

ADNAN OKTAR
(HARUN YAHIYA)

HYKLERI: DEN MØRKE FARE

Denne bog, du holder, er meget vigtig, fordi den beskriver ting, du aldrig før har hørt om islam, og beskriver den sande grund til den radikale terror, som for tiden plager verden.

Denne bog forklarer, hvorfor en terrorist vil dræbe nogen i islams navn, beskriver hvorfor der gøres så stor en indsats i islams navn for at ekskludere kvinder fra verden udenfor og klarlægger det giftige og farlige ideologiske perspektiv, som vedholder behovet for "fjendskab" mod næsten alle samfund i islams navn. Og den afslører en meget vigtig sandhed: denne giftige tankegang tilhører ikke islam overhovedet. Islam ligger i Koranen, ikke i overtro eller i diverse opdigtede hadith eller lærdes konsensus. Religionen beskrevet i Koranen kræver kærlighed, demokrati, kvalitet, glæde og fred.

Dette faktum, kendt af få mennesker i verden, beskrives i denne bog. Den beskriver den falske tro og ondskabsfulde verden hos fanatikerne fra dens egen kildemateriale, mens den definerer det sande islam med tydeligt bevis fra Koranen. Denne bog er en fremragende ressource for enhver, der søger en løsning på radikal terror, fjendskab over for demokrati, den mangel på kvalitet og den tilsyneladende uendelige vrede, vi ser i så mange af verdens hjørner i islams navn. Den eneste løsning på et skadeligt religionsbegreb baseret på overtro er at eliminere den overtro gennem sandhed. Løsningen ligger i denne bog.

Om forfatteren: Adnan Oktar, som skriver under forfatternavnet Harun Yahya, blev født i Ankara i 1956. Siden 1980'erne har forfatteren udgivet mange bøger om tros-relaterede, videnskabelige og politiske emner. Han er velkendt som forfatteren bag vigtige værker, som afslører evolutionisternes bedrag, deres ugyldige påstande og de mørke alliancer mellem darwinisme og så blodige ideologier som fascisme og kommunisme.

Alle forfatterens værker deler et fælles mål: at formidle Koranens budskab, opfordre læsere til at overveje basale trosrelaterede spørgsmål såsom Guds eksistens og enighed og det Hinsides, og at udstille irreligiøse systemers svage grundlag og perverterede

ideologier. Hans mere end 300 værker, oversat til 73 forskellige sprog, nyder en stor læserskare i hele verden.

Ved Guds vilje vil Harun Yahyas bøger være en måde, hvorpå folk i det 21. århundrede vil opnå den fred, retfærdighed og glæde, som loves i Koranen.

ISBN 978-605-4476-22-0

9 786054 476220

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُ
رَسُولُ
مُحَمَّدٍ

ADNAN OKTAR
HARUN YAHYA

HYKLERI DEN MØRKE FARE

OM FORFATTEREN

Nu skrivende under forfatternavnet HARUN YAHYA, blev Anđan Oktar født i Ankara i 1956. Da han havde gennemført sin folkeskole og sin ungdomsuddannelse i Ankara, studerede han kunst på Istanbuls Mimar Sinan University og filosofi på Istanbul University. Siden 1980'erne har han udgivet mange bøger om politik, videnskab og trosrelaterede spørgsmål. Harun Yahya er velkendt som forfatteren af vigtige værker, som afslører evolutionisternes bedrageri, deres ugyldige påstande, og de mrke alliancer mellem Darwinisme og så blodige ideologier som fascisme og kommunisme.

Harun Yahyas værker, oversat til 72 forskellige sprog, udgør en samling af totalt over 55.000 sider med 40.000 illustrationer.

Hans forfatternavn er en sammensætning af navnene Harun (Aaron) og Yahya (John) til minde om de to ærede profeter, som kæmpede imod deres folks mangel på tro. Profetens segl på hans bgers forside er symbolsk og linket til indholdet. Det repræsenterer Koranen (det endelige skriftsted) og Profeten Muhammad (ﷺ), den sidste af profeterne. Under vejledning af Koranen og Sunnah (Profetens (ﷺ) lære), gr forfatteren det til sit formål at modbevise hver irreligiøs ideologis fundamentalistiske tese og få "det sidste ord" for fuldstændigt at lukke munden på protesterne mod religion. Han bruger den sidste Profets (ﷺ) segl, som opnåede ultimativ visdom og moralsk perfektion, som et tegn på hans intentioner om at komme med det sidste ord.

Alle Harun Yahyas værker deler et fælles mål: at formidle Koranens budskab, opfordre lsere til at overveje grundlæggende spørgsmål, som Allahs eksistens og fællesskab og det hinsidige, og at udstille irreligise systemers svage fundament og perverterede ideologier.

Harun Yahya har et bredt lserpublikum i mange lande fra Indien til Amerika, England til Indonesien, Polen til Bosnien, Spanien til Brasilien, Malaysia til Italien, Frankrig til Bulgarien og Rusland. Nogle af hans bøger er tilgængelige på engelsk, fransk, tysk,

spansk, italiensk, portugisisk, urdu, arabisk, albansk, kinesisk, swahili, hausa, dhivehi (talt i Mauritius), russisk, serbokroatisk (bosnisk), polsk, malaysisk, uygur tyrkisk, indonesisk, bengali, dansk og svensk.

Højt værdsat over hele verden har disse værker været medvirkende til, at mange har genfundet troen på Allah og fået dybere indsigt i deres tro. Hans bøgernes visdom og oprigtighed sammen med en udpræget stil, der er let at forstå, påvirker direkte enhver, der læser dem. De som seriøst overvejer disse bøger kan ikke længere være fortalere for ateisme eller nogen perverteret ideologi eller materialistisk filosofi, fordi disse bøger er kendetegnet ved hurtig effektivitet, bestemte resultater og ubestridelighed. Selv hvis de fortsætter med at gøre dette, vil det kun være en sentimental insisteren, da disse bøger afviser sådanne ideologier fra deres fundament. Alle moderne bevægelser i benægtelse er nu ideologisk besejret, takket være bøgerne skrevet af Harun Yahya.

Dette er uden tvivl et resultat af Koranens visdom og klarhed. Forfatteren har beskedent til hensigt at fungere som et redskab i menneskehedens søgen efter Allahs rette sti. Der er ikke ønsket nogen materiel gevinst ved udgivelsen af disse værker.

De, som opfordrer andre til at læse disse bøger, at åbne deres sind og hjerter og vejlede dem til at blive mere hengivne tjenerne af Allah, yder en uvurderlig service.

I mellemtiden ville det kun være spild af tid og energi at udbrede andre bøger, der skaber forvirring i folks sind, leder dem til ideologisk forvirring og som tydeligvis ikke har nogle stærke og præcise effekter med hensyn til at fjerne tvivlen i folks hjerter, som også bekræftet af tidligere erfaring. Det er umuligt for bøger at få sådan en stor effekt, hvis de er udtænkt til at understrege forfatterens litterære magt frem for det ædle mål at redde folk fra tabet af tro. De, som betvivler dette, kan hurtigt se, at Harun Yahyas bøgernes eneste mål er at overvinde vantro og at formidle Koranens moralske værdier. Succesen og virkningen af denne service sætter sig fast i læserens overbevisning.

En pointe må huskes: den største grund til den fortsættende ondskab, konflikt og andre prøvelser udholdt af størstedelen af mennesker, er den ideologiske eksistens af vantro. Dette kan kun afsluttes med den ideologiske sejr over vantro og ved at formidle skabelsens vidunder og Koranens moral, sådan at folk kan leve efter det. Ser man på verdens situation i dag, som fører ind i en nedadgående spiral af vold, korrupsion og konflikt, er det tydeligt, at denne service skal udbydes hurtigt og effektivt, ellers er det måske for sent.

I denne indsats vil Harun Yahyas bøger tage en førende rolle. Ved Allahs vilje vil disse bøger være et redskab, som gør, at folk i det 21. århundrede vil opnå den fred, retfærdighed og lykke, som er lovet i Koranen.

TIL LÆSEREN

- Et specielt kapitel er tildelt evolutionsteoriens kollaps, fordi denne teori udgør basis for alle anti-spirituelle filosofier. Fordi Darwinisme nægter Skabelsen - og derfor Allahs eksistens - har det over de sidste 150 år været grund til, at mange mennesker har forladt deres tro eller er kommet i tvivl. Det er derfor en nødvendig service, en meget vigtig pligt, at vise alle, at denne teori er et bedrag. Fordi nogle af vores læsere måske kun finder muligheden for at læse en af vore bøger, synes vi det er passende at afsætte et kapitel til at opsummere dette emne.
- Alle forfatterens bøger forklarer trosrelaterede spørgsmål i lyset af Koranens vers og indbyder til at lære Allahs ord og leve efter dem. Alle emnerne, der drejer sig om Allahs vers er forklaret, sådan at der ikke efterlades nogen tvivl eller plads til spørgsmål i læserens sind. Forfatterens oprigtige, simple og flydende stil sikrer, at alle på alle aldre og fra alle sociale grupper let kan forstå dem. Takket være deres effektive og klare fortællemåde, kan de læses i et hug. Selv de, som strengt afviser spiritualitet, bliver påvirket af de fakta, som disse bøger dokumenterer, og kan ikke nægte sandfærdigheden af indholdet.
- Denne og alle de andre bøger af forfatteren kan læses individuelt eller diskuteres i en gruppe. Læsere, der er ivrige efter at få noget ud af bøgerne, vil finde diskussioner meget brugbare, da det lader dem relatere deres refleksioner og oplevelser til hinanden.
- Oven i købet vil det være en stor service til Islam at bidrage til udgivelsen og læsningen af disse bøger, skrevet kun for Allahs tilfredsstillelse. Forfatterens bøger er alle utrolig overbevisende. Af denne grund, for at kommunikere ægte religion til andre, er en af de mest effektive måder at opfordre dem til at læse disse bøger.
- Vi håber, læseren vil kigge på anmeldelserne af hans andre bøger bag på denne bog. Hans store kildemateriale på trosrelaterede spørgsmål er meget brugbart og en fornøjelse at læse.
- I disse bøger, i modsætning til nogle andre, vil du ikke finde forfatterens personlige synspunkter, forklaringer baseret på tvivlsomme kilder, stilarter, der er uopmærksomme på respekt og ærbødighed af hellige emner, eller håbløse, pessimistiske argumenter, som skaber tvivl i sindet og afvigelse i hjertet.

Adnan Oktar - Harun Yahya

HYKLERI: DEN MØRKE FARE

Udgivet af: ARASTIRMA YAYINCILIK

Kayisdagi Mah. Degirmen Sok. No: 3

Atasehir - Istanbul / Tyrkiet

Tlf: +90 216 66 00059

Printet hos: Express Basimevi

Deposit Is Merkezi A6 Blok No: 309 Ikitelli OSB

Kucukcekmece - Istanbul / Tyrkiet

Tlf: +90 212 67 16151

November 2015

Alle oversættelser af Koranen er fra,

Koranen På Dansk, af Abdullah Simsek og Ahmet Onay.

Udgivet af Dansk Tyrkisk Islamisk Stiftelse,

København - Diyanet Isleri Baskanligi ISBN: 978-87-997275-0-6

Forkortelse brugt

Når muslimer nævner Profeten Muhammads navn, beder vi gerne om fred og velsignelser for ham, ved at sige "må Allahs ypperste velsignelser og fred være med ham". Dette kan virke tungt og unaturligt på dansk, og vi har derfor valgt i denne tekst at bruge det arabiske piktogram, der har samme betydning på arabisk.

dk.harunyahya.com
evolutioninternational.net/dk/
en.a9.com.tr

Indhold

Forord	16
Det misforståede islam	16
KAPITEL 1	20
De to grundlæggende koncepter, som misbruges af de, som fremstiller islam som en voldelig tro: Sharia og Jihad	20
Den sande Sharia i Koranen	24
Hvad bringer Koranens sande Sharia til et land?	26
Den sande Jihad I Koranen	29
Hvad der misforstås om krig i islam	32
En muslim har ansvar for at tro på alle vers i Koranen, uden undtagelse	32
Koranen er en "vogtet" bog	34
Fejlene i at differentiere mellem	
"Mekka muslimer" og "Medina muslimer"	35
Den hårde prøvelse af muslimer i Mekka perioden.....	36
Medina perioden og kampene	39
Hvem blev kampene udkæmpet mod?	41
Beskrivelsen af krig i Koranen.....	43
Polyteister med hvem aftaler blev indgået	46
Den første multilaterale og mest demokratiske forfatning nogensinde:	
Medinas Forfatning	49
Vers om krig og fortolkningen af disse.....	54
Der er ingen gyldig begrundelse for krig i islam.....	68
Krig for at gennemtvinge konvertering til islam?	68
Krig for ideologisk eller etnisk overlegenhed?	70
Krig for at sprede Islams regler, påbegyndt af en religiøs leder	70
Krig for at eliminere fjender?	71
Hvem ønsker krig?.....	74
Konklusion.....	79

KAPITEL 2	80
<i>Fanatikerens falske tro</i>	80
Opdigtede hadith, som former fanatikernes religion.....	82
Hvor kom opdigtede hadith fra?.....	83
Væsentlige Forskelle Mellem De Islamiske Skoler.....	90
De, som søger bud uden for Koranen, må vende sig mod troens sandhed	94
Den islamiske verdens opgivelse af Koranen.....	96
Koranen er vores vejledning og burde altid være i vores hænder.....	98
Et stort problem: Den ærekrænkende ide, at hadith har ophævet vers	102
At forstå begrænsningerne ved den fanatiske tankegang	104
Drab af folk, som drikker alkohol	106
Drab af folk, der barberer sig	107
Drabet på folk, som begår utroskab.....	108
Utroskab i Koranens øjne	115
Drab af folk, som stjæler	118
Drab af frafaldne.....	123
Drab af dem, som stopper med at bede.....	126
At slå børn, som stopper med at bede	130
Drab af folk, som ikke giver almisser	131
Fængsling og udsultning af dem, som ikke faster	133
Drab af fulde folk	136
Drab af dem, som taler forkert om Profeten uden at opfordre dem til at angre	138
Overtroen om "forbandede dyr" i fanatikernes religion.....	141
Vores Profets ﷺ kærlighed til dyr	148
Vores Profet ﷺ bortskaffede de onde skikke, som mishandlede dyr.....	148
Vores Profet ﷺ forbød, at dyr blev overbebyrdet.....	148
Arbejdsdyrs ret til hvile	149
Vores Profet ﷺ forbød misbrug og mishandling af dyr	149

Vores Profets ﷺ hengivenhed mod en hund og hendes hvalpe	149
En af Profetens ﷺ udtalelser, der reflekterer hans kærlighed til dyr: "Alle hundes liv skal respekteres"	150
Vores Profets ﷺ kat, "Muezza"	150
Vores Profets ﷺ hengivenhed over for en fugl og hendes unger	150
Babygeden	151
En sultende kamel og dens ejer	151
En sovende antilope.....	151
Et æsel brændemærket i ansigtet.....	151
At behandle dyr godt	151
Fanatikerens modbydelige natur	153
En beskidt opfattelse af tro og en lavkvalitetsopfattelse af at være en muslim	160

KAPITEL 3

Fanatikerens had til kvinder

Kvinder er en af de fineste velsignelser i denne verden	164
Kvinder i Koranen	166
Måder hvorpå fanatikerne bagvasker kvinder	168
Ideen om, at kvinder er underlegne i intelligens og tro	168
Ideen om, at kvinder er skæve.....	174
Hadith og påstande, opdigtet for at nedværdige kvinder	176
Ideen om, at kvinder er en hindring for, at folk kan følge troen	178
Ideen om, at man aldrig burde blive vejledt af kvinder.....	180
Den ærekrænkende ide om, at kvinder er andenrangs borgere, og at Gud har ladet dem bagude	188
Påstande, der forbyder kvinder at pynte sig selv.....	192
Fanatikerens ide om, hvordan muslimske kvinder skal behandle deres mænd	197
De rettigheder og den overlegenhed, der skænkes til kvinder i Koranen, findes ingen steder i fanatikerens religion	202
Situationen for en kvinde, som lader sig skille fra sin mand	203

En kvinde betragtes som en synder, indtil hendes mand er tilfreds med hende	207
At kvinder ikke er i stand til at gå udenfor, og den ide at de er tilbøjelige til at blive bedraget af Satan	209
Ideen om, at en kvinde er ulykke og annullerer bøn.....	217
Eksempler på den fanatiske tankegang, som sammenligner kvinder med dyr	220
Vers der omtaler Profetens ﷺ koner	223
Konklusion: Koranen knytter den største værdi til kvinder.....	224

***Svar til dem, som leder efter beviser fra Koranen
for at kunne begrænse og nedværdige kvinder*** 226

Tilføjelsen af ordet "hovedtørklæde" til oversættelsen af Koranen for at kunne begrænse kvinder	226
Sura an-Nur Vers 31, første del.....	227
"Khimar" / Dække.....	229
"Yadribna" / At strejfe	229
"Juyub" / kraveåbning	232
Misledende eller forkerte oversættelser baseret på opdigtede hadith	234
En falsk fortolkning: "at de skal lægge deres hovedslør"	235

Det, der skal vides om betydningen af de arabiske udgaver af versene og nøjagtigheden af fortolkninger.....	239
1- omhyggelighed med brugen af ord på arabisk	239
2- undersøgelse af ord i Koranen gennem andre vers	240
3- omhyggelighed med at tilskrive arabiske ord i parentes betydning	240
Sura an-Nur Vers 31, anden del.....	242
Fejltolkninger omkring "kvinders udsmykning"	242
Ideen om, at kvinder er midler til prøvelse	243
Fejlen i at gøre udsmykning og tilbehør forbudt.....	244
Hvordan bruges ordet "forskönnelse" i Koranen?	244
Den region, der omtales i vers 31 i Sura an-Nur	246
Opdigtede hadith omkring hoveddækket og deres	

interne uoverensstemmelser	248
Forbudte ting er ikke uklare i Koranen	255
Ønsket om at lukke kvinder og deres kroppe væk	256
Koranen henviser til Jilbab, ikke hovedtørklædet	258
Sura al-Ahzab Vers 59	258
At gå ind for hovedtørklædet men aldrig nævne "jilbab"	260
En muslimsk kvinde ved, hvordan hun skal klæde sig i overensstemmelse med Koranen	262
"To kvinder = en mand" fejlen	264
Kvinder og vidnesbyrd i lån	266
Kvindes arveret	270
En kvindes ret til skilsmisse	274
Skilsmisse og beskyttelsen af kvinder derefter	276
At kvinder holdes glade og tilfredse i tilfælde af skilsmisse	276
At kvinder får finansiel sikkerhed efter skilsmisse	278
Aktiver givet til kvinder må ikke tages tilbage efter skilsmisse	280
At sikre, at kvinder har et sted at bo efter skilsmisse	281
At kvinder ikke må arves ved tvang	282
Den værdis, der tilknyttes kvinder	282
Bagvaskelsen om mandlig overlegenhed	
og sludderet om at slå kvinder	284
Ideen om mandlig overlegenhed	285
Den falske idé om "at slå kvinder"	287
Andre misforståelser omkring kvinder	290
Udtalelser fra profeten til lovprisning af kvinder	291
 KAPITEL 4	 294
<i>Fanatikerens had til kunst</i>	<i>294</i>
 Ideen om at jokes, humor og latter, skal undgås	 296
Ifølge Koranen er sorg og ulykke egenskaber for de vantrø alene	298
Glæden i paradiset og den sande betydning af sorg	300
Ideen om at undgå humor	302

Den påstand, at musik og poesi er forbudt	304
Uærligheden hos fanatikere, som forsøger at forbyde musik	307
Gud elsker musik og gør, at Hans tjenere også elsker det.....	309
Ideen om, at maleri og billedkunst er forbudt.....	314
Ideen om, at guld og silke er forbudt	320
Ideen om, at sminke, velplejethed, renlighed og at se attraktiv ud er forbudt	324
Opdigtede hadith, som forbyder behagelig duft.....	324
Opdigtede hadithe, som forbyder tatoveringer, fjernelse af ansigtshår og æstetisk tandbehandling	325
Opdigtede hadith, som forbyder parykker, at plukke øjenbryn og tatoveringer	325
Opdigtede hadith, som forbyder kvinder at gå udenfor i attraktivt tøj	325
Opdigtede hadith, som vedholder, at kvinder mister paradiset ved at være optaget af guld og tøj	326
Opdigtede hadith, som vedholder, at kvinder ikke skal have pænt tøj.....	326
Hvis fanatikernes ånd dominerede denne verden	330
Sminke, renlighed, modernitet og kultur, kort sagt "kvalitet", er alle krav i islam	332
Kvinder er skønne væsner, selvfølgelig skal de være velplejede	336
Muslimer har ret til at have flot designer tøj på og eje fine biler og pæne hjem	339

KAPITEL 5

Jøder og kristne i fanatikernes religion.....

Svar fra Koranen til de, som leder i Koranen efter fjendskab mod jøderne.....	346
Sammenligningen med "aber og grise" og hvad Koranen virkelig siger om Bogens Folk	347
Undersøgelse af vers 60 i Sura al-Ma'ida.....	348
Jøder som lovpriser	350
Undersøgelse af vers 166 i Sura al-A'raf	351

Undersøgelse af vers 65 i Sura al-Baqara	353
Fejlen i, at jøderne forbandes	355
Undersøgelse af vers 88 i Sura al-Baqara	356
Undersøgelse af vers 155 i Sura an-Nisa'	357
Ideen om, at man ikke skal have jøder og kristne som venner.....	360
Misforståelser om krig og jizya.....	361
Et andet misforstået koncept: Taqiyya (forstillelse)	365

Opdigtede hadith om kristne og jøder og afklaringer baseret på Koranen369

Ideen om at dræbe jøder, som går ind i puberteten	369
At gøre jøder ansvarlige for muslimers synder	370
Ideen om, at mad går til spilde på grund af jøder.....	372
Ideen om, at to trosretninger ikke kan sameksistere i arabiske lande	374
Ideen om, at det er en fornærmelse at kalde nogen for en jøde, og at det giver en belønning at forbande jøder	376
Ideen om at tvinge dem over på den smalle del af vejen	377
Gharkad, jødernes træ.....	378
Den værdi, der lægges på Bogens Folk i Koranen.....	380
Muslimers invitation til Bogens Folk	387
Muslimers retfærdige adfærd over for Bogens Folk	388
Vores Profets ﷺ relationer til Bogens Folk	390
Evangeliet og Toraen i Koranen.....	393
Vores Profets praksis omkring Toraen og Evangeliet	398
Jøderne nyder retten til at leve i det Hellige Land i Koranen	399
Efterskrift.....	402

Tillæg

Bedraget om evolutionen.....	404
-------------------------------------	------------

Forord

Det misforståede islam

"Tag min tro til dig, eller dø!" Det er fanatikernes slogan. Der findes ikke koncepter som demokrati, tankefrihed, kærlighed, respekt, hengivenhed, venskab eller altruisme i fanatisme. Nogle folk forestiller sig, at fanatisme, og den heraf udsprungne radikalisme, kan passe inden for en sand tro. Men fanatisme er en religion i sig selv; der er repræsentanter for fanatismens religion i enhver ide. Der er fanatikere i islam, i jødedommen og i kristendommen, ligesom de findes i marxisme, fascisme og ateisme. De udtrykker alle den samme falske tro, "Jeg kan ikke lide dine ideer! Enten følger du mine ideer, eller du dør!"

Især i nyere tid er denne fanatisme i udbredt grad endt med at ligestilles med islam. Visse grupper kalder endda denne religion for fanatisk islam, og de har vendt deres frygt for fanatisme mod islam, i en sådan grad at islam, en abrahamisk tro, er kommet til at stå for "frygt". Man snakker om islamofobi i hele verden. Folk er ikke klar over, at deres frygt ikke stammer fra islam, men fra fanatisme. De ser ikke, at den fanatiske tro, overtroens tilhængere har produceret, fremstår i Islams navn;

ingen har nogensinde fortalt dem, at dette ikke er islam. Heller ikke de ekstremister, som opstår i Islams navn, eller de islamofobere som frygter ekstremisterne, er blevet oplyst om, at islam ikke har noget med denne fanatiske, skræmmende, kærlighedsløse og hadfyldte tro at gøre. Islams ekstremister er begyndt at skade hele verden, men især muslimer.

Udtrykket "moderat islam" blev opfundet af den grund. Som om der var en form for 'brutal islam' på en side, og en moderat model af islam på den anden, begyndte muslimer, som var imod ekstremisternes brutalitet, at blive omtalt som 'moderate muslimer'. De, der var imod islam, beundrede fortalerne for moderat islam, men opfattede dem som svage over for ekstremisterne. De forestillede sig, at nogle fredselskende mennesker prøvede at blødgøre en brutal religion (islam er bestemt større end det). De kaldte endda dette "reform i islam", og omtalte fortalerne for det moderate

islam som "reformister". Men ingen har nogensinde formået at vise, at dette ikke er en reform, men faktisk er det sande islam. Selvom modstanderne af islam beundrer "reformisterne", dominerer den falske styrke, der stammer fra de voldelige ekstremister, og den ide, at de repræsenterer det sande islam.

Fredselskende muslimer prøver ikke at blødgøre, reformere eller moderere islam. Vores mål som fredelige muslimer er intellektuelt at eliminere et falskneri, som har hersket under Islams navn i mange år. Det er at eliminere radikalismen, fanatismen og hykleriet, der er blevet udøvet i mange år

under Islams navn, og at udrydde den meningsløse tro, som ikke har noget at gøre med det sande Islam, og at beskrive Islams sandhed med beviser fra Koranen. Det er at sætte en stopper for den værste æreskrænkelser af Islam, fanatikere har udført indtil nu.

Denne bog besvarer de påstande, som fremsættes af visse vestlige modstandere af islam, som faktisk er blevet kendte på grund af deres kritik af radikalisme, og på de forfærdelige tankegange hos ekstremisterne. Den afslører, med eksempler fra Koranen, ugyldigheden af de påstande,

der er opstillet, i diverse kilder, af den falske, fanatiske religion, som de prøver at gøre til en del af Islam.

En af hovedårsagerne til islamofobi er radikalisme. De, som forestiller sig, at radikalisme er islam, begår faktisk den største fejl ved at gå imod islam, og de kæmper mod den eneste mulige løsning på radikalisme.

Den særlige grund til at producere et værk, der besvarer disse påstande er, at al den kritik, der er rettet mod islam, går i samme retning, og at folk forveksler radikalismens religion med det sande

Islam. Målet er derfor at give disse folk, som er fejlagtigt informeret om det sande Islam, på grund af fejlagtige beskyldninger mod det, *beviserne fra Koranen*, der modsiger de påstande.

Fanatikerens problem er, at de lærer deres tro fra utroværdige overtroiske kilder. Men de, som kritiserer fanatikerne, er nogle gange lige så radikale som dem og tror på den samme falske tro. Jo flere beviser vi giver fra Koranen, jo mere prøver de at producere deres egne fra den overtro, fanatikerne tilhører. Det er der, de begår deres største fejl. Hvis de vil lære det sande islam at kende og finde en løsning på fanatisme, må de følge den sande tro, som beskrives her. Hvis ikke de gør det, vil radikalismen fortsætte med at hærge verden.

Problemet med fanatikere er, at de lærer deres religion fra nonsens. Når nonsens repræsenterer dets kilde, så er det let for terror i religionens navn at spredes. Den eneste løsning er den originale tro i Koranen.

Kapitel 1

De to grundlæggende koncepter, som misbruges af de, som fremstiller islam som en voldelig tro: Sharia og Jihad

Gud beskriver Koranen som følger i et vers:

... Denne [Koran] er ikke et ord, der kan opdigtes, derimod bekræfter den det, som var før den. Den er altings detaljerede forklaring og retledning og nåde for folk, som tror. (Sura Yusuf, 111)

Som Gud udtrykkeligt skriver i dette vers, er Koranen "en detaljeret forklaring af alting", selvom det aldrig er nok for fortalernes overtro. De betragter ikke den vej, Koranen åbenbarer, som passende for deres egne falske religiøse forestillinger. Af den grund har de gennem hele historien holdt på, at nogle af Koranens vers er "utilstrækkelige" (Koranen er bestemt større end det) og må fortolkes. Fra det har de udviklet den ide, at "Vi kun kan forstå Koranen gennem hadith*."

Lad os gøre en ting klart her; hadith er overleveret som vores Profets (ﷺ) ord. Mens nogle er

*Profeten Muhammads (ﷺ) udtalelser.

fuldstændig troværdige og præcise udtalelser og levevis, er andre gradvist blevet forvrænget, og betydningen af nogen er blevet ændret. Der er to måder, hvorpå man kan se, om en hadith virkelig er Profetens (ﷺ) ord eller handling, og det er at se, om det er i overensstemmelse med Koranen, eller om det allerede er sket. Det er uden tvivl bagvaskelse af vores Profet (ﷺ) at holde på, at ord eller praksis, som er i konflikt med Koranen, faktisk tilhører Profeten (ﷺ), for vores Profet adlød udelukkende Koranen.

Ideen, at "Vi kun kan forstå Koranen gennem hadith", har gjort kæmpe skade på den islamiske verden, fordi nogle muslimer, som tænker på den måde, begyndte at fabrikere hadith i troens navn. De forlod endda efterhånden fuldstændig Koranen, og brugte kun hadith som kilden til deres religion. Når fabrikerede hadith var i uoverensstemmelse med Koranen, havde de endda den uforskammethed at sige, "Denne hadith underkender Koranens befalinger". Hundrevis af fabrikerede hadith gav ophav til forskellige trosretninger, og resultatet var fire skoler, der ikke stemte overens med hinanden på mange områder af islam. Lærde kaldte alle sammen sig selv muslimer, men de troede alle på noget forskelligt. De troede endda, at de andre fuldstændig havde forladt troen.

Vores Profet (ﷺ) klager til Gud den Almægtige over det stadie, den islamiske verden er nået til, på denne måde i Koranen:

Og sendebuddet vil sige: " O min herre! Mit

folk har behandlet denne Koran som en forkastelig ting." (Sura al-Furqan, 30)

Problemet i en stor del af den islamiske verden i dag er faktisk, at folket betragter Koranen som en bog, der er blevet forladt.

Da Koranen var blevet forladt, var det tid til "ijma". (Ijma: Beslutninger truffet af eminent religiøse figurer, der lever på et hvilket som helst givet tidspunkt og producerer befalinger om Sharia lov på basis af deduktion.) Eftersom de ikke var vejledt af Koranen, blev de oversvømmet af tusindvis af fabrikerede hadith, og de besluttede sig endelig for, at "hverken Koranen

Problemet med meget af den islamiske verden i dag er, at den har forladt Koranen. Enhver udtalelse af folk beskrevet som "troens ledere" er blevet vedtaget som en regel, og derfor har ethvert religiøst samfund deres egne praksisser.

eller hadith fuldt ud kunne forklare befalingerne". Disse "religiøse ledere" begyndte at producere love i Islams navn. De forskellige lovskoler begyndte at have sammenstød, og de forskellige muslimske samfunds beslutninger kom i konflikt med de andre skolars. Enhver "religiøs leders" egen fortolkning blev betragtet som lov, ethvert samfund baserede sig på et forskelligt sæt praksisser og hele det Islamiske samfund begyndte at inddeles i sekter, klasser og til slut bittesmå grupper. Koranen blev efterladt som en dekorativ genstand, ophængt på væggen, stadig i sin indbinding. Som resultat "forlod og ignorerede en stor del af den Islamiske verden Koranen".

Når man ser på nogle af Islams modstandere, ser vi, at deres problem ironisk nok er det samme som de overtroiskes: De lærer ikke om islam fra Koranen. Ligesom de overtroiske, koncentrerer de sig om fabrikerede hadith, traditioner og fortolkninger af islam foretaget af religiøse ledere, som er i generel uoverensstemmelse med Koranen. I deres øjne er "islam" de overtroiskes livsstil og praksisser. I deres øjne er "islam" historikernes forestillinger, ikke den tro, der beskrives i Koranen. De kalder lovene i denne fabrikerede religion for "Sharia", og det er ikke Koranens love. De er ikke klar over de værdier, koncepter og praksisser, Koranen pålægger dem, men har stor viden om alle reglerne i de overtroiskes falske religion. Kritiserer man reglerne i den falske religion, mener de, man kritiserer islam. De er så afhængige af de overtroiskes religion, at de ikke tror på det, når de får at vide, "Dette er ikke islam". Og det er en overordentlig stor fejl.

Disse folk må tro på dette, hvis de modsætter sig islam på grund af ideologisk religiøs modstand, og hvis de oprigtigt søger en løsning på fanatikerens formørkede tankegang. Deres religion er ikke islam. Koranen i sig selv er tilstrækkelig for en muslim. Hadith er sande og troværdige, så længe de er i overensstemmelse med Koranen. En hadith, som ikke stemmer overens med Koranen, har ingen plads i islam. Hvis en muslim ikke kan finde islam i Koranen, så leder han efter en anden religion, og Sharia i den religion er ikke islam.

Den sande Sharia i Koranen

Ordet Sharia betyder "vej." En muslim kan let forstå, hvilken "vej" han skal følge ved at læse Koranen. Få ting er ikke tilladt i Koranen, og disse tydeliggøres med eksplicite forbud. De er ikke åbne for diskussion eller fortolkning. For eksempel er drab, utroskab, at tjene renter, spise svinekød eller drikke blod ulovlige handlinger, beskrevet i Koranens vers på en definitiv måde. Dette er en af Koranens vigtige kendetegn. Folk, som forsøger at finde på forbud ved at fortolke versene i lyset af deres egne begær, producerer altid deres egne deduktioner fra dem. Men Gud forbyder det, der er ulovligt, men definitive udtalelser, som i dette vers:

Han har forbudt jer det selvdøde dyr, blod og svinekød og det, som er ofret til andre end Allah (Sura al-Baqara, 173)

Gud beskriver i Koranen, at der vil være folk, som fabrikerer det, der er lovligt eller forbudt i Islams navn:

Og sig ikke den løgn, som deres tunger udtaler: "Dette er lovligt, og dette er ulovligt!" for at opdigte løgne om Allah! Sandelig, de, som opdigter løgne om Allah, vil aldrig opnå den sikre sejr (om frelsen). (Sura an-Nahl, 116)

Efter vores Profets (ﷺ) tid, opstod en række samfund, som opdigtede løgne om Allah. Eftersom disse samfund ikke brugte Koranen som vejledning, kunne de kalde hvad som helst for tilladt og forbudt.

Men der er nogle samfund, hvis egenskaber Gud især understreger: "De erklærer de gode ting for forbudte" Vores Herre siger i Koranen:

Oh I troende! Forbyd ikke de rene og gode ting, som Allah har gjort tilladt for jer. Overskrid ikke grænsen. Visselig, Allah kan ikke lide dem, som går over grænsen. (Sura al-Ma'ida, 87)

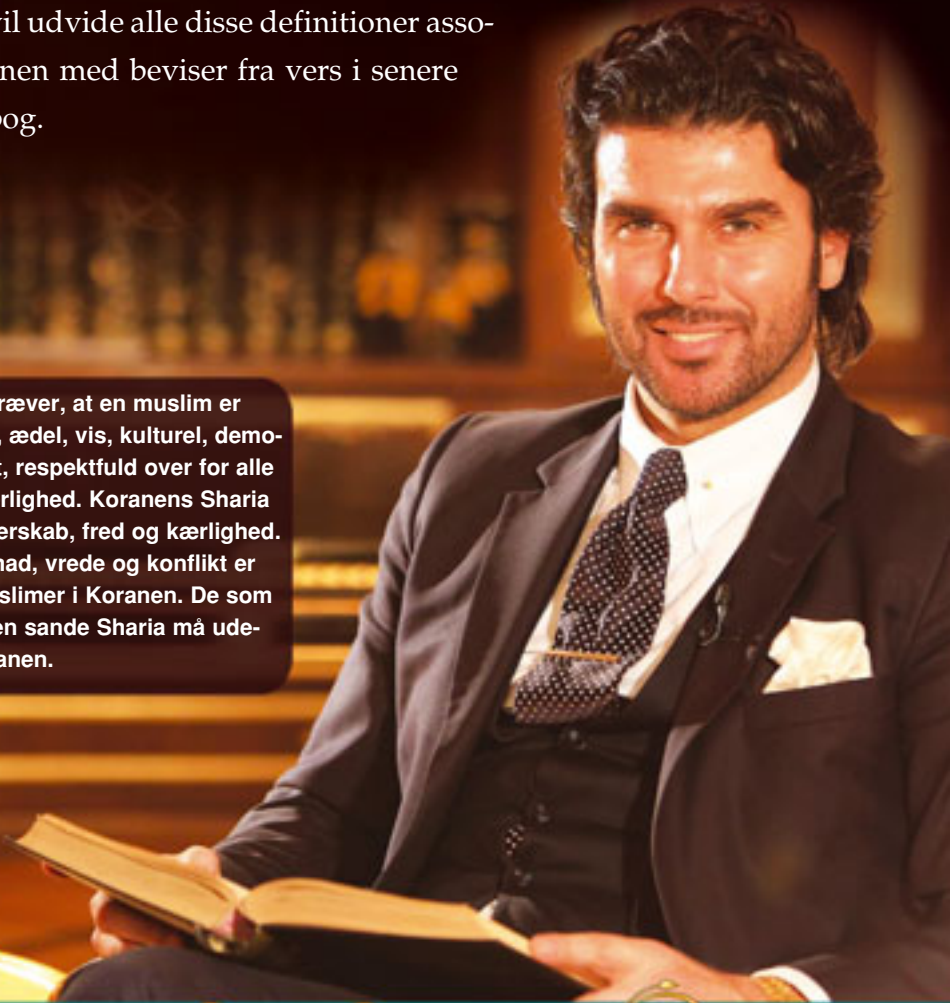
Ved at undersøge det brutale system, der er taget i brug i Sharias navn, og som er fuldstændig i uoverensstemmelse med islam, skal vi tale om nogle

samfund, der gør tilladte ting forbudte for sig selv, og som er fuldstændig distancerede fra Koranen.

Lad os først definere den sande Sharia, Koranens sande vej med andre ord, som beskrevet i versene:

Sharia i Koranen betyder kærlighed, respekt og hengivenhed og beskyttelse til folk af alle trosretninger og holdninger. Sharia i Koranen insisterer på demokrati, og tankefriheden hersker. Under Koranens Sharia er folk oplyste, uddannede, åbensindede, respektfulde overfor andre ideer, glade, udadskuenede, moderne, optimistiske, af høj kvalitet, værdsætter kunst, videnskab, kærlighed og venskab. Der er intet had, ingen intolerance, konflikt, kamp, despotisme, tvang, trusler, ulykke, vrede eller krig i Koranens Sharia. Vi vil udvide alle disse definitioner associeret med Koranen med beviser fra vers i senere afsnit af denne bog.

Koranens Sharia kræver, at en muslim er moderne, velplejet, ædel, vis, kulturel, demokratisk, åbensindet, respektfuld over for alle ideer og fuld af kærlighed. Koranens Sharia er baseret på broderskab, fred og kærlighed. Krig, grusomhed, had, vrede og konflikt er alle forbudt for muslimer i Koranen. De som ønsker at kende den sande Sharia må udelukkende ty til Koranen.

Er der et islamisk land i verden i dag, som fungerer i overensstemmelse med disse definitioner af Sharia i Koranen? Selvfølgelig ikke. Denne Sharia er ikke blevet taget i brug siden vores Profets (ﷺ) tid. Landene, som siger, de styres under Sharia love bruger Sharia fra en fanatisk tro, som diverse voldelige grupper indfører i Islams navn. De anvender forskellige usande hadith som deres vejledning, men forlader Koranen.

Vi skal i kommende kapitler se, hvor de grupper, som påstår at anvende Sharia men faktisk spreder vrede og had, får den opfattelse af Sharia fra. Vi skal kigge en efter en og se ugyldigheden ved alle de falske hadith, de bruger som deres vejledning. Vi skal se, med fuld opbakning fra beviser, hvor langt denne Sharia er fra Koranen, og hvorfor den aldrig på nogen måde kan beskrives som islamisk Sharia.

Hvad bringer Koranens sande Sharia til et land?

Hvis der virkelig var et land, som brugte Islams sande Sharia, hvordan ville det så se ud? Det ville være meget udviklet, når det gælder kunst og videnskab, ville have et højt uddannelsesniveau og en høj levestandard, ville være af høj kvalitet, fredeligt, kærligt og fortaler for forening med alle mennesker i verden. Det ville stå vagt om fred og være en model for kærlighed; det ville omfavne jøder, kristne og ateister, det ville betragte folk med alle ideologier som venner og ville respektere dem alle, ville påtage sig opgaven med at bringe stilhed og ro til verden, ville tænke på dem i nød før sig selv, og ville finde løsninger for dem. Det ville være kærligt og lykkeligt. Ud over at være meget høj kvalitet, ville folket i det land også have en ultramoderne og meget demokratisk livsstil. Alle holdninger ville kunne udtrykkes frit, uden nogen aggressioner, fornærmelser, intolerance eller vold. Goder ville ikke ophobes og akkumuleres. En Koranisk livsstil baseret på at beskytte de fattige og "sætte andre før sig selv" ville herske. Der ville ikke være nogen fattige. Et sådant system ville være et, hvor alle verdens folk kunne leve lykkeligt, og som alle verdens lande ville være glade for.

Hvis vi sammenligner den beskrivelse med lande, som kalder sig "Islamisk Republik", fremstår en stor forskel med det samme. Det system, der lige nu anvendes under sharias navn, er bestemt ikke islams sharia. For at folk skal kunne leve efter islams sharia, ville den religion skulle renses for al sin overtro, og ville skulle møde alle de beskrivelser, der prises i Koranen og beskrives ovenfor.

For at det skal kunne ske, er det essentielt for lederen af et land, der regeres under islam, at handle i total overensstemmelse med Koranen, ikke med overtro. En muslimsk leder, som følger Koranen, vil have tre hovedtræk: han eller hun vil være hengiven, demokratisk og retfærdig. På grund af de egenskaber, vil en sådan leder altid være troværdig. Folk, som lever under beskyttelse af en muslimsk leder, som fuldt ud adlyder Koranens moralske værdier, vil nyde den mest perfekte frihed, hvis lige aldrig før er set. Ingen islamiske pligter vil pålægges nogen. Alle vil handle i lyset af deres egen tro. Alle vil have ret til at tale frit. Der vil ikke gives særrettigheder til nogen. Alle vil blive behandlet ens. Retfærdighed vil ydes ligeligt til alle. Folk vil stadig adlyde verset, **"O I troende! Vær opretholdere af retfærdighed som vidner foran Allah, selvom det skulle være imod jer selv, (jeres) forældre eller (jeres) slægtninge"** (Sura an-Nisa', 135), selv hvis det nogle gange virker mod muslimer.

En muslimsk leder vil altid stræbe efter og ønske at etablere kærlighed. Fordi grunden til religioners åbenbaring, grunden til menneskelig eksistens og grunden til skabelsen af paradiset, er kærlighed. Konflikt vil være meningsløs i et samfund, hvor kærlighed hersker, hvor ingens frihed er begrænset, og hvor alle behandles ligeligt i overflod. Konflikterne vil også forsvinde, når uretfærdighed, kærlighedsløshed og fjendskab udryddes.

Derfor må vi, for at forstå Sharia, se på Koranen, og ikke på praksisserne i de lande, som påstår at anvende Islams Sharia. Islam kom med Koranen. Derfor er den eneste Islamiske Sharia den, som findes i Koranen, og den er meget klar. Det er umuligt for et land, som ikke anvender det retfærdige sy-

stem, demokrati og den frihed, Koranen beskriver, at være en rollemodel, når det gælder Sharia. Det ville derfor være forkert af nogen at foreslå, "Men det er sådan, den anvendes i dette land, så Islam vil bringe brutalitet med sig." Det system, der må anklages her, er det falske, der indføres i Islams navn af det pågældende lands ledere. Det er ikke Koranens system. (Koranen er bestemt større end det.)

Den manglende evne til at indføre det sande system af Koranens Sharia, som ville medføre de glæder, der nævnes ovenfor, og det at brutalitet misrepræsenteres som Koranens Sharia er selvfølgelig en meget forfærdelig ting: At skyde skylden på islam er dog ikke svaret. De, som skyder skylden på islam, gør stor skade ved at forsøge at eliminere det som det eneste svar på radikalisme, vold og brutalitet. De letter faktisk de radikaliseredes vej ved at

forsøge at svække islam. Det er ikke deres beskyldninger eller de våben, de producerer, som vil eliminere radikalisme og de falske trosretninger, der opstår under Islams navn. Den eneste måde er at forstå Islam på den rigtige måde. Der er et problem med falsk tro. Og falsk tro kan kun fjernes ved at erstatte den med sande.

Den sande Jihad I Koranen

Ordet *jihad* kommer fra det arabiske ord "*jahd*". Dets betydninger er 1) At arbejde, at stræbe, at udvise beslutsomhed og vedholdenhed eller selvopofrelse og 2) At kontrollere ens lavere selv. På basis af disse definitioner betyder det at føre jihad i Islam at informere den anden side, at lære folk rigtige moralske

værdier og vende dem væk fra det onde. For at gøre dette, må en muslim træne sit lavere selv i retning af moralsk dyd, og træne sig selv til at være langt væk fra vrede og had. Med andre ord er det, en muslim, der begiver sig på jihad, må gøre, er at træne sig selv og samtidig stræbe efter at lære folk sandheden og godheden. Han må være en rollemodel med sine egne moralske værdier for at sprede kærlighed, fred, hengivenhed og vende folk væk fra ondskab.

Ordet "jahd" bruges aldrig på nogen anden måde i Koranen. De, som begår slagteri under dække af "jihad" og siger "Vores referencepunkt er Koranen" enten lyver eller er fejlinformerede.

I Koranens øjne begår de, som nu slagter folk i jihads navn, tager deres egne liv som selvmordsbombere eller opfordrer til krig, en stor synd, men størstedelen af disse folk er ikke engang klar over, at de handler i strid med Koranen. Det er fordi, de er blevet ført på afveje i religionens navn. De har deres egen tro, hvori der er had i stedet for kærlighed, vrede i stedet for hengivenhed, fjendskab i stedet for broderskab, frygt i stedet for skønhed og uvidenhed i stedet for kunst, videnskab og kultur. Det er skræmmende let at lægge en pistol i hænderne på en, der tror på noget sådant, og det er alt for let at sige til dem "Dette samfund er din fjende, så angrib det". Det er ganske let at opildne dem, og overraskende let at bygge et samfund på vrede.

De falske hadith, disse folk citerer som retfærdiggørelse for aggression, og de vers i Koranen, de misfortolker i krigens navn, vil beskrives detaljeret i senere kapitler. Der er en vigtig pointe, som må huskes her; størstedelen af de radikaliserede spreder vold på grund af uvidenhed. De kender ikke den sande tro. De fleste af dem har nok aldrig læst Koranen. Det er grunden til, at det ikke nytter noget at fordømme, forbande, true, fængsle eller landsforvise nogen, som dræber under den misforståelse, at han udfører jihad. Hans problem er, at han ikke er blevet uddannet med Koranen, og ikke har forstået

Guds lov. Siden det er problemet, må vi acceptere det faktum, at så længe falsk uddannelse hersker, vil der også være radikaliserede, som er uvidende omkring, hvad de gør. Hvis man accepterer, at dette er problemet, kan man også forstå det faktum, at det eneste, som de der spreder vold og terror i jihads navn, har behov for, er sand uddannelse.

"At føre jihad" i islam betyder at uddanne den anden side, at undervise i moralske dyder og stræbe efter at vende folk væk fra ondskab. De, som myrder i jihads navn, handler ikke i lyset af Koranen.

Hvad der misforstås om krig i islam

*En muslim har ansvar for at tro på alle vers
i Koranen, uden undtagelse*

Grunden til, at denne overskrift opstår her, er for at kunne vise den falske natur bag fanatikernes påstande, som forsøger at føje overtro til islam og nogle modstandere af islam, som så misbruger de ubehagelige ideer fra de fanatikere til, at nogle af Koranens vers ikke længere er gyldige. De citerer dette vers som angiveligt bevis for deres påstande:

Hvilket vers, Vi end ophæver eller lader gå i glemme, erstatter Vi med et endnu bedre eller et tilsvarende. Ved du ikke, at Allahs almagt omfatter alt? (Sura al-Baqara, 106)

De, som ytrer sig imod Koranen har misforstået dette vers som bevis for at lade dem indføre deres egen overtro, som tro, i stedet for Koranen. De har uklogt forestillet sig, at de ved at misfortolke dette vers kan ugyldiggøre nogle vers og endda erstatte dem med opdigtede hadith. Nogle modstandere af islam vedholder på den anden side, at der er vers om brugen af rusmidler og krig, som ikke længere er holdbare, og de forsøger at opdele muslimer i de, som adlyder det, og de som ikke gør.

Den sande fortolkning af disse vers, som de pågældende folk forsøger at citere som bevis for deres egne perverse tankegang, er som følger: det arabiske ord "ayat" i formen "Når Vi ophæver et vers [ayat]" er i ental. Ordet ayat betyder også tegn eller mirakel, ligesom vers, men ordet "ayat", som bruges til at henvise til Koranens vers fremtræder aldrig i ental. Når de optræder i ental, betyder ordet "ayat" altid bevis eller tegn, og det er sådan det oversættes i alle andre vers.

Betydningen her er derfor ikke "Koranens vers" men "tegn, regler og sharia" som kom forud for dem. Ifølge dette vers betyder det altså, at hvis nogen

praksisser og befalinger, brugt af tidligere samfund, som havde guddommelige bøger, altså Jøder og Kristne, blev glemt med tiden, er disse enten blevet erindret igen eller på en anden måde ophævet af Koranen. En lignende eller bedre version er således blevet til med Koranen.

Vi må også koncentrere os om ordene "lader det gå i glemme" i verset. For at et bud skal ophæve et andet, må det tidligere "gå i glemme". Da Koranen er forblevet uændret i 1400 år, kan der ikke være noget om, at et vers erstatter et andet. De bud, som fanatikerne påstår er blevet ophævet, er ikke blevet glemt; de er stadig i Koranen. Dette viser tydeligt, at den ophævelse, der her henvises til, ikke er et vers af et andet, men bud, der tilhører tidligere samfund, som siden er blevet glemt. Bud, som er blevet sendt ned til tidligere samfund men "glemt" er blevet genoprettet med Koranen, og mere gunstige eller lignende versioner er blevet sendt ned til de samfund.

Koranen er en "vogtet" bog

Som vores Herre udtrykkeligt siger i et vers, er Koranen en "vogtet" Bog. **Sandelig, Vi har nedsendt påmindelsen! Og sandelig, Vi er dens vogtere. (Sura al-Hijr, 9)**

Det er umuligt, at nogle vers i en bog, som er "vogtet", og hvis befalinger gælder alle muslimer, opfattes som gyldige, mens andre ikke gør. Perfektionen i Koranens helhed, dens matematiske og videnskabelige mirakler, det faktum at den er en vejledning, og versene omkring, hvordan den er blevet vogtet, modsiger alt sammen disse påstande fra fanatikerne og Islams modstandere.

Sandelig, de, som fornægtede Formaningen, da den var kommet til dem (vil være dem, som bliver kastet i ilden). For den er sandelig en ærværdig bog. Falskhed kan ikke nærme sig den, hverken forfra eller bagfra. Den er nedsendt af Ham, som er alvis, prisværdig. (Sura al-Fussilat, 41-42)

Sandelig, det påhviler Os at samle den (Koranen) og lade den blive reciteret. Så når Vi reciterer den, følg dens recitation. Sandelig, det påhviler Os at forklare den tydeligt. (Sura al-Qiyama, 17-19)

Som disse vers udtrykkeligt forklarer, er Koranen en uforlignelig bog, og falskneri kan ikke indhente den forfra eller bagfra. Denne bog er under vores Herres beskyttelse. Det er derfor åbenlys bagvaskelse at foreslå, at nogle bud er blevet erstattet i Koranen.

Vi må her erklære, at de såkaldte lærde, som bagvasker Islam og Koranen, på denne måde er i en intens uoverensstemmelse imellem sig, når det gælder det antal vers, der angiveligt er ophævet. Hver enkelt erstatter på sin egen måde et vers, han mener, er ophævet med et andet bud, og disse regler fører derfor til nye og anderledes trosretninger; nogle såkaldte lærde er endda gået så langt som at sige, at hadith kan erstatte vers. Disse folk ignorerer fuldstændig Guds vers, som lyder "... **Vi har ikke udeladt noget som helst i Bo-**

gen..." (Sura al-An'am, 38). De afviser Koranens vers og erstatter dem med hadith, hvoraf nogle er fuldstændig opdigtede. Dette logiske kollaps, begået i islams navn, er også basis for de radikaliseredes handlinger. Vi skal se nærmere på dette senere hen.

Ligesom fortalerne for overtro, har islams modstandere også prøvet at anvende denne falske fortolkning af versene på en lang række bud omkring islam. Lad os nu kigge på, hvor disse folk har taget fejl.

Fejlene i at differentiere mellem "Mekka muslimer" og "Medina muslimer"

Nogle modstandere af islam snakker om moderate muslimer som "Mekka muslimer". I deres øjne var den tid, hvor vores Profet (ﷺ) var i Mekka, en fredelig tid uden krig, men krige begyndte pludselig efter vores Profets (ﷺ) migration til Medina. Nogle folk påstår, på dette grundlag, at fortalerne for krig i islam kun anerkender de vers, der blev åbenbaret i Medina perioden, mens fredselskende muslimer kun anerkender versene fra den Mekka perioden. Den ide er så ulogisk som den er uvidende.

Som vi allerede har set, er det essentielle krav for, at man kan kalde sig muslim, at man tror på alle Koranens vers, uden undtagelse. Hvis nogen benægter et eneste vers, så mister han sin egenskab af at være muslim, som det beskrives i Koranen. Der er derfor, i Koranens øjne, ingen mulighed for en, som siger "Jeg er muslim" til at diskriminere ved at sige "Jeg anerkender dette vers, men ikke det."

Det er sandt, at der ikke var nogen krig i den Mekka perioden i vores Profets (ﷺ) liv, men at der var krig i den Medina perioden, og at vers omkring de specifikke kampe blev nedsendt. For at kunne forstå grunden til dette, må vi forstå de svære forhold på vores Profets (ﷺ) tid.

Den hårde prøvelse af muslimer i Mekka perioden

Åbenbaringen til vores Profet (ﷺ) tog hele 23 år. Under de første 13 år levede muslimer som et mindretal i Mekkas hedenske samfund og blev udsat for meget stort pres. Mange muslimer blev udsat for fysisk tortur, nogle led martyrdøden, mange hjem og ejendele blev plyndret, og de blev hele tiden udsat for trusler og fornærmelser. Men muslimer fortsatte med at leve uden at ty til vold, holdt afstand fra hedningene og opfordrede dem hele tiden til fred.

Men de hedenske samfunds aggression var endeløs.

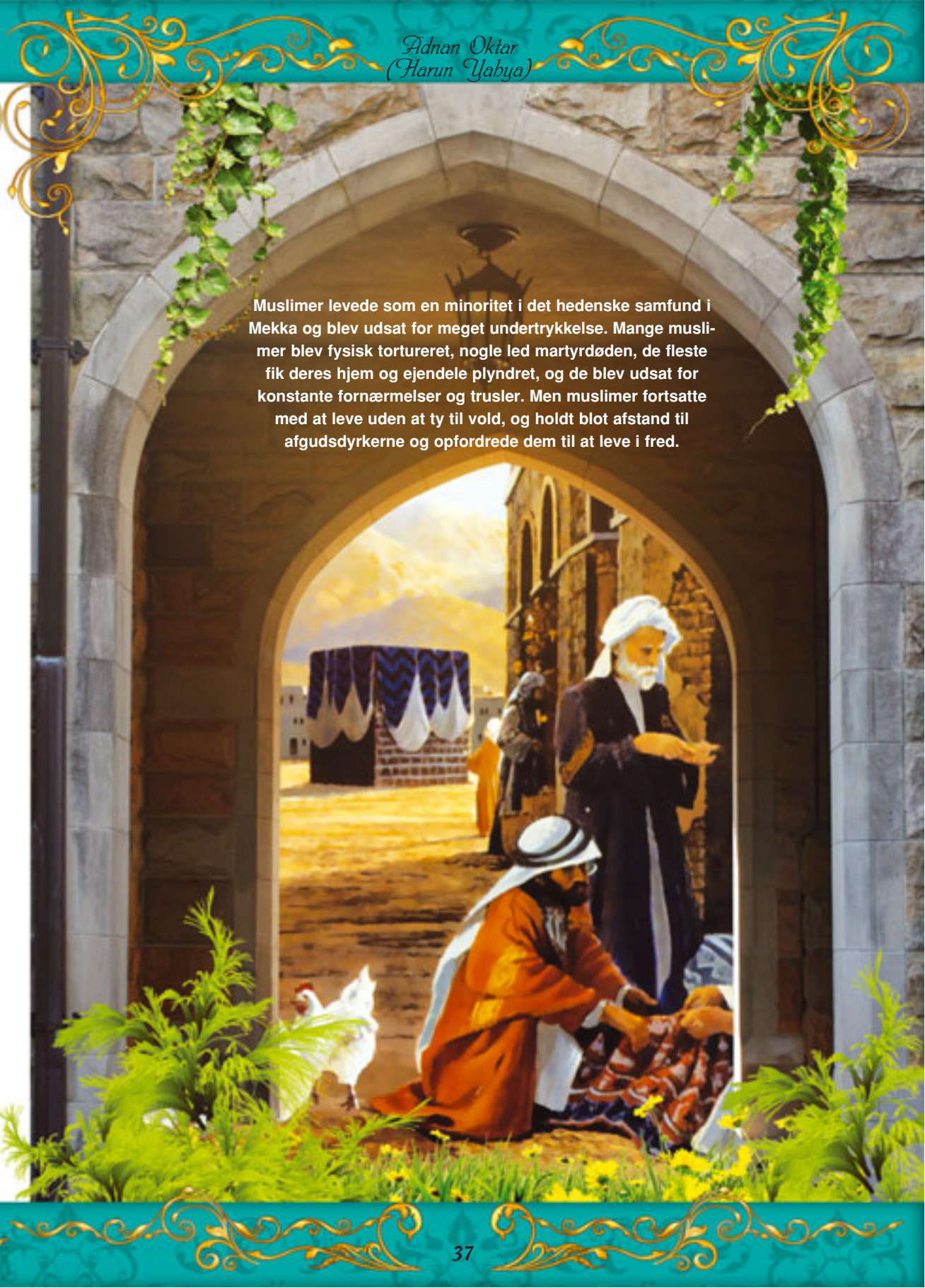
Quraysh så først ud til at betragte Muhammads (ﷺ) profetskab som uvigtigt. Mens de fortsatte med ikke at tro, gjorde de ingen protest mod Profetens (ﷺ) kald, så længe han ikke sagde noget mod deres idoler. Når de så Profeten (ﷺ), angreb de ham dog verbalt. De håned og nedgjorde muslimer. Quraysh' periode af "verbale angreb" begyndte på den måde.

Koranen beskriver situationen med disse ord:

Sandelig, synderne plejede at gøre nar af de troende, Når de (de troende) gik forbi dem, blinkede de til hinanden, og når de vendte tilbage til deres familier, vendte de tilbage muntert. Og når de så dem, sagde de: "De er sandelig vildfarne!" (Surah Al-Mutaffifin, 29-32)

Mekka var centeret for afgudsdyrkelse. Mekka blev hver dag oversvømmet med folk, der kom for at besøge Ka'abaen og gudebillederne omkring den, og tjente på den måde en stor del penge og prestige til Quraysh. Quraysh opfattede spredningen af islam i Mekka som en trussel, fordi de mente, at dette ville gå imod deres egne interesser og også tiltrække andre stammers fjendskab. De vidste også, at islam betragtede alle som ligeværdige og ikke diskriminerede på baggrund af afstamning eller rigdom. Ledende medlemmer af Quraysh mente derfor, de måtte gøre en indsats for at stoppe udbredelsen af islam. Denne "indsats" inkluderede ofte tortur og endda drab på muslimer. (Ibn Hisham, 1/287)

Muslimere levede som en minoritet i det hedenske samfund i Mekka og blev udsat for meget undertrykkelse. Mange muslimer blev fysisk tortureret, nogle led martyrdøden, de fleste fik deres hjem og ejendele plyndret, og de blev udsat for konstante fornærmelser og trusler. Men muslimer fortsatte med at leve uden at ty til vold, og holdt blot afstand til afgudsdyrkerne og opfordrede dem til at leve i fred.

Hedningene på den tid kunne ikke gøre stor skade på medlemmer af stærke og eminente familier, såsom Hazrat Abu Bakr og Hazrat Uthman, men de behandlede de fattige og ubeskyttede muslimer ondskabsfuldt. Ærværdige muslimer udsat for så elendig behandling inkluderede Abu Fakih, Khabbab ibn al-Aratt, Bilal ibn Rabah, Suhaib ar-Rumi, Ammar ibn Yasir, Yasir ibn Amir og Sumayyah bint Khayyat.

Abu Fakih, en af Safwan ibn Umayyahs slaver, blev bundet ved fødderne hver dag af sin herre og trukket over varmt grus og sand.

Jernarbejderen Khabbab ibn al-Aratt blev lagt på varmt kul og fik sit bryst trykket ned mod kullet, indtil det var kølet af.

Ammar ibn Yasirs far, Yasir ibn Amir, fik sine ben bundet til kamelerne, som så blev drevet i forskellige retninger, og trak hans krop fra hinanden. Ude af stand til at bære smerten over hendes mands brutale martyrdød, udtalte Sumayyah bint Khayyat sig mod hedningene og blev dræbt af en pil, affyret af Abu Jahl. (Zad al-Maad, 2/116; The Age of Felicity, 1/254)

Umayyah ibn Khalaf lagde sin slave, Bilal al-Habashi, nøgen ned på bagende varmt sand hver dag. Han placerede så en kæmpemæssig sten på hans bryst og efterlod ham der i timevis. Han torturerede ham for at forsøge at få ham til at gå imod Profeten (ﷺ) og forlade islam. En dag bandt han hans hænder og fødder og lagde et reb omkring hans hals. Så trak han ham over det varme sand gennem Mekkas gader. (Zad al-Maad, 2/116; The Age of Felicity, 1/253)

Først var de ikke i stand til at røre vores Profet (ﷺ), da han var under sin onkels, Abu Talibs, værgemål, og da de frygtede Hashemitterne. Gradvis begyndte de dog at bagvaske ham, sagde at han var en "spåmand, en digter, en magiker, en troldmand". Til sidst greb de enhver mulighed, de kunne finde, til at fornærme Profeten (ﷺ) og behandle ham dårligt.

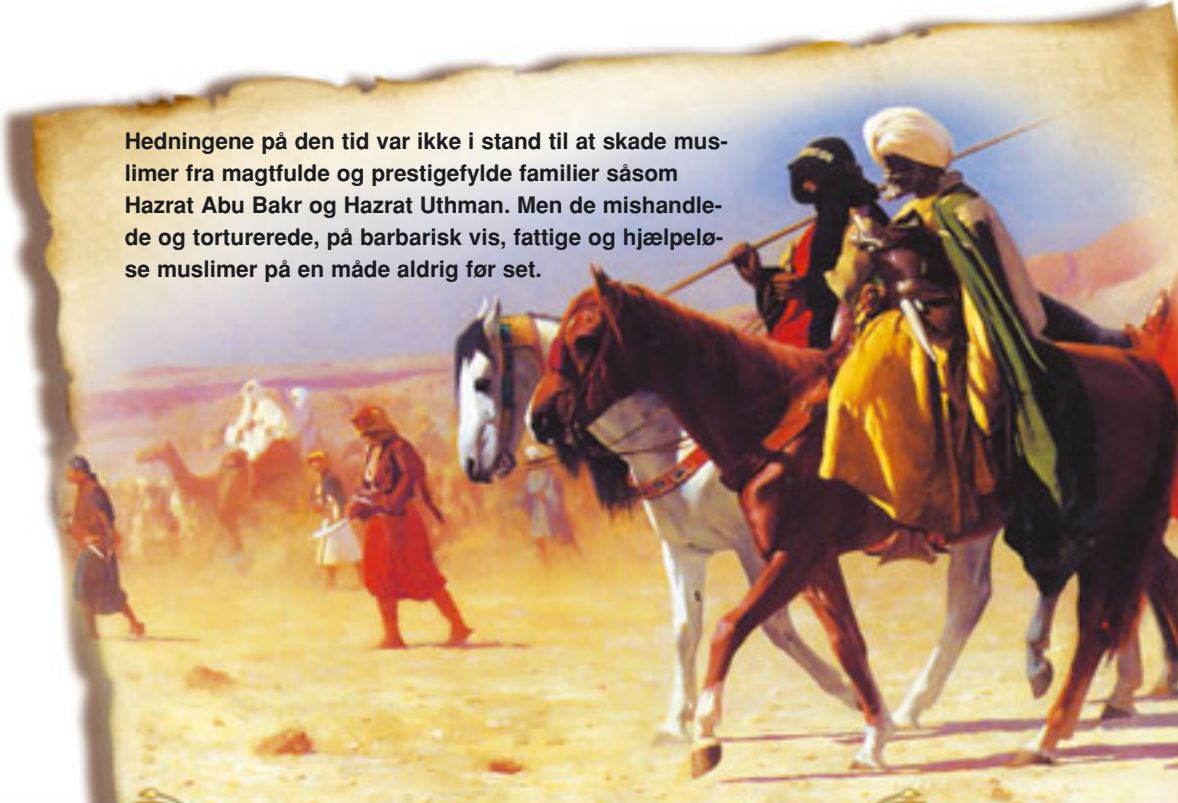
Denne dårlige behandling af muslimer fandt sted, blot fordi de troede og prædikede islam til andre. På trods af denne undertrykkelse, tortur og

vold, skadede muslimerne aldrig dem, som skadede dem, hvilket er et af Islams krav, og de forsøgte aldrig at forsvare sig selv, hvilket er deres grundlæggende menneskeret. Når de så, at muslimerne ikke kæmpede imod, forstærkede Quraysh deres aggression og tortur. De omtalte Quraysh martyriserede nu muslimerne fra det øjeblik, de så dem.

Som forfølgelsen forværredes, fandt muslimerne, som ikke reagerede på det på nogen måde, og ikke engang forsvarede sig selv, idet Koranen forbyder blodsudgydelse, sig ude af stand til at forblive i Mekka længere. De mente, de var nødt til at migrere til Medina.

Medina perioden og kampene

Som afgudsdyrkernes angreb blev mere alvorlige i Mekka, migrerede muslimerne til byen Yathrib (senere kendt som Medina), hvor klimaet var friere og venligere, og opsatte her deres egen administration. Men selv efter

Hedningene på den tid var ikke i stand til at skade muslimer fra magtfulde og prestigefyldte familier såsom Hazrat Abu Bakr og Hazrat Uthman. Men de mishandlede og torturerede, på barbarisk vis, fattige og hjælpeløse muslimer på en måde aldrig før set.

de etablerede deres egne politiske strukturer, stoppede angrebene fra hedningene i Mekka ikke. Quraysh fulgte efter muslimerne og vedholdt de voldelige angreb mod dem. Men vores Profet (ﷺ) og muslimerne omkring ham gav sig aldrig ud i en kamp mod afgudsdyrkerne.

Ingen person, intet samfund eller land i verden ville undlade at reagere, hvis de angribes. De vil altid reagere på aggressionen med "selvforsvar", og som minimum handle defensivt. Folk som udfører selvforsvar frikendes altid af retten, og de lande der gør det frikendes under international lovgivning, fordi de er blevet udsat for et uretfærdigt angreb, og folks liv, familier og kære, eller landets folk, land og ære er i fare.

Det gjaldt også vores Profet (ﷺ) og muslimer i Mekka perioden. Men på trods af alle de uretfærdige og morderiske angreb på dem, gik vores Profet (ﷺ) og muslimerne aldrig til gengangreb, med den baggrund at Gud havde forbudt mord. I stedet opfordrede de altid den anden side til fred, ligesom versene befaler, og når fredsforslagene var ineffektive, forlod de deres hjem, land og byer og flyttede væk.

I de ca. 13 år i Mekka perioden, og de første år i Medina perioden, blev de troende stadig befalet at være tålmodige over for al denne tortur og uretfærdighed, og at prædike Guds tro venligt, som beskrevet i verset **"Inviter til din Herres vej med visdom og smuk formaning, og diskuter med dem på bedste vis."** (Sura an-Nahl, 125), og ingen kamp var tilladt. Vores Profet (ﷺ) svarede på denne måde til muslimer, som ønskede at gøre modstand mod den omtalte forfølgelse:

"Det er stadig ikke tilladt at kæmpe. Var tålmodig, Guds hjælp er nær, og du vil blive belønnet for dine lidelser."

Vores Profet (ﷺ) fik tilladelse til at udføre selvforsvar for sig selv og sit samfund i de følgende vers, som blev åbenbaret efter migrationen til Medina:

Der er givet tilladelse til dem, som bliver bekriget, fordi der er blevet begået uretfærdighed mod dem. Og sandelig, Allah er fuldt ud i stand

til at hjælpe dem. (Det er) dem, som blev fordrevet fra deres hjem, uden retfærdig grund, men kun fordi, de sagde: "Vor Herre er Allah. ..." (Sura al-Hajj, 39-40)

Med disse vers begyndte det muslimske samfund, som uretfærdigt var blev tvunget ud i eksil for blot at sige "Vor Herre er Gud", at forberede sig på at forsvare sig selv. Som udtrykkeligt skrevet i verset, har et muslimsk samfund "der bliver bekæmpet, fordi de har lidt uret" lov til at forsvare sig selv, men de får at vide, at de ikke må angribe. Som følge af disse vers begyndte muslimer at forsvare sig selv og kæmpede tilbage imod det glubske samfund, som angreb dem. Vers omkring krig og forsvar, åbenbaret efter det, indeholder beskrivelser, der omhandler de midler, der blev brugt under den kamp. For at sige det på en anden måde, gives en speciel beskrivelse specifikt til den situation i den specifikke krig. Derfor blev alle versene omkring krig i Koranen specielt åbenbaret som refererende til de bestemte angreb, der fandt sted på den tid, for at vi skulle kunne se de svære forhold på den tid og vores Profets (ﷺ) retfærdighed.

Hvem blev kampene udkæmpet mod?

En vigtig pointe, der må huskes omkring de kampe, der beskrives i Koranen, er "den anden side" i kampene. Nogle religiøse og historiske kilder siger, at de kampe, der blev udkæmpet på Profetens (ﷺ) tid, var mod jøderne. Nogle folk, som læser disse kilder, går så videre og prøver at lede efter antisemitisme i Koranen, og påstår at de vers, der blev åbenbaret for specifikke kampe i Koranen, er generelt rettet mod jøderne. Det er dog en stor fejl.

Det var hedningene, som påbegyndte forfølgelsen af vores Profet (ﷺ) og muslimer. Mange af disse var afgudsdyrkere. Deres mål var at forhindre, at der skete nogen skade på deres gudebilleder og perverse ideer. Nogle var hyklere og polyteister, som var kommet fra jødiske samfund, men det ville være meget forkert at kalde dem jøder. På samme måde, som de ville være

meget forkert at betragte en polyteist eller hykler, som kom fra et muslimsk samfund, som "muslimsk", er det forkert at betragte polyteister og hyklere, som kom fra jødiske samfund og begyndte at sprede vold, som "jøder". Det er umuligt for en sand jøde at starte kampe og dræbe troende.

Koranen forbander antisemitisme. Af den grund kommer de, der leder efter udtryk for fjendskab mod jøderne i Koranen, tomhændede tilbage. Folk, som fortolker de omtalte vers, som refererende til kamp mod jøder, må forstå dette. Vores Profet (ﷺ) havde altid et godt forhold til jøder. Han behandlede dem med respekt og hengivenhed, og sande, hengivne jøder behandlede vores Profet (ﷺ) med samme respekt og hengivenhed.

Information om vores Profets (ﷺ) hengivne attitude over for jøder, Toraen og jødedommen vil blive undersøgt nærmere i kapitlet om Bogens Folk.

Beskrivelsen af krig i Koranen

Koranen er ret præcis omkring, hvornår og hvordan krig må føres:

Kæmp for Allahs sag mod dem, som kæmper mod jer, men overskrid ikke grænserne. Sandelig, Allah kan ikke lide dem, som overskrider grænserne. (Sura al-Baqara, 190)

Krig må kun føres **mod de, som angriber muslimer**. Det vil sige, det skal være en **forsvarende** krig. Det er absolut **forbudt** i Koranen for en muslim at angribe den anden side uden grund.

Det, Gud befaler muslimer i Koranen, er, at de altid må vægte retfærdighed højst, selv hvis de er sure på et samfund på grund af dets uretfærdigheder og aggression. Gud beskriver i et vers:

O I troende! Stå fast ved det rette for Allah, og vær vidne i retfærdighed. Lad ikke jeres had til et folk drive jer til ikke at gøre det retfærdige, (for) det ligger gudfrygtigheden nærmest. Frygt Allah. Sandelig, Allah har kendskab til alt, hvad I gør. (Sura al-Ma'ida, 8)

For eksempel forbyder Gud i et vers muslimer at gå over grænsen, når det gælder samfund, der forsøger at stoppe muslimer fra at gå ind i Ka'abaen, og råder dem til at behandle dem og alle andre med venlighed:

... Lad ikke jeres had drive jer til overgreb mod et (andet) folk, fordi de holdt jer ude af Den hellige Moske. Hjælp hinanden i fromhed og gudfrygtighed, ikke i synd og overtrædelse. Frygt Allah. ... (Sura al-Ma'ida 2)

Den Almægtige Gud advarer muslimer om ikke at overtræde grænserne, selvom de med vilje er blevet forhindret i at udføre deres religiøse Hajj pligt (pilgrimsrejse) og er blevet uretfærdigt behandlet. Gud befaler muslimer at opføre sig retfærdigt selv under de forhold, og befaler dem at opføre sig ordentligt og ikke blive vrede. Muslimer har en pligt til at adlyde dette bud i Koranen, uanset omstændighederne.

Det vers, der beskriver den eneste begrundelse for at kæmpe – selvforsvar – indeholder også et andet forhold omkring krig: overdriv ikke. Dette betyder, at en muslim i tilfælde af et angreb blot må forsvare sig selv, ikke overreagere og ikke handle på andre måder end forsvarende. Med andre ord er aggression, vold, vrede og ekstremisme bandlyst i Koranen.

Andre vers beskriver pligten til kun at indgå i forsvarende krig mod aggressorer på denne måde:

Allah forbyder jer ikke at handle godt mod dem, som ikke har kæmpet mod jer på baggrund af jeres religion, og som ikke har fordrevet jer fra jeres hjem. Sandelig Allah elsker de retfærdige. Allah forbyder jer kun at tage dem til fælder, som har kæmpet mod jer på baggrund af jeres religion, og som har fordrevet jer fra jeres hjem eller støttet andre, som har fordrevet jer. (Sura al-Mumtahana, 8-9)

Der er en vigtig skelnen her. Det er forbudt for muslimer at angribe folk, som aldrig har angrebet dem, selvom de modsiger muslimernes ideer. En muslim har ansvar for at behandle sådanne mennesker med respekt og retfærdighed. Ifølge dette vers, er det kun tilladt for muslimer at deltage i forsvarskrige mod folk, som undertrykker dem på grund af deres tro og faktisk fysisk angriber dem; mod folk som påbegynder fjendskab, med andre ord. Som vi allerede har set, vil alle, selvfølgelig, forsvare sig selv, hvis de angribes. Dette er enhver persons, nations og lands ret, og det er også det rigtige at gøre.

Det faktum, at vores Profet (ﷺ) ikke udøvede noget selvforsvar indtil åbenbaringen af de vers, der tillod en sådan aktivitet, repræsenterer enorm selvopofrelse og religiøs hengivenhed. Indtil den tid tyede vores Profet (ﷺ) blot til kompromis og forsøgte at overbevise den anden side, som krævet af verset "... **Og diskuter med dem på bedste vis....**" (Sura an-Nahl, 125) selvom de hedenske Quraysh' eneste mål var blodbad.

Efter vi er kommet med den vigtige pointe, skal vi nu undersøge alle de vers, som fortalerne for overtro og modstanderne af islam forsøger at bruge som bevis for den vold, der angiveligt er begået i islams navn, og vi vil fremvise deres fejl på området én efter én.

Før vi ser på disse vers, må vi vide, at alle kampene beskrevet i Koranen blev udkæmpet mod et specifikt samfund i den region, og at disse specielle forhold udtrykkes i versene. Det samfund var et polyteistisk samfund, med hvem man havde indgået en aftale. Derfor var alle disse kampe bestemt af de pågældende samfunds adfærd og aggression, som havde brudt freds- og venskabsaftalerne. De vers, der blev nedsendt, vedrørte derfor den tilstand, der herskede på den tid, og beskriver det specifikke klima.

For at kunne forstå dette faktum bedre, lad os se på definitionen af polyteisme på den tid, og på den aftale, der var indgået med dem:

Polyteister med hvem aftaler blev indgået

Selvom ordet polyteist, ifølge nogle kommentarer på den tid, blot betyder "de, der tilskriver Gud ligeværdige", henviser udtrykket i virkeligheden til hedninge, som tilbyder afgudsbilleder, som udtrykkeligt tilskriver Gud ligeværdige og tror på utallige guddomme, og som ikke er muslimske, jødiske, sabaenere eller magianere.

Mens Koranen omtaler de forskellige religioner, som eksisterede i Arabien i tiden for Islams komme, nævnes polyteisterne altid som en separat gruppe. Når man ser på vores Profets (ﷺ) tid, var det, selvom det var lovligt at gifte sig med kvinder fra, og spise mad forberedt af Bogens Folk, jøder og kristne, forbudt at gifte kvinder sig med, eller spise mad forberedt af magianerne eller Sabaenerne, og også polyteisterne.

Som vi allerede har set, var vores Profet (ﷺ) tvunget til at migrere til Medina under enormt pres fra polyteisterne, og fra emigrationens allerførste dage knyttede han et broderskabsbånd mellem Ansar (hjælperne, Medinas muslimer) og Muhajir (emigranterne, Muslimerne som var emigreret fra Mekka til Medina). Han underskrev en række aftaler med polyteistiske samfund og folk, der levede i regionen, og inviterede dem altid til at stå sammen for at opbygge fred, på trods af polyteisternes ekstreme attitude.

Vores Profet (ﷺ) kom til Medina, og hans evne til at styrke kærlighed og broderskab beviste, at folk kunne leve i fred med andre med forskellige holdninger, trosretninger og sprog. Et af de største beviser for, at han var en bringer af kærlighed og fred er, at den første tekst, han skrev, var en fredsftale. Efter han havde indtaget Mekka, løslod Profeten Muhammad (ﷺ) endda alle de polyteister, som tidligere havde tortureret muslimer og behandlet dem med stor medfølelse. Denne overlegne moralske dyd udvist af Profeten Muhammad (ﷺ) var noget, som aldrig før var set i det arabiske samfund, og det blev mødt med stor anerkendelse.

Profeten (ﷺ) er en rollemodel for alle muslimer, når det gælder imple-

hed i erobrede territorier. Vores Profet (ﷺ) anvendte den retfærdighed, der beskrives i Koranen, over for indbyggerne i lande, som blev overtaget, og han indgik aftaler med dem, som ville tilfredsstille begge sider og sikre, at ingen skulle lide de mindste repressalier. Af den grund var folkene i de erobrede lande, uanset hvilken religion eller etnicitet de havde, altid glade for den retfærdighed, islam bragte med sig. Vores Profet (ﷺ) og hans følgere repræsenterede et samfund, som etablerede retfærdighed mellem folk, som udtrykt i verset, **"Og blandt dem, som Vi har skabt, er der et folk, som (vej)leder til den rette vej ved sandheden og over retfærdighed i kraft af den"** (Sura al-A'raf, 181)

Den aftale, vores Profet

(ﷺ) lavede med det kristne Najran folk på den sydlige arabiske halvø, er et af de fineste eksempler på hans forståelse og retfærdighed.

En af artiklerne i traktaten lyder som følger:

"Livet for folket i Najran og de omkringliggende områder, deres religion, deres land, ejendomme, kvæg og de af dem, som er til stede eller fraværende, deres budbringere og deres tilbedelsessteder er under Guds beskyttelse og Hans Profets bevogtning." (The Pact of Najran, Article 6, http://www.islamicresources.com/Pact_of_Najran.htm)

Efter aftalerne med alle samfundene i den region, grundlagde vores Profet (ﷺ) staten Medina ved at optegne den første forfatning i Islams historie, Medinas Forfatning. Dette var det første og mest perfekte eksempel på en demokratisk og multilateral forfatning. Intet demokratisk system i dag har været i stand til at opnå sådan en orden, som den der blev iværksat af vores Profet (ﷺ) med Medinas Forfatning, og ingen har været i stand til at implementere det så godt som vores Profet (ﷺ).

Den første multilaterale og mest demokratiske forfatning nogensinde: Medinas Forfatning

Med Medinas Forfatning, den første forfatning i staten Medina, bragte vores Profet (ﷺ) en demokratisk og fredelig orden, som aldrig før var set på den Arabiske halvø i et urbant samfund bestående af forskellige racer, religioner og stammer.

Under denne forfatning skulle alle samfundsgrupperne i Medina leve sammen i fred, arrangere deres liv ifølge deres egen tro og holdning, og have magt til at styre og regulere deres egne institutioner og love. Ved at gøre dette ville alle befolkningsgrupper i Medina leve sammen i fred og enighed.

Medinas Forfatning blev skrevet i 622 e. Kr., for omkring 1400 år siden, under Profeten Muhammads (ﷺ) lederskab, som reaktion på krav fra folk med forskellige trosretninger, og er bevaret for eftertiden som en skriftlig juridisk traktat. Som resultat blev samfund, som havde været fjendtlige over for hinanden i over 120 år og bestod af forskellige religioner og racer, inkluderet under denne forfatning. Ved hjælp af denne aftale viste Profeten (ﷺ), at konflikt kunne ophøre mellem samfundsgrupper, som plejede at angribe hinanden ved enhver mulighed, var fjendtlige over for hinanden og aldrig indgik kompromisser med hinanden, og at de sagtens kunne leve fredeligt sammen.

Under Medinas forfatning havde alle frihed til at træffe sine egne religiøse, politiske eller filosofiske valg, uden at blive presset af andre. De kunne etablere et samfund, hvor folk havde de samme synspunkter. Alle var fri til at udøve sit eget retfærdighedssystem. Men ingen, der begik en overtrædelse, skulle beskyttes af nogen anden. Parterne i aftalen skulle hjælpe og støtte hinanden, og ville være under Profeten Muhammads (ﷺ) beskyttelse. Uoverensstemmelser mellem parterne skulle bringes til Guds Budbringer (ﷺ). Selv polyteister foretrak Profetens (ﷺ) voldgift, da han var den mest retfærdige af alle.

Denne traktat, udformet af vores Profet (ﷺ), blev gradvist implementeret mellem 622 og 632 e.Kr. Gennem denne forfatning flyttede folk sig videre fra stammestrukturer baseret på blodsband og familie, og folk med meget forskellige geografiske, kulturelle og etniske rødder kom sammen og udgjorde en helhed. Medinas Forfatning etablerede også en meget bred trosfrihed og religionsfrihed. En af artiklerne, der udtrykte den frihed, lyder:

"Jøderne i Banu 'Awf er et samfund sammen med de troende. Til jøderne deres religion, og til muslimerne deres religion." (The Constitution of Medina, <http://www.islamic-study.org/jews-prophet-page-2.htm>)

Medinas forfatning består af 47 artikler. Artikel 1-23 omhandler muslimer, mens 24-47 omhandler jødiske stammer bosat i Medina. Referencer til kristne, som var meget færre i antal, er også vigtige, når det gælder deltagelse af medlemmer af forskellig tro.

En analyse af Medinas Forfatning i en rapport med titlen "En revurdering af Medina aftalen, ifølge Professor Leonard Swidlers pluralismeperspektiv" erklærer, at Forfatningen er et væsentligt dokument til fremvisning af Profetens indsats for at forene byen og bringe grupperne sammen omkring loven, som specifikt blev fremsat for folket.

Ifølge denne rapport havde ethvert individ, ifølge loven, lige rettigheder, nød friheden til at vælge deres egen religion og deltage i krig sammen med

muslimer, mens de under ingen omstændigheder måtte indgå separate aftaler med fjenden, hvilket viste en indsats for at etablere en streng solidaritet blandt Medinagrupperne. Forfatteren af rapporten siger, at denne religiøse og politiske tekst sigtede efter at etablere et nyt samfund omkring værdierne lighed og frihed. Som det blev understreget i Forfatningen, var lovens overlegenhed over individet et grundlæggende skridt, for at opnå målet med at sikre en bæredygtig atmosfære for dialog og sameksistens. Artiklerne i Forfatningen understregede også det lige ansvar hos alle individer for at forsvare byen. Ifølge denne rapport, citeres navnene på alle grupperne i byen et efter et. De anerkendte Forfatningen, og dermed Profeten, og forfatningen respekterede alle disse grupper i byen som juridiske enheder og tog dem med i overvejelserne. (Kenan Çetinkaya, *Amerika'da Diyalog anlayışı ve Medine Vesikası* [Understanding of Dialogue in America and Medina Charter])

Selvom der er en lang række artikler omkring jøderne i forfatningen, vil det også være passende at minde os selv om, at den også inkluderede de hedenske samfund, der boede der. Selvom polyteisterne i Mekka åbenlyst demonstrerede deres fjendskab mod Profeten Muhammad (ﷺ) og muslimerne og tvang dem bort fra deres land, behandlede Profeten (ﷺ) altid de hedningene i Medina på en meget hengiven, fredelig og forsonende måde. Teksten i Medinas Forfatning viser, at muslimer havde en beskyttende holdning over for polyteisternes rettigheder og love, og at disse ønskede at agere sammen med muslimer for Medinas beskyttelse. Sådant en attitude over for polyteisterne er på ingen måde over-

الذ
رسول
محمد

Medinas Forfatning var den første pluralistiske og den mest demokratiske forfatning i historien. Den viste muslimerne beskyttende attitude over for rettighederne og lovene, for medlemmer af alle andre trosretninger og endda afgudsdyrkere.

raskende, fordi muslimerne i Koranen har et ansvar for at beskytte polyteister, med hvem de har en underskrevet aftale, selv på bekostning af deres egne liv. (Dette vil blive beskrevet nærmere senere hen.)

Afslutningsvis betragtes den omtalte forfatning som et meget vigtigt dokument, der indeholder kernen for forening og sammenhold, kærlighed og hengivenhed, venskab og fred, og er et eksempel på dialog mellem muslimer og ikke muslimer generelt, og særligt mellem muslimer og jøder. Vores Profets (ﷺ) opfattelse af kærlighed og fred var baseret på Koranen, men det er svært at identificere et muslimsk samfund i dag, der er i stand til at leve efter den samme opfattelse. Dette er et definitivt og meget vigtigt bevis for, at historiens mest demokratiske forfatning blev skrevet og implementeret af vores Profet (ﷺ), og at nutidens samfund har vendt sig bort fra vores Profets (ﷺ) praksisser, som de skrives i Koranen.

De kommende afsnit af denne bog må derfor vurderes i lyset af denne information. Praksis hos nutidens fortalere for overtro er radikalt forskellig fra rådene i den Hellige Koran, som befaler, at selv polyteister skal beskyttes, og siger at Bogens Folk (jøder og kristne) nyder en speciel status for muslimer, og fra Profeten Muhammad (ﷺ), som altid stræbte efter fred og demokrati. Fortalerne for overtro leder altid efter beviser for endeløs konflikt i Koranen, men Koranen råder altid kun til fred. Dette vigtige faktum må derfor huskes, når man fortolker versene om krig.

Vers om krig og fortolkningen af disse

Efter at have set definitionen af krig i Koranen, lad os nu undersøge versene omkring krig, som misbruges af nogle ekstremister og bruges til at kritisere islam af nogle modstandere af islam:

Gennemgang af vers 191 i Sura al-Baqara:

Og dræb dem, hvor I end finder dem, og driv dem ud hvorfra, de har fordrevet jer. For at skabe splid er værre end drab. Og kæmp ikke mod dem ved Den hellige Moske, med mindre de kæmper mod jer der. Men hvis de angriber jer, så dræb dem. Sådan er de vantros straf. (Sura al-Baqara, 191)

Dette vers er et, der blev nedsendt, efter muslimerne blev udsat for ekstremt pres og vold og blev tvunget til at migrere fra Mekka til Medina. De forhold, vi diskuterede detaljeret ovenfor, opstod, og muslimerne modtog befalingen om at forsvare sig selv mod direkte angreb. De brugte metoderne fra det samfund, som aldrig stoppede med at undertrykke dem, som nægtede at tale på en behagelig måde, og som vendte det døve øre til alle opfordringer om fred eller forhandling, med dem.

Men verset indeholder også en påmindelse om krigens regler: "Kæmp ikke mod dem ved Den hellige Moske, medmindre de kæmper mod jer

der. Men hvis de angriber jer, så drøb dem." Som vi har set, er den eneste betingelse for at kæmpe, at den anden side har angrebet først. Hvis de ikke fører krig, hvis de ikke angriber, så er det absolut forbudt for muslimer at kæmpe.

Det er selvfølgelig meget mistænkeligt, hvordan ekstremisterne og modstanderne af islam, som forvrænger dette vers, ignorerer denne ganske vigtige bestemmelse. Verset giver tydeligvis kun muslimerne ret til selvforsvar. Dette vers befaler derfor ikke krigsføring og aggression.

Et andet vigtigt element i verset åbenbares som følger: "For at skabe splid er værre end drab." At opildne samfund,

I vers 191 i Sura al-Baqara tildeles muslimer kun retten til at forsvare sig selv. Dette vers legitimerer derfor ikke krig og aggression.

Nej til Demokrati
Vi ønsker kun Islam

No Democracy
We want just Islam

opfordre til had, sprede had, anarki og terror ved at indgå i bagvaskelse og totale usandheder og derved skabe fjendtlige folkemasser er fitna, og verset fortæller os, at fitna er værre end drab; altså er de samfund, som angriber muslimer, dem der begår, psykologisk og skjult fitna, og den skade, de påfører, meget stor. Muslimer forsvarer naturligvis sig selv, når andres aggression viser sit ansigt.

Den måde, hvorpå nogle fanatikere betages af rygter eller overtro og erklærer, at individer, samfund eller trosretninger spreder fitna, og så søger bevis for deres perversionser fra Koranens vers, er selvfølgelig overordentligt ynkelig. Fitna omfatter handlinger, som vil føre til korrupsion, såsom at forsøge at skabe splittelse mellem muslimerne, føre til tab og synd ved at påføre dem alle slags bekymringer, og så etablere et klima der befordre masseoprør og angreb på muslimer fysisk og verbalt. Derfor skal en person, for at man kan anklage vedkommende for fitna, have begået en eller flere af disse handlinger. De, som forsøger at anklage jøder og israelere, ved at anklage dem for at begå fitna, fejler derfor i lyset af dette vers.

Ifølge Koranen er det en synd at anklage alle jøder eller israelere for at begå fitna. Folk, som spreder fitna, kan stamme fra enhver religion eller hvilket som helst land. Men på samme måde, som det er umuligt at stemple alle arabere, tyrkere eller muslimer som spredere af fitna, blot fordi der er nogle arabere, tyrkere eller muslimer, som begår fitna, er det heller ikke muligt at stemple alle jøder eller israelere som spredere af fitna. Ifølge Koranen kan en muslim spise hjemme hos en jøde, være hans gæst og ven, og må endda gerne gifte sig med en jødisk kvinde (dette vil klargøres nærmere i et senere kapitel). Når dette er tilfældet, er det umuligt for en muslim ubetinget at stemple alle jøder som nogen, der spreder fitna. Folk, som kommer med så gennemgribende fejlagtige påstande, kender indtil til Koranen, som vi sagde i starten, og handler ud fra uvidenhed, som stammer fra at være blevet opdraget under indflydelse af utallige opdigtede hadith omkring fitna og jøderne. De pågældende hadith og Bogens Folks status ifølge Koranen vil gennemgås i senere kapitler.

Gennemgang af versene 89, 90 og 91 i Sura an-Nisa':

De ønsker, at I skal være vantro ligesom de er vantro, sådan at I bliver lige. Tag dem ikke som jeres fæller, før de går over til Allahs sag. Hvis de vender sig bort, så pågrib dem, og dræb dem, hvor I end finder dem, og tag ingen af dem som fæller og ej heller som hjælpere. (Sura an-Nisa', 89)

Undtaget er dem, som har allieret sig med et folk, som I har en fredsftale med, eller dem, som kommer til jer, med sorg i hjertet over at føre krig mod jer eller deres egne folk. Hvis Allah havde villet, kunne Han visselig have givet dem magt over jer, og da ville de have kæmpet mod jer. Men hvis de trækker sig tilbage og ikke kæmper mod jer og tilbyder fred, så har Allah ikke ladet en vej stå åben for jer imod dem. (Sura an-Nisa', 90)

I vil finde andre, som ønsker at leve i fred for jer og at leve i fred med deres eget folk. Hver gang de forledes til anstiftelse af ufred, bliver de kastet i den. Hvis de ikke trækker sig tilbage, ikke tilbyder fred eller holder hænderne væk fra krig, så pågrib dem, og dræb dem, hvor I end finder dem. Over for dem har Vi givet jer en klar fuldmagt. (Sura an-Nisa', 91)

Dette vers henviser til hyklere. Disse er folk, som siger, de er muslimer, som lever blandt muslimer og ser ud til at være muslimer, men som faktisk er meget fjendtlige over for Gud og islam, og forsøger at stikke muslimerne i ryggen. Gud afslører, at de, som dør som hyklere, kastes ned i helvedes dybeste lag. Som det kan ses er hyklere, på grund af deres dobbeltmoraliske og forræderiske natur, en særlig farlig og grusom menneske-model, i stor kontrast til Gudsfor-nægterne eller polyteisterne.

Det forbydes i vers 89 af Sura an-Nisa' at have venner, der er hyklere, som svigter muslimer og forsøger at lede muslimer ud i de samme perversio-ner som dem selv. Det, som retfærdiggør at kæmpe mod dem, er den måde, hvorpå de omtalte hyklere begår fysiske angreb på muslimer. Vi kan se dette i det efterfølgende vers, vers 90. Som det tydeligt fremgår fra ordene "**Men hvis de trækker sig tilbage og ikke kæmper mod jer og tilbyder fred**" kan man ikke anklage et samfund, som ikke angriber. Det samfund, hvorpå drab er tilladt, er ganske tydeligt et, der har først har erklæret krig mod muslimerne. Muslimer gives tydeligvis retten til at forsvare sig selv mod angreb her.

I tillæg er vers 90 i Sura an-Nisa' en anden manifestation af det retfærdige, tilgivende og hengivende sprog, som altid foretrækker fred, i Koranen. Nogle hyklere, som indtil da altid havde stukket muslimer i ryggen og forrådt dem, men som senere fik en fredelig attitude over for muslimer, er også immune, hvilket vi kan se på ordene; "**Undtaget er dem, som har allieret sig med et folk, som I har en fredsftale med, eller dem, som kommer til jer med sorg i hjertet over at føre krig mod jer eller deres egne folk.**" I samme vers siger Gud: "**Men hvis de trækker sig tilbage og ikke kæmper mod jer og tilbyder fred, så har Allah ikke ladet en vej stå åben for jer mod dem.**" og understreger igen deres immunitet. Dette er definitionen af retfærdighed.

Vers 91 indeholder en situation, der beskrives på grundlag af de samme betingelser. Hyklere, som angrer, og som siger de ikke vil kæmpe, vender senere tilbage til fitna og begynder igen at angribe muslimer. I det tilfælde må man erindre bestemmelsen i Koranen om, at disse folk ikke må røres, så længe de ikke angriber, men hvis de gør, så er selvforsvar tilladt.

Vi må huske på, at situationen beskrevet i versene var en specifik situation, som kom til under Slaget ved Uhud, og at den omhandler de hyklere, som begik forræderi på slagmarken.

Gennemgang af vers 5 i Sura at-Tawba:

Når de hellige måneder er til ende, så bekæmp afgudsdyrkerne, hvor I end finder dem, pågrib dem og tilfangetag dem, og læg jer i baghold mod dem ved enhver lejlighed. Hvis de angrer, forretter bønnen og giver almisse, så lad dem gå. Sandelig, Allah er tilgivende, barmhjertig.
(Sura at-Tawba, 5)

For at kunne forstå forholdene i det ovenstående vers må vi begynde at læse fra vers 1 i Sura at-Tawba; på den måde ser vi, at polyteisterne, som fortjener modangreb, ikke er "alle polyteister" men de, der begår brutale angreb på muslimer, og som **så bestemmer sig for** ikke at kæmpe i de hellige måneder. Polyteisterne her er dem, som listigt har forsøgt at jage muslimer, og som er fortsat med at angribe dem i de hellige måneder og har slået muslimer ihjel, **selvom de har lavet en fair aftale med muslimer, og de meget vel vidste, at muslimer ikke ville begive sig i krig i de hellige måneder.**

Under disse forhold får muslimer i dette vers retten til at forsvare sig selv mod disse brutale angreb. Som det ses i verset reagerede muslimerne, selvom polyteisterne udførte deres brutale angreb i de hellige måneder, ikke i disse måneder, som Gud havde befaleet. De udviste tålmodighed i disse måneder og begyndte først at forsvare sig selv, når de hellige måneder var slut.

Vi ser også, at verset beskriver den metode, der skal tages i brug ved forsvar: beslaglæg, belejr og lig på lur på alle veje. De primære forhold i krige, der er baseret på internationale love, er belejr og beslaglæg. De veje, der er nødvendige for belejringen overtages og holdes, og den anden side forhindres dermed i at bevæge sig. Dette vers beskriver derfor den metode, der bruges og nu betragtes som legitim under internationale love. Den eneste forskel er, at det ikke er muslimerne, der angriber; de forsøger blot at stoppe angrebene mod dem.

I vers 6 i Sura at-Tawba får muslimer at vide, at de skal hjælpe en afgudsdyrker, som søger beskyttelse hos dem og beder dem om hjælp, selv hvis det sætter deres egne liv i fare.

Det kommer heller ikke på tale i dette vers at begive sig ud i kamp mod de, som stopper deres angreb og angrer. De må frigives; det er tydeligt.

Når vi ser på det næste vers, finder vi en meget vigtig udtalelse, som beskriver Koranens kærlige og beskyttende ånd. Dette vers eliminerer alle påstande omkring muslimer fra Islams modstandere. Verset lyder:

Hvis nogen blandt afgudsdyrkerne søger din beskyttelse, så giv ham beskyttelse, så han kan høre Allahs ord. Før ham derefter til et sted, hvor han er i sikkerhed. Dette, fordi de er et folk, som ikke ved (sandheden). (Sura at-Tawba, 6)

Gennem dette vers rådes muslimer til at hjælpe enhver polyteist, som har søgt beskyttelse hos dem og søger deres hjælp, selv hvis det sætter deres egne liv i fare. Verset foreslår endda, at sådan en muslim skal **bruge sig selv som skjold** for at beskytte sådanne polyteister. For at sige det på en anden måde har han ansvar for at risikere sit eget liv for at beskytte en, der fornægter Gud, og for at bringe ham i sikkerhed.

Dette er hvad Koranen befaler. Ifølge dette bud skal ingen slås ihjel for ikke at tro på Gud. Modsat skal han beskyttes, selv på bekostning af muslimers liv. Derfor har begrundelsen for krig intet at gøre med, om den anden side tror på Gud eller ej, eller om de tilhører en anden tro. Begrundelsen for krig er, at den anden side begår overgreb og tortur og slår folk ihjel.

Et andet faktum, der beskrives i verset, er, at alle folk må være under muslimers beskyttelse, så længe de ikke angriber eller har en ekstrem adfærd, uafhængig af deres religion, sprog, etnicitet eller tro. En muslim har ansvar for at beskytte Bogens Folk, eller en ateist eller en kommunist, på samme måde som en anden muslim; dette er et krav for at være en muslim, dette er beskrivelsen af en muslim i Koranen. Hvis nogen siger, "Jeg er en muslim", må han beskytte andre.

Gennemgang af vers 13 i Sura at-Tawba:

*Vil I da ikke bekrige et sådant folk, som brød sine eder og forsøgte at fordrive Sendebudet, og som var de første til at angribe jer? Frygter I dem? Den, der er mere berettiget til at blive frygtet, er Allah, hvis I er (sande) troende.
(Sura at-Tawba, 13)*

Dette vers er endnu et af de, der viser reglerne omkring kampe i Koranen. Når et polyteistisk samfund, der havde opnået våbenhvile med muslimer, altså som levede i fred med dem ligesom aftalerne krævede, brød våbenhvilen og begyndte at angribe, når de prøvede at tvinge vores Profet (ﷺ) til at forlade sit eget land og gå i eksil og når, som verset udtrykkeligt siger, de **begyndte fjendtligheder**, havde muslimerne ret til at slå tilbage mod dem.

Gennemgang af vers 33 i Sura al-Ma'ida:

Sandelig, straffen for dem, som fører krig mod Allah og Hans sendebud, og for dem, som vedvarende anstifter ufred, er at de bliver dræbt eller korsfæstet eller får deres hænder og fødder hugget af i modsatte sider (højre hånd, venstre fod) eller bliver forvist fra landet. Dette er en fornædelse for dem på jorden. I det hinsidige er der en stor straf for dem. (Sura al-Ma'ida, 33)

Det emne, vi især understreger i alle versene omkring krigsføring er også synligt i dette vers. Egenskaberne af det samfund, der skal kæmpes mod, beskrives detaljeret her: de fører krig mod Gud og Hans Budbringer og går omkring og fordærver verden. Disse folk begår ikke blot fysiske angreb på muslimer, de spreder også korrupktion over hele verden. Verset taler om et samfund, som repræsenterer et problem for hele verden, som alle betragter som et perverst, korrupt og krigerisk samfund.

Som i alle krige er drab muligt, hvis man skal bekæmpe et samfund, som aktivt har erklæret krig mod muslimer, så længe det er sidste udvej, og et af de midler, der kan tages i brug, er at tvinge folk væk fra deres land. For at sige det på en anden måde har muslimer KUN, ifølge Koranens vers, tilladelse til at gøre ting, som normalt ville være forbudt – at dræbe og tvinge folk ud i eksil – hvis der er en sådan krigstilstand.

Gennemgang af vers 57 af Sura al-Anfal

Hvis du besejrer dem i krig, så spred dem, som er bag dem, så de må tænke efter. (Sura al-Anfal, 57)

Vi må også vurdere dette vers i lyset af det perspektiv og den evidens, vi har kigget detaljeret på. Man må ikke glemme, at Medina perioden, hvor nogle vers blev nedsendt, var en periode med intense kampe. Dette var udelukkende resultatet af uretfærdigheder begået mod muslimer "(Det er) dem, som blev fordrevet fra deres hjem, uden retfærdig grund, men kun fordi de sagde: 'Vor Herre er Allah' ..." (Sura al-Hajj, 40), som skrevet i et vers. Endvidere, som verset fortsætter med at sige, "**Men hvis de holder sig borte fra jer og ikke kæmper mod jer, men tilbyder jer at holde fred, så giver Gud jer ikke lov til at gøre dem noget.**" Muslimer har et ansvar for at stoppe kampene og for ikke at fornærme den anden side, når de slutter.

Når man ser på et par vers før vers 57 i Sura al-Anfal, ser vi samfund, som muslimer havde opnået aftaler med, blive omtalt. Ligesom, i næsten alle andre vers, som giver tilladelse til retmæssigt selvforsvar, er disse samfund nogle, som havde brudt deres våbenhvile med muslimer og angrebet dem med det samme.

Det er vigtigt at manifestere en forebyggende magt over for samfund, som begynder angreb efter angreb, nægter at lytte til fornuft og skaber fordærv ved hele tiden at bryde fredsftaler. For når det først er sket, vil de samfund, som er blevet vant til at sprede fordærv, ikke længere have styrken til at gøre det, og andre grupper af polyteister, som forbereder sig til at følge dem og skabe fordærv og begynde at angribe, vil derfor mangle modet til at gøre

dette. Dette er et nødvendigt og vigtigt forebyggende middel mod det samfund, som bryder alle fredstraktater, og et der vil forhindre efterfølgende konflikt. Det er meget vigtigt, at sanktioner er "forebyggende" i forfatninger i næsten alle lande i verden og i internationale love. Målet er at forhindre, at en lovovertrædelse begås af den samme eller en anden person. Disse forbehold i internationale love er meget passende, og det er uretfærdigt, såvel som et brud på både sund fornuft og retfærdighed for folk, som betragter dem som nødvendige for lovgivningen, at være modstander af de samme midler, når det gælder islam.

Gennemgang af vers 4 af Sura Muhammad:

Når I møder de vantro (i krig), så undertving dem. Når I endeligt har nedkæmpet dem, så hold dem fast. Efter det, lad dem gå, af velvilje eller ved løsepenge, indtil de krigsførende nedlægger deres våben. Sådan er (befalingen)! Hvis Allah ville, kunne Han have taget hævn over dem (uden krig). Men dette er for, at Han kan prøve nogle af jer gennem andre af jer. Og de, som bliver dræbt for Allahs sag, deres handlinger vil Han aldrig lade gå tabt. (Sura Muhammad, 4)

Ligesom andre vers er det, som verset understreger, tilstedeværelsen af et krigsklima. Traktaten er blevet brudt, polyteisterne er gået i offensiven, og

der er nu intet andet alternativ end at besvare den aggression. Det, som verset beskriver, er de internationale regler for krigsføring. I tillæg beskriver det også noget, som faktisk ikke anvendes under internationale krigsregler: frigivelsen af krigsfanger, så snart krigen er slut. Men i dag holdes krigsfanger stadig fanget på Guantánamo i Cuba, selvom krigen i Afghanistan er slut, og organisationer såsom FN og NATO betragter dette som legitimt. Men Koranen betragter ikke den lov som legitim: fra Islams synspunkt må alle krigsfanger frigives, så snart krigen er slut.

Under islamisk lov er krig kun tilladt for at forsvare sig, og krigsfanger skal frigives, når det er slut. Dette er en praksis, som ikke engang findes i den internationale krigslov. Faktisk holdes krigsfanger, fra tidligere konflikter, stadig under barske forhold i fængsler såsom Guantánamo Bay.

Versene omkring krig beskriver tydeligt forsvarskrige under tidens forhold, som kun udkæmpedes mod polyteister og hyklere, som påbegyndte fjendskab og spreder fitna og fordærv. Hovedgrunden til, at disse vers misfortolkes og bruges til ekstremisternes vrede og hadefulde politik er, at hundredvis af falske hadith er blevet tilføjet islam, og nogle analytikerers forkerte fortolkninger. Men Koranen skal læses med et rent og oplyst sind, frigjort fra alle falske hadith og anden overtro. Når de betragtes i lyset af krigstilstanden på det tidspunkt, bliver betydningen af disse vers krystalklar.

Der er ingen gyldig begrundelse for krig i islam

De, som påstår, at islam er en religion af krig, må indse, at sådan et perspektiv faktisk er i diametral i modsætning til Islams lære. Der er ingen gyldig begrundelse for at angribe den anden side i Koranen. Koranen giver den fineste beskrivelse af demokrati og frihed. I et klima med demokrati og frihed findes der ingen, der vil udnævne den anden side, som fjenden, eller forsøge at lukke munden på dem. Dette er et klima, hvor alle respekteres, og alle kan tale frit, og den islamiske Sharia beskriver lige netop det miljø. Derfor er der ingen begrundelse for offensiv krigsførelse i Koranen. Lad os undersøge dette faktum gennem ord fra Koranens vers:

Krig for at gennemtvinge konvertering til islam?

De, som bruger krig, magt eller tvang for at pålægge nogen islam, forråder Koranen. En af de tydeligste erklæringer i Koranen er; "der er ingen tvang i religionen":

Der er ingen tvang i religionen... (Sura al-Baqara, 256)

Dette er et udtrykkeligt bud i Koranen. Ingen muslim må være ulydig mod det bud og tvinge nogen til at være troende. Det forbydes tydeligt i Koranen.

Vores Profet (ﷺ) er kun en rådgiver. Han har ansvar for at prædike og introducere samfundet for islam, den sidste åbenbarede religion. På den tid begyndte nogle af de, som hørte om islam fra vores Profet (ﷺ) og andre muslimer, at tro, mens andre ikke gjorde. Som Koranen tydeligt kræver, tyede vores Profet (ﷺ), eller de andre muslimer med ham, aldrig til tvang. Vores Profet (ﷺ) påmindes i Koranen; "Så forman (dem), sandelig, du er en for-

maner! Du er ikke en, som (under) tvinger dem." (Sura al-Ghashiyya, 21-22). Tvang er derfor absolut forbudt.

Ifølge Koranen har alle muslimer pligt til at fortælle folk om Islams moralske værdier, men ingen må bruge tvang og sige, "Du skal blive muslim" eller "Du skal udføre de religiøse pligter." Formålet med Koranen er at bringe kærlighed og fred til verden. Sådan et pres er derfor i uoverensstemmelse med Koranen.

Andre vers, hvori tvang forbydes, lyder:

Og sig: "Sandheden kommer fra jeres Herre! Den som vil tro, må tro, og den, som vil fornægte, må fornægte! ..." (Sura al-Kahf, 29)

Hvis din Herre havde villet det, så ville visselig enhver på jorden have antaget troen. Når det nu forholder sig sådan, vil du så tvinge dem til at blive troende? (Sura Yunus, 99)

Vi er altidende om alt, hvad de siger, og du er ikke en, som udøver tvang mod dem (for at få dem til at tro). Så advar ved Koranen den, som frygter Min trussel. (Sura Qaf, 45)

Sig: "O I vantro! Jeg tilbeder ikke det, I tilbeder, og I tilbeder ikke Ham, jeg tilbeder. Aldrig vil jeg tilbede det, I tilbeder, og aldrig vil I tilbede Ham, jeg tilbeder. I har jeres religion, og jeg har min religion." (Sura al-Kafirun, 1-6)

Fordi magtanvendelse og tvang forbydes i Koranen, er der ingen retfærdiggørelse for krig, aggression, fjendskab eller had. Hvilke ting, andre end konvertering, ville muslimer tvinge polyteistiske samfund at gøre? Det er tydeligt, at det er ulovligt at tvinge nogen til at konvertere. Derfor, **ifølge islam i Koranen, kan indførsel af islam aldrig være grundlag for krig.**

Krig for ideologisk eller etnisk overlegenhed?

Islam respekterer alle ideologier, alle nationer, alle etniske grupper, alle ideer og alle trosretninger. Islam er en religion, hvor man lytter til alle ideer, og den tillader maksimal tankefrihed. **Krig på grund af et sammenstød af ideer eller etnicitet er selvfølgelig umuligt i en tro med en sådan opfattelse af demokrati eller frihed.**

Krig for at sprede Islams regler, påbegyndt af en religiøs leder

Som vi allerede detaljeret har set, må en muslimsk leder, ifølge Koranen, være en, som også omfavner kristne, jøder, ateister, kommunister, agnostikere, buddhister og folk, som følger andre trosretninger og ideologiske systemer i det samfund, han leder. Han må implementere komplet idéfrihed. Han må

tillade folk komplet frihed. Konflikt, bagvaskelse og hykleriske folk opstår, hvor der ikke findes frihed. Man må forhindre det og gøre, hvad Koranen kræver. Som verset siger, "O I troende! Vær opretholdere af retfærdighed som vidner foran Allah, selom det skulle være imod jer selv, (jeres) forældre eller (jeres) slægtninge." (Sura an-Nisa', 135), har han ansvar for at opretholde retfærdighed uden skelen til individ, trosretning og oprindelse, selv hvis det virker mod ham selv.

Krig for at eliminere fjender?

Hvordan kan der være fjender i islam? Islam er en religion, som kræver, at alle folk er lige og brødre. Ifølge islam er en person, uanset farve, sprog, religion, race, borgerskab eller social rang et individ, der er værdig til respekt, blot fordi han er et menneske. Som alle de åbenbarede religioner siger, er

mennesker brødre, ligesom vi er børn af Profeten Adam (ﷺ). Dette broderskabsprincip er grundlaget for religiøsitet.

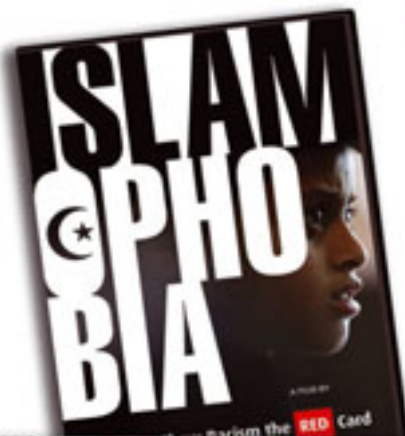
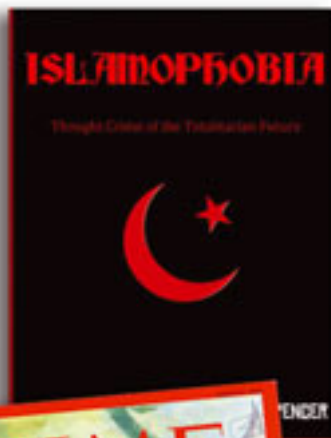
Islam er modstander af alle fascistlignende ideologier og ideer samt materialistisk og darwinistisk tankegang, som er baseret på raceoverlegenhed og inddeler folk i falske kategorier som "avanceret" og "primitiv". Islam begiver sig dermed ud i en intellektuel og rationel kamp mod disse konflikter, som disse ideologier bringer med sig, og har ikke selv nogen plads til dem.

Reglen i islam om, at alle mennesker er værdige til respekt, repræsenterer basis for alle relationer mellem folk. Fra Islams synspunkt har selv de, der handler forkert, altid potentialet til at blive omvendt til den rette vej. Det er derfor umuligt for en sand muslim at have fjender. Enhver muslim har ansvar for at behandle andre med hengivenhed og fortælle dem om moralske værdier, ikke at blive fjender med andre og lægge planer om at nedlægge dem.

Mens der ikke kan skelnes mellem folk, når det gælder overlegenhed, når de omtales i Koranen, viser udtrykket "Adams sønner" at alle på den måde er skabt lige:

Og sandelig, Vi har givet Adams børn høj agtelse, og Vi bar dem på land og til søs. Og Vi forsynde dem med det rene, og Vi gjorde dem magtfulde over de fleste, Vi har skabt. (Sura al-Isra', 70)

Den måde, hvorpå en religion, som ikke giver nogen påskud for krig, bliver fremført af mange som en religion af krig, stammer alene fra de overtroiskes handlinger. Nogle folk tager fejl af islam, fordi de simpelthen ikke har viden omkring det og kun ser ekstremisternes handlinger. Folk med en radikal tankegang er ikke klar over, at de anvender regler, som ikke tilhører Koranen og har antaget en anden tro, som er ganske forskellig fra det sande islam; og det er præcis det, vi prøver at afhjælpe med denne bog.

**VOLD, HAD OG
KÆRLIGHEDSLØSHED ER
DET DER KENDETEGNER
EKSTREMISTERNE.
DET HAR INGEN PLADS
I ISLAM.**

Den måde, hvorpå en tro, som ikke giver nogen retfærdiggørelse af krig, fremstilles som en krigsførende religion, er udelukkende på grund af handlinger begået af fortalere af nonsens.

Islam mener, at alle folk er lige og må være brødre, og er kilden til demokrati og frihed.

Hoem ønsker krig?

Når vi omtaler diverse såkaldte lærde, som styrer brede dele af samfundet i Islams navn, må vi huske en meget vigtig pointe: for nogle grupper må forsvarssektoren altid holdes i live. Det er den eneste sektor, der ikke påvirkes af økonomiske kriser. Det er en pulserende sektor, hvori udbud og efterspørgsmål aldrig slutter, og hvor der altid kommer nyheder på markedet. Hvorfor er den pulserende? Fordi krige holdes i live. En af de måder, hvorpå krig holdes i live, er denne: provokation af en uvidende folkemasse, som betragter deres egen tro som en krigslysten en, og som er klar til at slå ihjel og blive slået ihjel. Det er selvfølgelig ikke svært at gætte, hvem der bedst passer til den beskrivelse: de radikale grupper, som optræder i Islams navn.

Nogle modstandere af islam i Vesten har ret i, at vold spredes af de førnævnte ekstremister. Men disse folk tager fejl, når det gælder nogle ledere såsom Osama bin Laden. Sådanne såkaldte ledere er generelt folk uden interesse i islam og muslimer, men som holdes klar under supervision af diverse efterretningstjenester. De involveres øjeblikkeligt, når tumult eller krig behøves. De tilbringer deres tid på barer og cafeer i vestlige lande, men når befalingen lyder, lader de deres skæg vokse, ændrer deres tøj og sprog og påtager sig et typisk mellemøstligt udseende og begynder at implementere den overtro, de har lært gennem årene.

Nogle såkaldte religiøse ledere er brikker, som sættes i bevægelse, når der skal skabes krig og tumult. De overvåges af diverse efterretningsenheder og spiller en rolle i at tilvejebringe den krig, som de anklages for.

Dette fænomen er blevet til virkelighed mange gange; Osama bin Laden var blot en af disse. Tilkomsten af Hazrat Mahdi (ﷺ), den største hændelse i Den Sidste Tid fortalt af vores Profet (ﷺ), og muslimers oprigtige forventninger om emnet blev brugt til at give nogle kredse det indtryk, at bin Laden selv var Mahdi, og der blev gjort en stor indsats for at overbevise mange folk om dette. Rejsen som begyndte med bin Laden ramte ikke blot

"Marionetledere produceres fra tid til anden for at holde krigen i live, og disse ledere vælges generelt blandt radikale bevægelser."

Afghanistan, men hele den muslimske verden; scenariet skulle ende med billeder af bin Ladens døde krop. Dette var måske den mest slående del af hele planen. Ifølge denne plan skulle den muslimske verden se, at deres Mahdi er død, og miste alt håb og alle forventninger. Dette var et systematisk scenarie, som sigtede efter at svække og videre udnytte den islamiske verden.

Folk med radikale tankegange er uden tvivl skyldige på dette område, men vi må ikke ignorere visse kræfter, som fodrer dem. Krig tjener altid nogle menneskers interesser i en tid, hvor våbenindustrien er så stærk og profitabel. Det er normalt radikale grupper, som tilskyndes til at kæmpe, men det er dem, der skal bruge krig til deres egen ondskab, som trækker i trådene. Disse grupper er klar til krig på grund af deres uvidenhed og er et ideelt "dække" for magterne bag scenen; de er blot bønder, som let kan sendes i krig.

Amerikanere eller europæere, som klager over ekstremisterne, må ikke glemme de ledere, som styrer dem. Dette mildner selvfølgelig ikke forbrydelserne for de, som er faldet i klørne på de radikale grupper, deler sig op i sekter og erklærer hinanden for fjender, men denne vigtige virkelighed må heller ikke ignoreres. De forskellige organisationer, som åbenlyst opstiller og styrer protester og oprør, især i muslimske lande, tøver faktisk ikke med åbent at udtrykke deres mål.

Det er normalt radikale grupper, som opfordres til at føre krig, men de, som har behov for krig til deres egne onde formål, styrer dem alle. Uvidenhed er af største vigtighed for disse 'ledere'. Uvidenhed giver dem brikker at gøre brug af.

*Sig "Sandbeden er kommet, og
borte er falskbeden" Sandelig
falskbeden er altid (dømt til)
tilintetgørelse (Sura Al-Isra' 81)*

John William
Godwards
oljemaleri
"Lesbia with her
Sparrow," 1916

Konklusion:

I dette kapitel har vi undersøgt forklaringerne på versene om krig, som bruges som argument mod islam, og hvordan det sande islam ser på koncepterne krig og jihad. Kilden til de fanatiskes religion vil blive beskrevet i de følgende kapitler. Vi vil se, hvordan opfattelsen af en ny tro baseret på opdigtede hadith er i konflikt med Koranen. Vi vil også se, hvordan fanatikernes religion, som begærer krig, had og vrede, ikke har noget at gøre med det sande islam.

Kapitel 2

Fanatikerens falske tro

Vores Profet (ﷺ) var den mest perfekte til at implementere Koranen. Han levede hele sit liv i overensstemmelse med Koranen og er den fineste rollemodel for muslimer. Alle hans ord og handlinger er uden tvivl fuldt ud kompatible med Koranen, og nogle af disse er bevaret indtil i dag. Nogle af hans udtalelser, kendt som hadith, tilhører tydeligt vores Profet (ﷺ) og er fuldstændig troværdige, da de reflekterer Koranens praksisser. Mange hadith, der omtaler Den Sidste Tid især, er forblevet totalt uændrede og forudsiger enestående ting, som skulle finde sted i fremtiden. Disse hadith er alle gået i opfyldelse, en efter en, i vores tid. Disse hadith forudså for 1400 år siden hændelser, som kun skulle ske én gang i menneskenes historie, såsom forekomsten af den dobbelthalede komet Lulin, besættelsen af Afghanistan, Irakkrigen og 9/11 angrebene. (For detaljeret information, se *The Prophet Jesus (ﷺ) and Hazrat Mahdi (ﷺ) Will Come This Century*, Harun Yahya, Global Publishing). Derfor er de ting, som Profeten (ﷺ) forudsagde, overordentligt vær-

difulde for os, og vi må betragte troværdige hadith som glædelige tidender og velsignelser og må på ingen måde tilsidesætte dem.

Det er dog også et faktum, at der er bøger med hadith, som indeholder ting, der er blevet tilføjet på et senere tidspunkt og ikke har noget at gøre med vores Profets (ﷺ) sande udtalelser og handlinger. Måden, man kan skelne mellem disse og de troværdige hadith er, at de er totalt inkompatible med Koranen. Det er umuligt for ord eller handlinger, som er i modstrid med Koranen, at tilhøre vores Profet (ﷺ).

Derfor må vi, når vi ser på fanatikernes religion, en fuldstændig anderledes tro end islam, kende nogle fakta om disse hadith, fordi fanatikernes religion ikke har nogen plads i Koranen, Islams eneste sande skrift. Så hvor er denne falske tro?

Fanatikernes religion ligger i traditioner og overtro, spredt med ord fra mund til mund, men hovedsagligt opdigtet i hadith, som er blevet opfundet men præsenteret som vores Profets (ﷺ) ord.

I århundrederne efter Koranens åbenbaring begyndte mange af vores Profets (ﷺ) handlinger og udtalelser at blive samlet sammen som hadith. Man mener, at hadith er begyndt at blive skrevet ned i det andet århundrede, Hijri. Nogle af de omtalte hadith er blevet bevaret; andre er dog blevet forkert overført, forvrænget eller totalt opdigtet.

Som vi allerede har set, må vi se på Koranen for at se, om en hadith virkelig repræsenterer vores Profets (ﷺ) ord eller handlinger. Hvis en hadith er i overensstemmelse med Koranen, så er den sand. Hvis en hadith, som omtaler fremtiden allerede er sket, så er den også sand. Hvis den pågældende hadith derimod er i konflikt med Koranen, så er der ingen plads til tvivl; den hadith kan ikke betragtes som sand.

Er hadith nødvendige for en muslim? For det første er den eneste "uundværlige" reference for en muslim Koranen, og Koranen er i sig selv ganske tilstrækkelig for en muslim. Som vores Almægtige Herre afslører, vil enhver muslim udelukkende blive udspurgt i henhold til Koranen. Men

det er selvfølgelig en stor velsignelse at kende til vores Profets (ﷺ) handlinger eller mirakler, baseret på Koranen. Det er ikke obligatorisk for en muslim at adlyde hadith, men vores Profets (ﷺ) ord og handlinger, og det han forudsagde om fremtiden, er alle vigtige vejledninger. Af den grund er det meget vigtigt at være i stand til at skelne mellem det, der er sandt og det, der er falsk, og at være i stand til at genkende de korrekte hadith, som er bevaret indtil i dag.

For nogle islamiske samfund er problemet dog, at de har forladt Koranen og anvendt opdigtede hadith som deres vejledning i stedet. Vi skal se på disse hadith under overskriften "opdigtede hadith."

Opdigtede hadith, som former fanatikernes religion

Udtrykket "opdigtet hadith" henfører til ord eller traditioner, som ved hjælp af løgne og bagvaskelse tilskrives Profeten (ﷺ), men som faktisk aldrig er blevet sagt af ham. Med andre ord betyder det overlagt misbrug af ord, der aldrig er sagt af Profeten (ﷺ), som om de var en oprigtig hadith, ytret af ham.

Opdigtede hadith er hovedemnet for de næste kapitler i denne bog, fordi disse hadith er den største årsag til væksten af en ny tro, som har erstattet Koranen i nogle muslimske samfund. Vi skal diskutere de mest

slående og mest relevante af de omtalte opdigtede hadith; løgnagtige hadith, med andre ord. Dette er for at afsløre den overtro, som den falske opfattelse af islam er baseret på, og for at vise dens falske natur med beviser fra Koranen. Vi håber, at nogle mennesker, som kender til det forkerte islam, på denne måde vil indse, at fanatikernes religion ikke kun er baseret på misforståelse men faktisk er bygget på et helt bedragerisk system. På samme tid vil de, som uklogt kritiserer islam og Koranen måske se, at de tager fejl, og at mange mennesker med angiveligt "muslimske" identiteter næsten intet har med det sande islam og Koranen at gøre. Vi håber også, at afklaringerne her vil være med til at folk, som er oprigtige men tvunget til at leve under den fanatiske tankegang, og som betragter det som det eneste system og forestiller sig, at det er sandheden, finder Koranens sande vej.

Hvor kom opdigtede hadith fra?

De ord, som påstås at stamme fra vores Profet (ﷺ), og redegørelser, der betragtes som at repræsentere vores Profets (ﷺ) gerninger, blev først nedskrevet nogle århundreder efter hans bortgang. Af forfatterne af de kendte Kutub al-Sittah (De seks bøger), bestående af seks bøger af hadith, døde Bukhari i Hijri 256, Muslim i 261, Tirmidhi i 279, Abu Dawud i 275, an-Nasai i 303 og Ibn al-Majah i 273. De shiitiske bøger med hadith er anderledes, og nogle sunnier og shiitter anerkender ikke hinandens bøger

med hadith. Samlingen af shiitiske bøger med hadith er nyere. Af de berømte shiitiske samlere af hadith døde al-Kulayni i Hijri 329, Babawayh i 381, Abu Jafar Muhammad ibn Hassan Tusi i 411 og al-Murtadha i 436.

Vi ved fra historiske optegnelser, og fra de første hadith, som er overleveret til os, at der ikke var nogen nedskrevne hadith på Profetens (ﷺ) tid eller på de Fire Kaliffers tid. Al-Harawi siger dette om emnet:

"Hverken Profetens ledsagere, eller tilhængerne på det tidspunkt, eller de som levede efter Muhammad var død, men havde talt med mindst en af hans ledsagere, nedskrev nogle af disse udsagn. De overførte dem bare fra mund til mund. Der er ingen undtagelse fra dette, undtagen et eller to tilfælde. I frygt for at de skulle gå i glemmebogen, ville Omar ibn Abdul Aziz, i et brev adresseret til Abu Bakr al-Hazm, have ham til at forsøge at undersøge traditioner og få dem kopieret."

Yazid ibn Abd al-Maliq fjernede Abu Bakr al-Hazm og de, som arbejdede med ham, fra deres poster efter døden af Omar ibn Abdul Aziz. Den næste kalif, Hisham, anses som den første person til at samle az-Zuhri hadith. Dette daterer tilbage til to eller tre århundreder efter døden af vores Profet (ﷺ).

Før Bukhari var der ikke gjort noget forsøg på at differentiere mellem hadith omkring graden af deres gyldighed. Indsatsen for at inddele dem i "troværdige" og "svage" begyndte med Bukhari. Men undersøgelsen af hadith viser, at disse bestræbelser ikke var succesfulde. Ikke kun svage hadith, men selv de totalt opdigtede blev udbredt i Islams navn og voksede hurtigt i antal.

Det var umuligt at forhindre på det tidspunkt, fordi der var gået seks eller syv generationer fra vores Profets (ﷺ) død, indtil disse bøger blev skrevet, og de berømte bøger med hadith, hvori disse hadith fortælles, involverer overførsler til og fra seks eller syv personer. Da de pågældende hadith blev fortalt, var selv det første, det andet og tredje led efter Profeten (ﷺ) gået bort. Med andre ord var de folk, som kunne have bekræftet, om de personer, der overleverede de hadith, talte sandt eller ej, selv døde.

Hadith lærde var klar over dette. Muslim sagde, at han ikke inkluderede enhver hadith, som han anså som værende komplet troværdig i sin bog (Mus-

lim, Vol. 1). Bukhari, som sagde, at hadith var kilden til troen, kendte til 600.000 hadith men inkluderede kun 6.000 – 7.000, eller 1% af det samlede. Han konkluderede, at de resterende 99% ikke var troværdige og inkluderede dem ikke i sin bog. Dette betyder, at hadith for hele den islamiske verden, udelukkende blev bestemt ifølge nogle få menneskers holdninger, og dette er bestemt en forfærdelig tilstand for de, som betragter hadith som "kilden til troen", fordi de aldrig kan opnå nogen information om andre hadith, som måske kan betragtes som troværdige af andre, men som Muslim ikke følte det nødvendigt at inkludere i sin bog. Lad os på nuværende tidspunkt huske på, at mens al denne analyse foregik, blev den Hellige Koran, Islams aldeles troværdige, beskyttede og uændrede skønhed, sat til side.

Den egyptiske kommentator Ahmad Amin kommer med følgende vurdering, som afslører graden af digtningen af hadith:

"Skulle vi lave en forklarende udstilling af hadith, ville vi blive konfronteret med en pyramide, hvor toppen ville illustrere perioden af Guds budbringer. Når vi bevæger os nedad, observerer vi den gradvise udvidelse mod basen. Men idealet skulle have været det modsatte; for Profetens ledsagere vidste bedst, hvad Profeten ytrede. Som de gik bort ville antallet af de, der kendte Profetens ord, falde, og pyramiden ville have ændret sin form og vendt sig på hovedet. Men vi ser, at antallet af hadith er endnu større under umayyaderne end under Profetens levetid." (Ahmad Amin, Duha al-Islam).

Når dette er tilfældet, har eksistensen og troværdigheden af hundredtusindvis af hadith, alle forskellige fra hinanden og nogle gange endda modsigende, også ført til fjendtligheder blandt nogle

De hadith, som angiveligt er blevet fortalt af vores Profet (pbuh), blev først nedskrevet to eller tre århundreder efter hans død.

Ludwig Deutsch' oliemaleri "Scholars of the al-Azhar University," 1901

hadith lærde. For eksempel, mens Ikrima er en pålidelig kilde i Bukharis øjne og mange berømte hadith lærde, anklager Muslim ham for at lyve. Den mest interessante af disse er måske den måde, hvorpå Bukhari, forfatteren af den bedst kendte bog om hadith i islam, erklærer Abu Hanafi, lederen af Hanafi skolen, til at være "ghayr al-sihah" med andre ord "upålidelig", og ikke inkluderer en eneste hadith fortalt af ham. På trods af, at den mest kendte hadith lærde, grundlæggeren af den mest berømte skole, erklæres upålidelig, betragter store dele af den muslimske verden de to, som de mest troværdige hadith lærde. Faktum er, at der er mange uoverensstemmelser i debatterne omkring pålideligheden af de, som fortalte hadith, ligesom der er i selve hadith.

Et andet problem, ud over det faktum at en række opdigtede hadith har fundet vej blandt de mange fine hadith nedsendt fra vores Profet (ﷺ), som faktisk reflekterer Koranens ånd, er den måde, hvorpå hadith blev videregivet. Mange folk forestiller sig, at hadith er overleveret direkte fra vores Profets (ﷺ) mund, men det er ikke sandt: Ikke engang hadith lærde påstår, at disse er direkte overførte udtalelser. Mange hadith lærde, og især Bukhari, har ment, at det er nok for betydningen af hadith at være blevet overført, og at det ikke er et krav, at de er blevet husket dem ord for ord. Det har selvfølgelig gjort det muligt, at mange ekstra kommentarer er kommet ind i udtalelserne, at misforståede emner er blevet videregivet som sande, og at folk, med en mindre end fuldstændig forståelse for emnet, kan være blevet involveret i overførslen.

Mens det betragtes som tilstrækkeligt at overføre betydningen af den enkelte hadith, har manglende evne til at høre starten og slutningen på alle hadith også nogle gange ført til tab af mening. For eksempel kom to folk til Aisha (ra) og sagde til hende, at Abu Hurayrah fortæller, at Profeten (ﷺ) plejede at sige, at *uheld kun kan findes i kvinder, heste og huse*. Til dette svarede Aisha (ra): "*Ved Gud, Som åbenbarede Koranen til Profeten! Profeten sagde aldrig dette; hvad han sagde var, at De Uvidende Folk havde denne holdning.*"

Der er ingen tvivl om, at grundlæggerne af de fire skoler alle var værdige muslimer og islamisk lærde. Men vi må vide, at det var de pågældende hadith, som var medvirkende til grundlæggelsen af disse skoler. Grundlæggerne af de fire skoler baserede skolerne på de hadith, de personligt udvalgte.

De fire imamer grundlagde deres egne skoler ved at gå ud over de kriterier, som hadith imamerne, som skrev samlingerne af hadith i Kutub al-Sittah, havde anvendt. Som vi allerede har set, er Abu Hanafi, grundlæggeren af Hanafi skolen, den største af de fire, blevet kritiseret af andre hadith imamer, især Bukhari, på det grundlag, at han havde en svag viden om hadith og generelt fremhævede sine egne holdninger.

Grundlæggerne af de fire skoler er selvfølgelig værdige, islamiske lærde. Men grundlaget for de fire skoler var faktisk baseret på hadith i konflikt med hinanden. Enhver skole baserede sig på de hadith, de foretrak.

Osman Hamdi Beys oliemaleri
"Theologist" 1907

På trods af den splittelse blandt hadith lærde og skoler, har der også været de, som har påstået, at hadith er ubestridelige. Sådanne folk har spredt den absurde ide, at alle, som benægter blot en enkelt hadith i Bukhari og Muslim, er en vantro. Nogle folk er gået endnu videre, hvilket vi skal se nærmere på senere hen, og har påstået, at hadith går forud for Koranens bud. Det er disse skræmmende uoverensstemmelser med logik, som ligger til grund for de uvidende samfund, etableret af fanatikere.

Lad os nu se, hvordan forskellige opdigtede hadith har givet ophav til forskellige sekter med deres egne regler inden for islam.

Osman Hamdi Beys oliemaleri "Girl Reciting Qur'an," 1880

VÆSENTLIGE FORSKELLE MELLEM DE ISLAMISKE SKOLER

	EMNER	HANAFI	MALIKI	SHAFI'I	HANBALI
1	Flåningen af ådsler	Forbudt	Tilladt	Forbudt	Tilladt
2	At spise ål	Tilladt	-	-	Forbudt
3	(For mænd) At have rødt tøj på	Set ned på	Tilladt	Forbudt	Set ned på
4	(For mænd) At have gult tøj på	Forbudt	Tilladt	Forbudt	Forbudt
5	Hvad er holdningen til at spille lut, horn, tamburin, trompet eller trommer?	Set ned på	Tilladt	Tilladt	Forbudt
6	At spise kragekød	Forbudt	Tilladt	Forbudt	Forbudt
7	At spise hestekød	Forbudt	Tilladt	-	-
8	At spise muslinger	Forbudt	Tilladt	-	-
9	At spise østers	Forbudt	Tilladt	-	-
10	At spise svalekød	Tilladt	Tilladt	Forbudt	Forbudt
11	At spise ørnekød	Forbudt	Tilladt	Forbudt	Forbudt
12	Hvad er afstanden, hvorved det er forbudt at gå ind foran nogen, der beder?	40 alen	1 alen	3 alen	3 alen
13	Gør det bønnen ugyldig at tale uforvarende under bønnen?	Ja	Nej	Nej	Ja

	EMNER	HANAFI	MALIKI	SHAFI	HANBALI
14	Gør det bønnen ugyldig at udtrykke "Ah" eller "Oh" under den?	Ja	Nej	Ja	Ja
15	Antallet af fard (obligatoriske) komponenter i afvaskningen	4	7	6	7
16	Er det obligatorisk at udføre afvaskningen i en given rækkefølge?	Nej	Nej	Ja	Ja
17	Er det obligatorisk at udføre afvaskningen uden pause?	Nej	Ja	Nej	Ja
18	Antallet af faktorer, der ugyldiggør afvaskning	12	3	5	8
19	Ugyldiggør latter under bønnen afvaskning?	Ja	Nej	Nej	Nej
20	Ugyldiggør det afvaskningen at spise kamelkød og give en død person en sidste vask?	Nej	Nej	Nej	Ja
21	Ugyldiggør tvivl afvaskning?	Nej	Nej	Nej	Ja
22	Ugyldiggør flydende blod afvaskning?	Ja	Nej	Nej	Nej
23	Antallet af årsager, der gør ghusl (større afvaskning) obligatorisk?	7	4	5	6
24	Antallet af fard (obligatoriske) komponenter i ghusl	11	5	3	-
25	Hvad er dommen for de, som ikke udfører bøn på grund af forsømmelse eller dovenskab?	At blive tilbageholdt, blive slået indtil de bløder, blive dræbt	At blive dræbt, hvis de ikke angrer	At blive dræbt, hvis de ikke angrer inden tre dage	At blive dræbt, hvis de ikke angrer inden tre dage
26	Hvor mange gange er det obligatorisk at sige salam ved afslutningen af en bøn?	Det er ikke obligatorisk	Det er obligatorisk at sige salam til en side	Det er obligatorisk at sige salam til en side	Det er obligatorisk at sige salam til begge sider
27	Er det obligatorisk at udføre hensigten at faste i Ramadan for hver dag separat?	Ja	Nej	Ja	Ja

	EMNER	HANAFI	MALIKI	SHAFI	HANBALI
28	Bryder det fasten at få taget en blodprøve?	Nej	Nej	Nej	Ja
29	Er det obligatorisk for mænd og kvinder at give almisse på smykker?	Ja	Nej	Nej	Nej
30	Er det tilladt for en kvinde at udføre hajj (pilgrimsrejse) uden hendes mand?	Nej	Ja	Ja	Nej
31	Antallet af søjler i Hajj	2	4	5	4
32	Er det forbudt at sidde eller læne sig på silke eller at bruge det som pudebe-træk eller vægbeklædning?	Nej	Ja	Ja	Ja
33	Er det forbudt at barbere skægget?	Ja	Ja	Nej	Ja
34	Er det forbudt at spille backgammon?	Nej	Ja	Ja	Ja
35	Er det forbudt at spille skak?	Ja	Ja	Nej	Ja
36	Hvad er dommen for et dyr, som er offer for dyresex?	Det skal slås ihjel. Dets kød kan ikke spises.	Det skal ikke dræbes. Dets kød kan spises.	Det skal ikke dræbes. Dets kød kan spises.	Det skal slås ihjel.
37	Hvad er straffen for at drikke vin eller andre rusmidler?	80 slag	80 slag	40 slag	80 slag
38	Er det tilladt, at ejendele fra en frafalden, som er blevet henrettet, gives til hans/hendes arvinger?	Ja	Nej	Nej	Nej
39	Gælder dødsstraffen for kvindelige frafaldne?	Nej	Ja	Ja	Ja
40	Er det tilladt for en kvinde at være dommer?	Ja	Nej	Nej	Nej
41	Er hunde urene?	Nej	Nej	Ja	Ja

Ludwig Deutsch' oliemaleri
"At Prayer" 1923

De, som søger bud uden for Koranen, må vende sig mod troens sandhed

Tusindvis af opdigtede, fejlrapporterede og forvrængede hadith, fortolket med indflydelse af individers egne begær, betragtes i øjeblikket som den vigtigste kilde til islam. Islam er blevet opdelt i fire separate skoler; nærmere bestemt er fire separate religioner, som hver modstrider hinanden, blevet etableret.

Mange af vores muslimske brødre forestiller sig, at dette er troens sandhed, de bruger den uden viden og tror, at mange utroværdige hadith faktisk er sande. Denne overtro, som repræsenterer den største årsag til så megen konflikt i dag, er produktet af tankegange, som ikke kan blive enige med hinanden, når det gælder hadith. Lad os minde os selv om et vigtigt faktum, som vi allerede har set, og som vi ofte skal gentage i denne bog; den eneste klage, vores Profet (ﷺ) kommer med til vores Herre i Koranen er, at Koranen er blevet sat til side som en forladt Bog:

Og sendebuddet vil sige: "O min Herre! Mit folk har behandlet denne Koran som en forkastelig ting" (Sura al-Furqan, 30)

Hvis vores Herre ønskede det, kunne Han selvfølgelig sætte alle Profetens (ﷺ) ord under beskyttelse, og disse 1400 år gamle udtalelser ville være nedsendt til os uændret, ligesom Koranens vers. Men Koranen i sig selv er tilstrækkelig for den perfekte implementering af islam; faktisk er alle vores Profets (ﷺ) praksisser i Koranen.

Det er grunden til, at vores Herre har beskyttet Koranen og at det er tilstrækkeligt for alle muslimer. Siden Koranen er beskyttet og uforanderlig, har de overtroiske aldrig været i stand til at bruge det som basis for deres overtro, har ikke produceret nogen beviser fra Koranen for den version af islam, de har prøvet at gøre meget vanskelig, og har altid forsøgt at producere beviser fra de omtalte hadith i stedet. Men der er en sti, en beskrivelse og en tanke i Koranen, som alle muslimer kan enes om.

Koranen blev åbenbaret som en vejledning og en velsignelse for muslimer:
... Denne (Koran) er ikke et ord, der kan opdigtes, derimod bekræfter den det, som var før den. Den er altings detaljerede forklaring og retledning og nåde for folk, som tror. (Sura Yusuf, 111)

Dette er Allahs tegn, som Vi reciterer for dig i sandhed. Så hvilke ord vil de tro på efter Allah og Hans åbenbaringer? (Sura al-Jathiyya, 6)

Gud opfordrer folk til at reflektere over Koranen, de uforanderlige bud fra Gud og Islams sande Bog, imod disse falske udtalelser, som alle er gåder med modsigelser:

Tænker de ikke over Koranen på tilbørlig vis? Hvis den var fra andre end Allah, ville de visselig have fundet mange modsigelser i den. (Sura an-Nisa', 82)

Når Koranen forlades, når Koranens islam betragtes som utilstrækkelig (Koranen er bestemt større end det), og når folk begynder at lede efter en ny tro, opstår der altid forvirring, uoverensstemmelser og fjendskab. De folk, som uklogt kritiserer Koranen og forsøger at etablere funktionaliteten af den religion, de har skabt, bruger overtro til at forsøge også at vende fremtidige generationer væk fra Koranen.

Den islamiske verdens opgivelse af Koranen

Nogle muslimer har systematisk vendt ryggen til Koranen med årene på grund af disse opdigtede hadith og den overtro, som diverse angiveligt lærde har prøvet at tilføje troen. Ifølge de opdigtede hadith og udtalelser fra diverse islamiske lærde, har mange praksisser, som ikke har nogen plads i Koranen, spredt sig. Disse er så vanskelige og obstruktive, at mange folk er begyndt at opfatte Koranen som "urørlig". For eksempel:

- Vrøvl såsom den ide, at "Koranen ikke må røres, med mindre man har udført afvaskningsritualet" har gjort det svært at læse Koranen.
- Selvom rituel afvaskning tydeligt beskrives i blot et vers i Koranen og er overordentlig nem, er der ifølge fanatikernes overtro tusindvis af ting, der kan ugyldiggøre afvaskning, beskrevet i mange lange bøger. At røre Koranen er derfor næsten blevet umuligt.

- Koranen må generelt ikke røres. Den må kun placeres højt oppe i et beskyttende etui og aldrig hentes ned igen.

- Mens Koranen burde være den vigtigste del af en muslims liv, siger dette vrøvl, at Koranen kun på bestemte tidspunkter, såsom Ramadan måneden, hellige nætter og ved begravelser, må læses og kun på arabisk. Det er absolut forbudt for en person at læse det på sit eget sprog. Under denne overtro er mange folk begyndt at tro, at det er en synd at læse Koranen på deres eget modersmål. Det er grunden til, at så mange ikkearabiske samfund er uvidende om Koranens indhold.

- På grund af denne mentalitet er millioner af muslimer i verden ganske uvidende om, hvad Koranen siger.

- Selvom der ikke er nogen pligt til at dække hovedet i Koranen (dette vil diskuteres senere), og selvom den ikke indeholder nogen regel om kun at røre Koranen i en tilstand af rituel rensning, er det stadig forbudt i denne overtro for en kvinde at røre Koranen, med mindre

Ifølge de opdigtede hadith og lærdes aftaler, skal Koranen ikke læses generelt, men skal placeres et sted højt oppe og aldrig tages ned igen.

hendes hoved er dækket og hun har rensset sig selv. På samme måde er mange snærende bud blevet opfundet, som forhindrer, at Koranen må røres gennem mange regler, som er meget vanskelige at adlyde, også for mænd.

● En af de mest velkendte myter, som er opfundet for at forhindre adgang til Koranen er den idé, at Koranen ikke kan forstås alene, at man behøver de lærdes fortolkninger og kommentarer for at kunne forstå den. Nogle muslimer, som er opdraget på denne måde, har troet, at de ikke vil være i stand til at finde tilstrækkelig forklaring i Koranen, selvom Gud siger "... **Og Vi har udførligt forklaret alle ting helt nøjagtigt.**" (Sura al-Isra', 12) i et vers, og har forestillet sig, at de opdigtede hadith, de er blevet pålagt, er sande pejlemærker.

Koranen er vores vejledning og burde altid være i vores hænder

Koranen er vores vejledning, som skal læses overalt og på alle tidspunkter. Men på grund af disse regler er det næsten umuligt for en muslim bare at finde den frem.

Men i verset "**Og husk Allahs åbenbaringer, som bliver reciteret i jeres huse ...**" (Sura al-Ahzab, 34) beskrives Koranen som altid at skulle læses og dens visdom altid huskes. I et andet vers beskriver Gud Koranen med ordene, "**Dette er Bogen, derom hersker der ingen tvivl. (Den er) en retledning for de gudfrygtige**" (Sura al-Baqara, 2). For at en bog skal kunne være en vejledning, må folk kende til den visdom, den indeholder. Koranens vers afslører, at den er en vejledning, et lys der oplyser vejen, et middel der skelner sandhed fra falskneri, bevis mod dem, der er i oprør, et mirakel, medicin for dem med åndelig sygdom i deres hjerter, glædelige tidender for troende, som er bekymrede, råd og en påmindelse til alle folk, en lov som beskriver alle spørgsmål detaljeret, vejledning som uddyber refleksion, en forklaring på alle ting i diverse former, en advarsel for dem, som bruger deres intelligens og et middel

til at bringe folk i strid, sammen. Men de folk, som begærer fanatisme, har først og fremmest forhindret folk i at have adgang til Koranen.

Når folk forhindres adgang til Koranen, bliver det naturligvis umuligt for en muslim at se forskellen mellem sandhed og falskhed, da de ikke har nogen målestok. Der er heller ingen mulighed for at etablere en hadithe sandhed på basis af Koranen; når Koranen erstattes af overtro og falske hadith er resultatet en helt ny tro, totalt forskellig fra Koranen. Den fanatiske tro er kommet til at dominere den islamiske verden ved disse metoder.

Er det ikke tilstrækkeligt for dem,
at Vi til dig nedsendte Bogen, som bliver
reciteret for dem? I den er der visseilig
nåde og påmindelse for et folk, som tror.
(Sura Al-'Ankabut, 51)

50- Haudun ulan gacuklan
wagudil uqutun aridilkeri na
maw, kurdulurindun daw-
kilewin uqun uqunigil gaba, buw-
ulan bulaqun uqun uqunigil: Iyiw
Allah, ayetlerini siye bulaq-
inchilaw Allah bulawdu bulawdu
wq bulawdu bulawdu

51- Kur ulana gucluk yoktur, topal olana gucluk
yoktur, basta olana da gucluk yoktur; siyin siyin da,
gerek kendi evlerinizin evlerinden, gerek karde-
lerinizin evlerinden, huz kardeglarinizin evlerinden,
amcalarinizin evlerinden, tayzularinizin evlerinden,
amcalarinizin evlerinden, daylularinizin evlerinden,
anabtarinin evleri (evlerin)den yemenide bir gucluk yoktur,
hep bir arada veya ayri ayri yemenide bir gucluk
yoktur. Evlere giriliginiz vakti, Allah tarafindan gucluk
verin. Iye Allah, siye ayetleri buyle acildir, unulur
ki aklinizi kullanirsiniz.

* Aklatun w qurani dighurmakun
kurdulur yiw bulawdu

Oh İ troende! Forbyd ikke de rene og gode ting, som Allah bar gjort tilladt for jer. Overskrid ikke grænsen. Visselig, Allah kan ikke lide dem, som går over grænsen.
(Sura Al-Ma'idah, 87)

Et stort problem: Den ærekrænkende ide, at hadith har ophævet vers

Vi har allerede set på spørgsmålet om ophævelse. Vi har, med støttende beviser, undersøgt det ulogiske i ideen om, at et vers kan ophæve et andet. Problemet her er, at nogle såkaldt lærde i religion er gået så langt som at sige, at hadith har ophævet bud i Koranens vers.

De, som kommer med den påstand, nedgør i princippet vores Profet (ﷺ). De prøver snedigt at få folk til at tro, at vores Profet (ﷺ) gik ud over Koranen med sine ord og praksisser og gjorde ting, som ikke er i Koranen (vores Profet er bestemt større end det).

Vores Profet (ﷺ) regerede på basis af Koranen og levede udelukkende efter Koranen. Vores Profet (ﷺ) har absolut ingen autoritet til at gøre noget forbudt eller tilladt ud over Koranen, og på grund af hans profetskab og stærke frygt for Gud, ville han i intet tilfælde gøre sådan en ting. Almægtige Gud afslører i et vers, at dette tiltrækker Hans vrede:

...Sandelig, den (Koranen) er et ærværdigt sendebuds ord (fra Allah)

Den er ikke en digters ord. Hvor få (af jer) tror!

Og den er ikke en spåmands ord. Hvor lidt i tænker!

Den er nedsendt af alle verdners Herre.

Hvis han havde opdigtet nogle ord, som om de var fra Os,

Så ville Vi have taget hans højre hånd.

Så ville Vi sandelig have afskåret hans hovedpulsåre.

Og ingen af jer ville kunne hindre dette. (Sura al-Haqqa, 40-47)

Koranen er en forklaring på alt og er blevet bevaret. Som Gud åbenbarer i et vers:

...Denne (Koran) er ikke et ord, der kan opdigtes, derimod bekræfter den det, som var før den. Den er altings detaljerede forklaring og retledning og nåde for folk, som tror. (Sura Yusuf, 111)

Som det er tydeligt fra verset, "O profet! Hvorfor forbyder du dig selv det, som Allah har gjort lovligt for dig, med det ønske at behage dine hustruer? Allah er tilgivende, barmhjertig." (Sura at-Tahrim, 1), har vores Profet (ﷺ) ingen autoritet til at gøre tilladte ting forbudt, selv ikke i sit eget privatliv. I tillæg gør Gud det tydeligt i mange vers, såsom "Afgørelsen (derom) tilhører kun Allah." (Sura al-An'am, 57) og "Han lader ingen få del i Sin myndighed." (Sura al-Kahf, 26), at Han er den eneste kilde til bud og jurisdiktion. Guds bud er i Koranen.

Det er derfor umuligt for vores Profet (ﷺ) at udstede et bud, som Gud ikke har udstedt.

Når adgang til Koranen forhindres, og nogle folk har den blotte skamløshed at sige, at Koranens vers et blevet ophævet af hadith, bliver det overordentlig let at opdigte en ny religion og tiltrække store folkemasser til den. Lad os tage et kig på nogle opdigtede hadith for at se dette nye islam, som er fuldstændig forskelligt fra Koranens.

At forstå begrænsningerne ved den fanatiske tankegang

Nogle vesterlændinge, som kritiserer den fanatiske tankegang, er generelt ikke klar over grænserne ved den mentalitet. Reglerne for denne religion, som blev udviklet på basis af falske udsagn, falske lærere og overtro, er langt mere skræmmende, end de forestiller sig. Tegnene på en radikaliseret persons ekstremisme er ikke begrænset til, at han spænder en bombe på og sprænger sig selv i luften. En skræmmende mentalitet afslører sig selv hvert øjeblik i en radikaliserets liv. Alt er gennemtrængt af mørke, fra det miljø han lever i til hans familieliv, fra hans syn på kvinder til hans syn på alle levende ting og fra hans opfattelse af renlighed til hans idé om glæde.

For at demonstrere dette, skal vi præsentere de falske hadith, som inspirerer de radikaliserede og besvare dem med vers fra Koranen. Det er for at vise kilden til radikalisme, og at den ikke har noget med islam at gøre. Lad os starte med en påmindelse, som vi skal gentage på hvert stadie; **intet i den overtro, vi skal undersøge her, optræder faktisk i Koranen: De falske hadith og praksisser, som vi omtaler, er den diametrale modsætning til Koranens indhold og ånd. De er i konflikt med Koranen og er derfor ikke en del af islam, og disse opspind har altid skadet muslimer. Af den grund må de fremvises tydeligt for at kunne etablere de forholdsregler, der kan tages mod denne trussel.**

Det er diverse falske og opdigtede hadith, som repræsenterer kilden til vold i Islams navn. Disse hadith og praksisser er diametrale modsætninger til Koranens indhold og ånd. Disse hadith, som udgør basis af overtro, må derfor identificeres, og der må træffes forholdsregler på en rationel måde.

Drab af folk, som drikker alkohol

Hvis han er beruset, pisk ham; hvis han er beruset igen, pisk ham; hvis han er beruset igen, pisk ham. Hvis han gør det igen en fjerde gang, slå ham ihjel. (Sunan Abu Dawud, Book 38, Hadith 4469)

Dette bud, som ikke optræder noget sted i Koranen, blev tilføjet islam med denne overtro. Men vers i Koranen taler om eksistensen af folk, som er muslimer, og som endda udfører deres religiøse pligter på trods af at drikke alkohol. Et vers siger:

O I troende! Gå ikke nær bønnen, når I er berusede, før I er i stand til at forstå, hvad I siger... (Sura an-Nisa', 43)

Der er to vigtige udtalelser i dette vers. Det kan være, en muslim har syndet ved at drikke alkohol, men han har ikke givet afkald på troen eller er blevet vantro. Verset siger udtrykkeligt, at der kan være nogle blandt muslimer, som drikker ved en fejl, men disse rådes til at være ædru, når de beder. Gud har forbudt en, der er fuld, at udføre en pligt, som kræver så stor koncentration som salat (bøn), og hvor den pågældende person må vide, hvad han siger og gør, når han gentager Guds navn. Men verset gør det også klart, at den person kan fortsætte med at bede, når han er blevet ædru, når stadiet af fuldskab er overstået. Med andre ord er den person stadig muslim.

Koranen sender med denne klare udtalelse budskabet, at selvom folk begår en fejl, så giver de ikke nødvendigvis afkald på troen, mens den falske hadith bogstaveligt talt taler om mord. Problemet er, at mange folk i den ra-

dikaliserede verden kender den falske hadith udenad, men er ikke klar over Koranens sande udtalelse.

Drab af folk, der barberer sig

Drab de, som barberer sig, selvom de læser Koranen. (4816-Sahih Bukhari, Sahih Muslim, Malik's Muwatta, Sunan an-Nasai, Sunan Abu Dawud)

Tilstedeværelsen af denne falske hadith blandt troværdige hadith, i så prestigefyldte kilder som Sahih Bukhari og Sahih Muslim, gør disse falske hadith endnu mere gyldige i fanatikernes øjne. Først og fremmest priser Koranen det at være ren og velsoigneret. Derfor er det at trimme skægget på diverse måder – kort eller langt – og holde det velplejet en opfattelse af renlighed og soignering, som er fuldstændig kompatibel med Koranen. Samtidig, mens der **ikke er en eneste udtalelse** om barbering af skægget i Koranen, er sådan en udtalelse blevet tilføjet gennem denne falske hadith. Det er ganske umuligt for en, der barberer sit skæg, at blive slået ihjel i vores smukke tro, som siger, "... hvis nogen dræber en person, uden at det er (som gengæld) for drab eller (som straf for) anstiftelse af ufred på jorden, er det som at dræbe hele menneskeheden" (Sura al-Ma'ida, 32) Hvordan kan det være muligt at gøre dette til en årsag til at slå ihjel, når der ikke er et eneste vers om emnet i Koranen?

Selvfølgelig er sådan en ting umulig i Islams sande udformning. Vi må også huske her, at mange mennesker i den muslimske verden går rundt med velplejede og pænt trimmede eller barberede skæg. Ifølge den tankegang, ville omkring 80% af de muslimske mænd skulle slås ihjel. Problemet er, at

der faktisk er utrolig mange radikaliserede muslimer, som tror på sandheden i den falske udtalelse, og som beskriver andre muslimer som at "fortjene døden", blot fordi de barberer deres skæg. De lever med den forfærdelige tankegang på trods af Koranen.

Drabet på folk, som begår utroskab

Dræb de, som begår utroskab. (1623-Tirmidhi, 1601)

Hvis en gift mand begår utroskab med en gift kvinde, skal de modtage hundrede piskeslag og stenes til døde. (Sahih Muslim, Book 17, Hadith 4191)

Disse falske hadith blev opfundet for at gøre stening af folk, som begår utroskab, hvilket optræder i Toraen, til en del af islam også, og for at forsøge at retfærdiggøre denne barbariske handling. Nogle såkaldt lærde er endda gået så langt, som at opdigte andre falske hadith for at få den pågældende fabrikering inkluderet i hadith litteraturen. Disse hadith, hvoraf nogle eksempler gives nedenfor, er fulde af bagvaskelse mod vores Profet (ﷺ), Kalifferne og profetens ledsagere, for at kunne retfærdiggøre handlingen af at stene folk til døde:

(Fortalt af 'Aisha) "Verset om steningen af en voksen ti gange blev åbenbaret, og det blev (skrevet) på et papir og bevaret under min seng. Da Guds Budbringer døde og vi var optaget af hans død, gik en ged ind og spiste papiret." (Musnad Ahmad bin Hanbal, vol. 6. p. 269; Sunan Ibn Majah, p. 626; Ibn Qutbah, Tawil Mukhtalafi 'l-Hadith (Cairo: Maktaba al-Kulliyat al-Azhariyya. 1966) p. 310; As-Suyuti, ad-Durru 'l-Manthur, vol. 2. p. 13)

Umar ville indsætte verset omkring stening til døde, som geden havde spist, tilbage i Koranen, men han var bange for offentlig sladder og undlod at gøre dette. Sahih Bukhari 53/5; 54/9; 83/3; 93/21; Sahih Muslim, Kitab al-Hudud 8/1431; Sunan Abu Dawud 41/1; Itkan 2/34)

'Abdullah b. 'Abbas erklærede, at 'Umar b. Khattab sad på Guds Budbringers (ﷺ) prædikestol og sagde: Sandelig sendte Gud Muhammad (ﷺ) med sandhed, og Han nedsendte Bogen til ham, og verset om stening var inkluderet

John William Waterhouses
oliemaleri "Thisbe," 1909

Falske hadith om praksissen om at stene til døde blev opdigtet for at inkludere Toræns bud om at stene ægteskabsbrydere i Islam og for at retfærdiggøre en så afskyelig praksis.

i det, der blev nedsendt til ham. Vi reciterede det, bevarer det i vores hukommelse og forstod det. Guds Budbringer (ﷺ) gav straffen af stening til døde (til den gifte utro mand og kvinde), og efter ham gav vi også straffen af stening. Jeg er bange for, at folk med tiden (måske glemmer den) og vil sige: Vi finder ikke straffen af stening i Guds Bog, og derfor vil ledes på afveje ved at opgive denne pligt, Gud har bestemt. Stening er en pligt, der er fastsat i Guds Bog for gifte mænd og kvinder, som begår utroskab, når beviser skaffes, eller hvis der er en graviditet eller en tilståelse. (Sahih Muslim, Book 17, Hadith 4194; Sahih Bukhari, Book 82, Hadith 816)

Fortalt af Jabir bin 'Abdullah As-Salami:
... Da vi kom til Medina, sagde Umar (I en fredagsprædiken), "Gud sendte uden tvivl Muhammad med Sandheden og åbenbarede for ham Bogen (Koranen), og blandt det åbenbarede var verset om Ar-rajm (at stene utro til døden)." (Sahih Bukhari, Book 92, Hadith 424)

Lad os undersøge de ovenstående hadith, som er fulde af bagvaskelse mod Koranen, vores Profet (ﷺ) og Ledsagerne:

Før det første erklærer Gud udtrykkeligt i vers, at Koranen er en Bog under Guddommelig beskyttelse:

Sandelig, Vi har nedsendt påmindelsen! Og sandelig, Vi er dens vogtere. (Sura al-Hijr, 9)

Sandelig, dette er Den ærværdige Koran! Den er i Den beskyttede Bog. (Sura al-Waqi'a, 77-78)

Sandelig, det påhviler Os at samle den (Koranen) og lade den blive reciteret. (Sura al-Qiyamah, 17)

Gud har udtrykkeligt erklæret, at Han er beskytteren af Koranen, og at det er Ham, Som har bragt Koranens vers sammen og bevarer dem. Vi lærer fra Koranen selv, at denne sidst nedsendte åbenbaring, er under Guddommelig beskyttelse. Siden Koranen er Den Endelige Bog, vil den være et middel for folk til at finde frelse indtil Dommedag, så den endelige åbenbaring er lagt under Guds beskyttelse.

Vores Herre åbenbarer dette for vores Profet (ﷺ) med verset: "**Vi vil få dig til at recitere, så du aldrig glemmer**" (Sura al-A'la, 6). Som skrevet i dette vers lod Gud aldrig vores Profet (ﷺ) glemme noget vers, der var blevet læst for ham. Det er derfor umuligt, at der findes nogle glemte eller mangelfulde vers i Koranen.

Når det gælder ideen om, at geden har spist det pågældende vers, er påstanden, at et vers fandt vej ud af Koranen, en Bog som Gud beskriver som værende bevaret og velbeskyttet, eller for at sige det på en anden måde, Gud forbyde det, at Gud ikke var i stand til at beskytte verset (Gud er bestemt større end det). At afvise det pågældende vers er ensbetydende med at betvivle Gud og dermed træde bort fra troen.

Endvidere bagvaskes Kaliffen Umar (ra) også i alvorlig grad med opdigtede hadith. Det påstås løgnagtigt, at Umar **kender en udtalelse, som ikke er i Koranen**, at han annoncerer det som et vers fra Medinas prædikestol, på trods af at det ikke er i Koranen, og at Ledsagerne ikke kommer med nogen

indsigelser, men Hazrat Umar inkluderer det ikke i Koranen, fordi han angiveligt er bange for sladder.

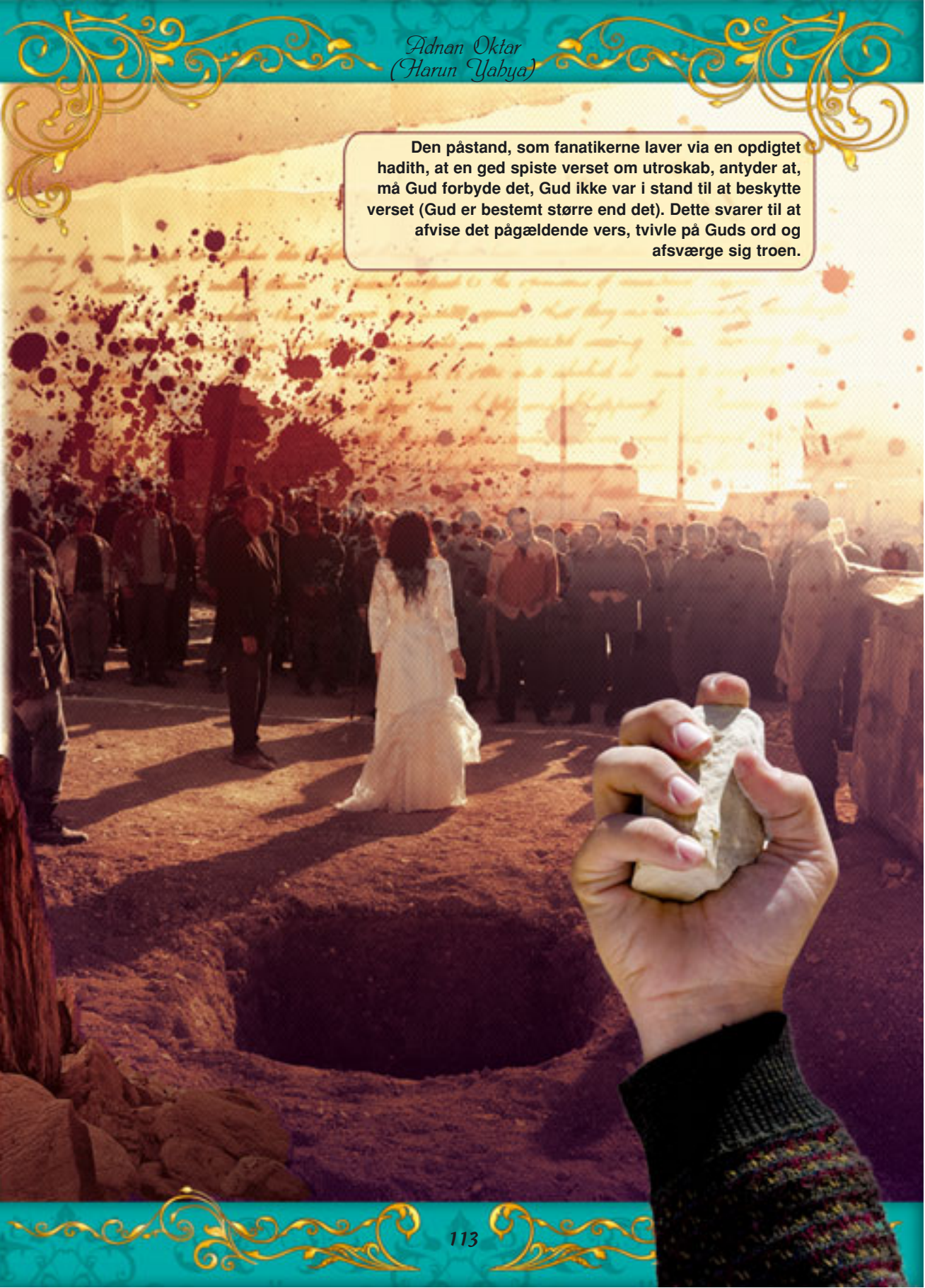
Der er ingen tvivl om, at det er absolut umuligt for Vores Profets (ﷺ) Kalif at sige om en udtalelse, som ikke optræder i Koranen, at "Den faktisk var i Koranen." Det ville betyde, at Umar benægtede det faktum, at Koranen er en velbeskyttet Bog, og at han nægtede Guds ord (Hazrat Umar er bestemt større end det). Umar nedgøres forfærdeligt og i stor grad gennem disse falske hadith.

Det er også en forfærdelig bagvaskelse af Ledsagerne at foreslå, at de ikke kom med nogen protester, til en udtalelse, i en prædiken om, at et vers i Koranen ikke var beskyttet. Det er ganske klart, at Ledsagerne ville have protesteret stærkt mod en sådan påstand og med det samme ville have peget på modbevis fra Koranen.

En anden grim bagtalelse af Umar, gennem den omtalte falske hadith, er påstanden om, at han ikke erklærede en udtalelse, som han faktisk troede dannede del af Koranen, fordi han var bange for sladder. Dette viser, hvor pervers og forfærdelig synet på Gud, vores Profet (ﷺ), Kalifferne og Ledsagerne i sandhed er hos de falske lærde, som opdigter hadith: Hazrat Umar er en ulastelig muslim, som brugte vores Profet (ﷺ) som sin rollemodel, levede hele sit liv for Gud, modstod mange vanskeligheder for Hans skyld, og som endda risikerede døden for sin tro på Gud og beskyttelse af vores Profet (ﷺ) og Koranen. At sige, at denne overlegne og velsignede person, som aldrig frygtede kritik, død, kamp eller trusler gennem hele sit liv, ikke kunne er-

Den påstand, som fanatikerne laver via en opdigtet hadith, at en ged spiste verset om utroskab, antyder at, må Gud forbyde det, Gud ikke var i stand til at beskytte verset (Gud er bestemt større end det). Dette svarer til at afvise det pågældende vers, tvivle på Guds ord og afsvære sig troen.

den eneste gyldige udtalelse fra vores Herre i Koranen omkring utroskab gennem versene:

Utroskab i Koranens øjne

Udtalelsen omkring utroskab i Koranen er som følger:

Kvinden og manden, som begår hor, giv hver af dem hundrede piskeslag.... (Sura an-Nur, 2)

Jalda angiver en lille pind frem for en stor. På Profetens (ﷺ) tid blev dette gjort ved at snøre 100 pinde sammen, og udtalelsen blev opfyldt ved at slå den utro blot en gang med 100 pinde bundet sammen på denne måde.

Bortset fra det, er en anden pointe, der må understreges, at vi kan se fra andre erklæringer om emnet, at den pågældende straf med slagene skulle være afskrækkende, og en der ikke rigtig kunne administreres i praksis:

Og de, som beskylder kyske kvinder, men derefter ikke formår at bringe fire vidner, giv dem firs piskeslag, og godtag aldrig deres vidneudsagn. Det er de syndefulde, (Sura an-Nur, 4)

Som det kan ses fra dette vers skulle fire personer have set hende, mens det skete, for at kunne anklage hende for utroskab. Disse skal være øjenvidner til selve utugten, ikke folk, som så hende før eller efter, fordi det ville være en simpel antagelse, at komme med den anklage før eller efter. Siden det i praksis ikke er muligt, at fire personer har set en utroskabshandling finde sted, skal straffen tydeligvis anvendes som forebyggende middel.

Straffen med 80 piskeslag til de, som ikke kan producere vidner, til deres påstande om utroskab, er også en meget afskrækkende udtalelse. Et andet vers siger, at folk, som anklager en kvinde for utroskab men ikke er i stand til at bakke dette op med vidner, vil blive betragtet som løgnere i Allahs syn:

Hvorfor kom de ikke med fire øjenvidner til det? Da de ikke formåede at komme med øjenvidner, er det dem, som er løgnere i Allahs øjne. (Sura an-Nur, 13)

Som vi har set anklages den person, som ikke kan producere vidner, selv for at lyve og for æreskrænkelse. Derfor er den eneste gyldige måde, hvorpå man kan vide om en person fortæller sandheden, tilstedeværelsen af fire vidner under utugten. Der er simpelthen ingen anden måde, hvorved hans ord kan være gyldige.

Vasily Polenoy's oliemaleri med titlen
"Jesus and the Woman Taken in Adultery,"
1888

Det er udtalelsen om utroskab i Koranens øjne. Den er detaljeret og tydelig, og straffen beskrevet er meget anderledes end stening til døde. De folk, som forsøger at tilføje islam den grusomhed at stene folk, på trods af versets udtalelse, begår en alvorlig bagvaskelse. Stening til døde, der implementeres under navnet 'islamisk sharia' i lande som Iran, Afghanistan og Saudi Arabien, er både mord og et brud på Koranen. Den omtalte praksis i de lande er mord i islams navn.

Drab af folk, som stjæler

Fortalt af Jabir ibn Abdullah: En tyv blev bragt til Profeten (ﷺ). Han sagde: dræb ham. (Sunan Abu Dawud, Book 38, Hadith 4396)

Udtalelsen om drab på folk, som insisterer på at stjæle, optræder ingen steder i Koranen og er et produkt af endnu en opdigtet hadith. Det er også direkte mord.

Udtalelsen i Koranen om folk, der stjæler, er som følger:

Hug hænderne af tyven, mand eller kvinde, som straf for det, han (eller hun) har begået – en straf, der skal tjene som eksempel (for at undgå gentagelse) fra Allah. Allah er almægtig, alvis. (Sura al-Ma'ida, 38)

Det arabiske udtryk for udsagnsordet "at hugge" her er "igtaa". Ordet er flertalsform af verbet "gata'a", at hugge. Verbet "gata'a" i Koranen beskriver en særlig måde at hugge på, som vi kan se fra dets brug i et andet afsnit:

Da hun hørte deres sladder, sendte hun dem en invitation og arrangerede en sammenkomst for dem. Hun gav dem hver en kniv og sagde (til Yusuf): "Gå ud til dem!" Da de fik ham at se, begyndte de at ophøje ham og skar sig i hænderne, og så udbrød de: "Storslået er Allah! Dette er ikke et menneske, han må være en ophøjet engel." (Sura Yusuf, 31)

Det er ganske tydeligt her, at de ikke huggede deres hænder af med den kniv, de brugte til at skrælle den frugt, de fik. Vi kan se, at kniven gled i deres hænder og efterlod et snit i huden. Derfor kan vi, når vi husker på ordets betydning, se, at vi ikke kigger på en udtalelse omkring en total overskæring

Drabet på de, som bliver ved at stjæle, er et andet produkt af opdigtede hadith, som ikke har nogen plads i Koranen. Dette er også mord.

Albert Samuel Ankers
oliemaleri "Old Age," 1885

men et snit, der minder om en afskrabning eller kødsår, der laves af afskrækkende årsager, eller for at markere personen som en tyv og derved forhindre ham i at gøre det igen.

Når man ser på Koranen, når det gælder udtalelsen om at stjæle, kan vi se, at fokus, som med alle typer kriminalitet, altid ligger på tilgivelse. Verset efter 5:38, hvori udtalelsen om tyveri beskrives, handler om at tilgive folk, som begår den handling. Den vigtigste betingelse for dette er selvfølgelig, at personen skal angre og forbedre sig. Verset lyder:

Men hvis nogen angre sin uretfærdige handling og forbedrer sig, så vil Allah visselig godtage hans anger For Allah er tilgivende, barmhjertig. (Sura al-Ma'ida, 39)

En anden vigtig pointe, der må understreges her, er årsagen til tyveriet. Samfund, hvori Koranens udtalelse omkring tyveri implementeres, er uden tvivl samfund, der er loyale overfor Koranens Sharia. Det er umuligt for et samfund, der adlyder Koranens Sharia, at have rige folk på én side og meget fattige folk på den anden, fordi samfund baseret på Koranen er samfund med det mest perfekte velfærdssystem. Med andre ord beskytter de folk, der har midlerne, dem som ikke har noget, og de bærer et ansvar for at give til de trængende. Versene omkring dette lyder:

Gudfrygtighed er ikke, at I vender jeres ansigter mod øst eller vest.

Men den gudfrygtige er den, der tror på Allah, på Dommens dag, englene, Bogen og profeterne og giver bort af det, han ejer, af kærlighed til Ham, (giver) til slægtninge, faderløse og fattige, vejfarende og tiggere, til frikøb af slaver, og som udfører bønnen og giver almissen.

(De gudfrygtige) holder deres løfte, når de lover noget, viser tålmodighed under nød og sygdom og under modgang. Disse er de sande (i troen). Disse er de sande gudfrygtige. (Sura al-Baqara, 177)

De spørger dig om, hvad de skal give bort. Sig: "Hvad i end giver bort skal gå til jeres forældre, slægtninge, de forældreløse, de fattige og de vejfarende." Hvad I end gør af godt, så er Allah vel vidende om det. (Sura al-Baqara, 215)

Og de bispiser glædeligt de trængende og de forældreløse. (De siger) Vi bispiser jer kun for Allahs tilfredshed, vi venter ikkke noget til gengæld fra jer og ej heller taknemlighed. (Sura al-Insan, 8-9)

Giv slægtninge, de fattige og de vejfarende deres ret, og ødsl ikke jeres velstannd bort. (Sura al-Isra', 26)

Når vi får denne information, så lad os stille spørgsmålet, hvorfor stjæler folk overhovedet?

Den første grund er, at de stjæler på grund af behov. Når en person er i en vanskelig situation, i gæld eller hærget af fattigdom, kan han træffe det forkerte valg at ty til tyveri. Men i sådan et samfund under Koranens beskyttelse er det umuligt for nogen at være i vanskelige omstændigheder, i gæld eller hærget af fattigdom. De fattige vil blive beskyttet af dem med flere midler, mens udtalelsen i Koranen omkring gæld for folk i vanskeligheder er meget klar, og lyder som følger:

Hvis I eftergiver (lånet) som velgørehedsgave, er det dog bedre for jer, hvis I bare vidste. (Sura al-Baqara, 280)

Det er umuligt i et samfund, som adlyder den ægte Sharia i Koranen, at der er rige folk såvel som fattige. De rige beskytter altid dem i nød og har ansvar for at give til de fattige.

Den anden sandsynlige grund til tyveri kan være mentale eller psykologiske forstyrrelser. Dette er en speciel tilstand, der kræver behandling og rehabilitering, og det pågældende individ er sygt, ikke skyldigt.

I praksis er der ingen andre årsager, der kan lede en person til at stjæle. Ved at fjerne årsagerne til det, forhindres en forbrydelse som tyveri i islamiske samfund lige fra udgangspunktet.

Da fortalernes for overtro, som naturligvis ignorerer alt dette, forsøger at afbillede islam som en religion af død og vold, er deres udtalelse fuldstændig i strid med Koranen. De er ligeglade med, at mens tyveri er ulovligt, er en person der stjæler generelt enten i nød eller lider af en psykologisk forstyrrelse, men både trængende og syge folk er muslimers ansvar. Da de ikke ser det ansvar, er de i stand til de mest skamløse mord på grund af denne udtalelse. De folk, som håndhæver denne falske udtalelse kan tydeligvis ikke lide Koranen (må Gud forbyde det), betragter den som værende i uoverensstemmelse med deres egen perverse tankegang og forsøger at implementere deres eget lovsystem i stedet for Koranens. Men når vi ser på Koranen, ser vi kærlighed og tilgivelse frem for vold.

Drab af frafaldne

Dræb ham, som ændrer sin religion. (Sunan an-Nasa'i, Tahrim al-dam, bab 14; Malik's Muwatta, Akdyia, tr. 15; Sunan Abu Dawud, Hudud, bab 1)

Uanset hvilken mand som forlader Islam, inviter ham til at vende tilbage til den. Hvis han ikke vender tilbage, halshug ham. (Tabarani)

Disse opdigtede hadith er en af hovedårsagerne til den manglende kærlighed samt vrede og vold, som findes i lande, der er styret af en falsk Sharia, som ikke stammer fra Koranen. Ikke alene udgør en udtalelse som denne, et af de værste bedrag rettet mod selve essensen i Islam, ingen plads i Koranen, men Koranen forbyder og forbander fundamentalt en så fanatisk tankegang. Nogle af versene, som udtrykker ide- og trosfrihed i Koranen, er som følger:

Der er ingen tvang i religionen... (Sura al-Baqara, 256)

"I har jeres religion, og jeg har min religion." (Sura al-Kafirun, 6)

... og du er ikke en, som udøver tvang mod dem (for at få dem til at tro).

... (Sura Qaf, 45)

Og sig: "Sandheden kommer fra jeres Herre! Den som vil tro, må tro, og den, som vil fornægte, må fornægte!" (Sura al-Kahf, 29)

Hvis din Herre havde villet det, så ville visselig enhver på jorden have antaget troen. Når det nu forholder sig sådan, vil du så tvinge dem til at blive troende? (Sura Yunus, 99)

Så forman (dem), sandelig, du er en formaner! Du er ikke en, som (under)tvinger dem. (Sura al-Ghashiyya, 21-22)

I den islam, der beskrives i Koranen, er alle fri til at tro eller lade være, som han ønsker. I Koranens islam har en muslim blot pligt til at fortælle andre om korrekte moralske dyder. Frelse er i Guds hænder. En muslims ansvar er at behandle alle med hengivenhed, om de tror eller ej. De folk, som forsøger at fremstille muslimer som mordere, forsøger at tildække denne virkelighed i Koranen.

I Koranens islam har en muslim ansvar for at opretholde retfærdighed, om end det går ud over ham selv, hans forældre eller hans familie. (Sura an-Nisa', 135). Ifølge det vers, beskyttes alles rettigheder, uanset hvilken religion eller tro de har, og man har pligt til at behandle dem med retfærdighed.

Som vi tidligere har set, og ofte skal se igen, befaler Gud i et vers endda muslimer at bruge deres egne kroppe til at beskytte en, der ikke tror:

Hvis nogen af afgudsdyrkerne søger din beskyttelse, så giv ham beskyttelse, så han kan høre Allahs ord. Før ham derefter til et sted, hvor han er i sikkerhed. Dette, fordi de er et folk, som ikke ved (sandheden). (Sura at-Tawba, 6)

I det Islam, der beskrives i Koranen, er alle fri til at tro eller ikke tro, som de har lyst til. Men på grund af den falske opfattelse af Islam, som radikalismen er skyld i, bringer vestlige magasiner ofte rapporter om islamofobi.

Den opfattelse af religion, som Muslimer – som har et ansvar for at beskytte dem, som ikke tror – burde vedgå sig, er meget klar. Faktisk fortæller Gud Profeten (ﷺ) at henvende sig til vantro som følger, og beskriver et transparent demokratisk system:

**Sig: "O I vantro! Jeg tilbeder ikke det, I tilbeder, og I tilbeder ikke Ham, jeg tilbeder. Aldrig vil jeg tilbede det, I tilbeder, og aldrig vil I tilbede Ham, jeg tilbeder. I har jeres religion, og jeg har min religion."
(Sura al-Kafirun, 1-6)**

Disse vers, som starter med ordet "Sig" beskriver for Profeten (ﷺ) det mest perfekte demokratiske system og de midler, der skal tages i brug i det system. Suraen ender med ordene, **"I har jeres religion, og jeg har min religion."** Med andre ord må en muslim ikke blande sig i andre folks trosretning, mens han udøver sin egen. Han må ikke ty til tvang og magtanvendelse, og må ikke undertrykke andre mennesker, fordi de ikke er muslimer. Han skal respektere dem og lade dem være og sige "I har jeres religion." Og han insisterer på den samme respekt fra dem ved at sige "Jeg har min religion." Koranen, hvori magt og tvang afvises, hvori vantro beskyttes, selv på bekostning af de troendes liv, hvori udtalelser befaler retfærdighed selv for fornægtere, og hvori demokrati beskrives på den mest fuldendte og perfekte måde, er den sande vejledning for muslimer.

Drab af dem, som stopper med at bede

Dem, som stopper med at bede, må dræbes. (2117-Sunan Abu Dawud)

Den ovenstående falske hadith er endnu en, der befaler drab på dem, som afsværger islam. Det er dog tydeligt, at en tro, som åbent benægter magt og tvang, ikke vil tvinge folk til at bede. Hvordan kunne en religion, som siger "...og du er ikke en, som udøver tvang mod dem (for at få dem til at tro)." (Sura Qaf, 45), være så voldelig og undertrykkende? Det kan den selvfølgelig ikke. Når vi ser på Koranen, ser vi, at alle skal behandles med respekt og hengivenhed, om de tror eller ej.

Lad os huske et vigtigt faktum, vi fremsagde i starten af denne bog: en tilbedelse udført under tvang vil miste enhver gyldighed som tilbedelse, og kan også give ophav til had og vrede. Når en person tvinges til at bede, bliver han ikke muslim; en, der tvinges til at bede mod sin vilje kan blive en dobbeltmoralisk hykler, en fjende af troen. En, der tror, han vil blive dræbt, hvis han stopper med at bede, vil blot lade som om, han er troende, hvis han ikke ønsker at sætte sit eget liv i fare. Han vil opføre sig hyklerisk og vil væmmes ved det liv, han lever, og derfor den tro, han er blevet pålagt. At skabe en hykler er den værste skade, man kan gøre på islam. Derfor er religiøs hengivenhed, opnået gennem tvang, magt og dødstrusler, slet ingen religiøs hengivenhed. Dette skader blot islam.

Hvis en person er ophørt med at bede, selvom han ikke har mentale eller fysiske handikap, kan der være mange årsager til dette. Personen er måske

Ingen kan selvfølgelig blive tvunget til at bede i en tro, hvor der ikke kan findes tvang på nogen områder.

Alphons Leopold Mielichs oliemaleri "Prayer at the Muhammad Ali Mosque"

ikke tilstrækkeligt hengiven, Gud har ikke placeret en tilstrækkeligt stærk tro i hans hjerte, eller han frygter måske ikke Gud nok. Vejledningen er i Guds hænder, og det er ikke mennesker, der kan bringe vejledning. Ikke at bede betyder ikke, at denne person har afsværget troen. Han kan stoppe med at bede, men så begynde igen dagen efter, og det vil være til stor gavn for ham. Eller han starter måske ikke, men vil stadig være en god og brugbar person; eller ingen af disse ting vil ske. Selv hvis han fuldstændig afsværger troen, skal sådan en person stadig behandles med hengivenhed af muslimer. Det er sådan det skal være, ifølge Koranen.

At dræbe nogen af den årsag er intet mindre end mord, og det har aldrig haft nogen plads i Koranen.

De fire skoler, som blev gradvist produceret på basis af diverse hadith og fortolkninger, og som så blev gjort til en del af islam med tiden, er som fire separate trosretninger, alle i total uoverensstemmelse med hinanden. (De udtalte forskelle mellem de fire skoler er allerede blevet opsummeret på tidligere sider). De fire skoler befaler forskellige straffe til dem, som stopper med at

bede på grund af dovenskab, men de er uenige med hinanden. For eksempel er straffen for at stoppe med at bede, på grund af dovenskab, ifølge Hanbali skolen død. Ifølge Hanafi bliver en, der ikke beder på grund af dovenskab, dog ikke vantro og skal ikke slås ihjel; men han skal fængsles og slås indtil blodet flyder. (Hashiya Radd al-Muhtar, 1/62) Men ingen af disse ting er i Koranen.

Sådanne modsigelser og brutale metoder, som ikke findes i troen opstår, når man begynder at lede efter troen uden for Koranen. Folk fyldt med had og vrede er et resultat af at man begynder at leve efter en tro uden for Koranen. Fanatikernes religion er en, der benægter Koranens udtalelser og betragter dem som utilstrækkelige (Koranen er bestemt større end det).

De følgende sider indeholder diverse barbariske praksisser i den fanatiske tro, såsom at "slå børn, som ikke beder og dræbe folk, som ikke giver almisser, eller som er fulde." Vi må aldrig glemme følgende faktum, når vi ser på retfærdiggørelserne for brutalitet begået i Islams navn:

Ingen af disse praksisser har nogen plads i Koranen. Fanatikernes religion er en opdigtet religion.

At slå børn, som stopper med at bede

... Når han [en dreng] bliver ti år gammel, så slå ham for bøn. (Sunan Abu-Dawud, Prayer, 494)

Tilbedelse er noget, der gøres frivilligt og inderligt som et udtryk for kærlighed til Gud; det pålægges ikke ved tvang. Fra denne hadith ser det ud til, at et barn kan tvinges til at bede, selv før han når en alder af 10. Hvilken fordel kan der være ved at pålægge et barn, som endnu ikke er bekendt med Gud, som ikke er klar over meningen med sin eksistens i denne verden, og som er uvidende om Skaberen og hemmelighederne bag skabelsen, denne pligt? Det, du må gøre for at gøre et barn religiøst, er ikke at tvinge ham til at tilbede, men at vise ham beviser for Guds eksistens og enhed og få ham til at forstå og elske Gud og troen. Når han forstår disse ting, vil et barn indse, at han er et individ med ansvar over for Gud, og så vil han være taknemmelig og vil begynde at tilbede Ham med entusiasme. I det tilfælde vil tilbedelsen udføres oprigtigt, med stor kærlighed og iver.

Men hvis et barn, som stadig ikke kender Gud, tvinges til at udføre pligterne fra en religion, hvis visdom han endnu ikke kender til, og hvis han så slås for ikke at gøre dette, så vil det barn sandsynligvis nære en hemmelig afsky for religionen og dens tilbedelseshandlinger resten af livet. Siden han måske vil tilbringe resten af sit liv med den forfærdelige fordom, vil han lære Gud at kende på en fejltagtig måde og vil ikke prøve at se og forstå de sande

udtalelser. At slå et barn, hvis sind stadig har vanskeligt ved at forstå så meget, og tvinge ham til at observere bøn og tilbedelse frem for at bringe ham tættere på Gud med kærlighed og skønhed, vil kun skabe en modstander af islam i dette barn, og dette vil skade den islamiske verden. Men fanatikere, som har vendt ryggen til Koranen, evner ikke at se dette.

Dette had, som vi har beskrevet, manifesteres også i praksis. Børnene af nogle lærde, som lever deres liv totalt dedikeret til fanatisme, bliver enten fjendtlige over for religion senere i livet, eller falder i en slags degeneration, som sjældent ses i samfundet. De vil håne eller udtrykke afsky for islam i næsten alt, de siger. Selv mange ateister har respekt for religion, men de ejer ingen respekt og er fyldt med vrede. Hovedårsagen til dette er, at ideen om at "tvinge folk til tilbedelse", som ikke optræder noget sted i Koranen, pålægges barnet i "Islams" navn fra en meget tidlig alder.

Drab af folk, som ikke giver almisser

*At tage almisse fra folk ved tvang og erklære krig mod og dræbe dem, hvis de modsætter sig:
Fortalt af Abu Huraira: Abu Bakr sagde, "Ved Gud! Hvis de (betaler mig Zakat og) tilbageholder blot et hunkid, som de brugte til at betale med under Guds Apostles levetid, vil jeg kæmpe mod dem for det." ... (Sahih Bukhari, 536)*

At give almisse er en pligt, der beskrives i Koranen. Ligesom enhver anden religiøs pligt er den obligatorisk for muslimer, og den udføres oprigtigt på grund af kærlighed til Gud. Følgelig vil en muslim også give nogle af sine ejendele væk, som en handling af god samvittighed, og ikke tillade andre at forblive i nød og derved opleve vanskelighed. Dette er noget, der gøres ærligt og oprigtigt, og det er et krav for at være en muslim.

Det der gør en religiøs handling religiøs er, at den udføres frivilligt, med kærlighed og lidenskab. Gud har magt til at gøre alle rige og sørge for dem, men Han tester de rige og fattige menneskers adfærd, ved at gøre nogle af dem fattige. De fattige har ansvar for at udvise tålmodighed og vende sig til Gud i taknemmelighed uanset hvad, mens de rige har ansvar for at være taknemlige og tage sig af de fattige.

Gud erklærer i Koranen, at folk, der tror på Ham og Dommedag, vil give almisse. Derfor er det at give almisse noget, der ligesom alle andre religiøse observanser må gøres med en oprigtig tro på Gud, ikke gennem dødstrusler:

... forretter bøn, giver den obligatoriske almisse og tror på Allah og Den yderste Dag, dem vil Vi give en stor belønning. (Sura an-Nisa', 162)

At give mad til de fattige er et af muslimernes største ansvar i Koranen. Men buddet, som handler om ikke at udføre det ansvar, er ikke som beskrevet i de opdigtede hadith:

Ifølge den pågældende hadith skal en person, som ikke er villig til at give almisse af hvilken som helst grund, tvinges til at gøre det ved brug af magt, og halvdelen af hans ejendele konfiskeres. For det første har en, hvis ejendele konfiskeres, ikke udført en religiøs pligt, fordi noget, en person ikke gør ud af egen fri vilje, er ikke en religiøs pligt. For det andet er det i total uoverensstemmelse med Koranen at bruge magt til at få ham til at udføre en pligt. Det kan også medvirke til, at få denne person til at føle vrede mod troen og de troende, og kan dermed skade de troendes samfund.

Den virkelig barbariske ting er selvfølgelig udtalelsen om, at en person, der nægter at give almisse, skal slås ihjel. Denne udtalelse optræder ingen steder i Koranen, og det er simpelthen mord. Koranen forbyder brug af tvang i religion. I tillæg forbyder Koranen at tage menneskeliv, undtagen under retfærdiggjorte omstændigheder såsom selvforsvar. Som beskrevet i Koranen:

... Hvis nogen dræber en person, uden at det er (som gengæld) for drab eller (som straf for) anstiftelse af ufred på jorden, er det som at dræbe hele menneskeheden... (Sura al-Ma'ida, 32)

Som vi har set, er mord en stor forbrydelse i Islam. Så de, som skødesløst gør et så tungtvejende emne som mord til et af troens bud, bagvasker både islam og vores Profet (ﷺ), og begår også en forfærdelig synd. Denne falske hadith er vigtig for at vise, hvordan sådan overtro er i konflikt med Koranens sande bud.

Fængsling og udsultning af dem, som ikke faster

En, der bevidst ikke faster, er ikke vantro, men skal fængsles og ikke gives hverken mad eller vand. (Ash-Sharh as-Saghir 1/239) (Kifayat al-Talib 2/252) (Al-Mughni 2/408)

Denne opdigtede hadith er i konflikt med troen og samvittigheden af samme årsager, som er citeret ovenfor:

1. Den forsøger at tvinge folk til at udføre en religiøs handling, som burde udføres med kærlighed
2. Den går imod verset, som siger, at der ikke findes tvang i religionen
3. Den er baseret på vold, det totalt modsatte af den hengivenhed, der ligger i troens kerne
4. I stedet for at opfordre folk til at elske og tilbede Gud, troens hovedformål, leder den folk til at føle vrede og had mod religion og tilbedelse.

I tillæg til alle dette er faste en handling, som nogle folk ikke kan udføre på grund af svaghed, og det er ikke obligatorisk for de syge. Gud gør denne vigtige betingelse omkring faste klar i de følgende vers:

(Det er) et bestemt antal dage. Den af jer, som er syg eller på rejse, (skal) så (faste) et tilsvarende antal andre dage. De, som ikke kan det, må bespise en fattig. Men for dem, der frivilligt udfører en god gerning, er det bedre. Det, at I faster, er bedre for jer, hvis I bare vidste. (Sura al-Baqara, 184)

... De af jer, som oplever denne måned, skal faste i den. Men den, der er syg eller på rejse, skal faste et tilsvarende antal andre dage. Allah ønsker lethed for jer og ønsker ikke vanskelighed for jer... (Sura al-Baqara, 185)

Disse to vers, som er ganske eksplicitte udtalelser omkring faste, siger, at folk, som ikke er i stand til at faste under Ramadan måneden, fordi de er syge eller på rejse, kan opveje for det antal dage, de ikke kunne faste, på et senere tidspunkt, og hvis folk er totalt ude af stand til at faste, fordi de er syge eller ikke let kan udholde det, kan de kompensere for dette ved at bespise en fattig. Gud skriver i verset, at "**Allah ønsker lethed for jer og ønsker ikke vanskelighed for jer.**"

At folk insisterer på, at de stadig burde faste på trods af dette lette og tydelige bud omkring de syge og andre, som vil finde det vanskeligt, betyder

at de skader sig selv. Koranen forbyder en muslim at gøre noget, der vil være skadeligt for ham.

At opsætte et undertrykkende system gennem falske hadith, som modsiger Koranen, på trods af denne eksplicitte udtalelse i Koranen, er vigtigt for at afsløre de praksisser, der er involveret i den fanatiske tankegang. Disse folk bryder sig ikke om det kærlige sprog i Koranen (Gud og Koranen er bestemt større end det) og forsøger at danne deres egne religioner baseret på deres egne mørke verdener. Det er grunden til, at de forsøger at pålægge troen denne undertrykkende overtro.

En person kan være syg eller svag; det er ikke nødvendigt at pointere, at alle folk er skabt forskelligt. Mange folk diagnosticeres med diverse sygdomme i denne verden. Selvom Gud med Sin sublime kærlighed laver godtgørelser for de syge og svage, tvinges folk stadig til at faste, i nogle lande, på basis af disse falske hadith. Det er heller ikke svært at forestille sig et miljø, hvori en person, der er for syg til at faste, fængsles og nægtes mad eller vand. I sådan en situation er der ingen tvivl om, at personens sygdom vil forværres, og at han snart vil dø. Denne fanatiske tankegang stræber altså efter at påtvinge denne despoti på bekostning af at sætte folks liv i fare.

Drab af fulde folk

Hvis den, der er beruset, afsværger troen, er det gyldigt. Men denne person skal ikke dræbes, indtil han genvinder sine sanser og opfordres til at angre. (Imam Shafi'i Kitab al-Umm, vol. 6, p. 148; Al-Insaf, vol. 10, pp. 331-332; Mughni al-Muhtaj 4/137; Hashiyat al-Dasuki 4/363; Ibn Qudama al-Mughni 9/25-26)

Ifølge denne opdigtede hadith har en person, der har drukket alkohol og er beruset, afsværget troen, hvis han siger det i en tilstand af mangel på bevidsthed. Dette er en forfærdelig ide. Selvfølgelig kan en, der er beruset, ikke forventes at tale rationelt eller logisk, og vil ikke være klar over, hvad han siger. Den person kan tydeligvis ikke stilles ansvarlig for, hvad han siger. Men den fanatiske tankegang befaler, på basis af denne opdigtede hadith, at denne person skal dræbes. Igen bliver en falsk praksis, som ikke optræder nogen steder i Koranen, et bud, og man beslutter sig for mord.

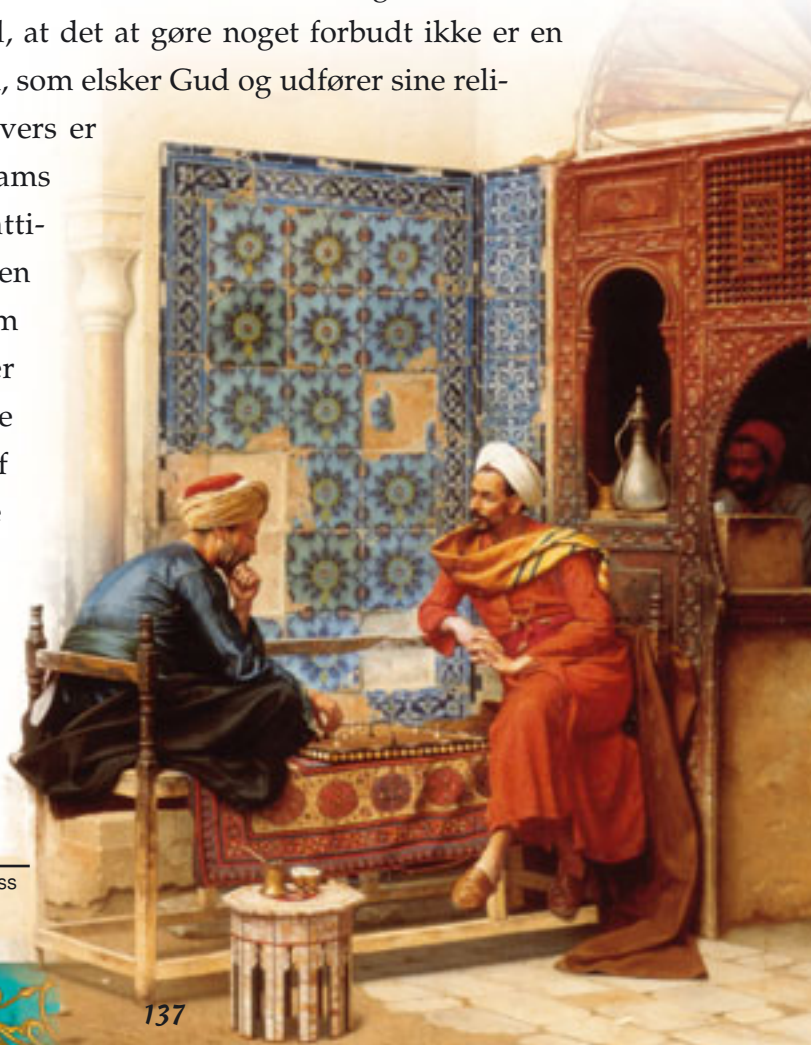
Denne falske og forfærdelige mentalitet modsiges af Koranen. Gud taler til "troende" i verset, før I er i stand til at forstå, hvad I siger, "**O I troende! Gå ikke nær bønnen, når I er berusede...**" (Sura an-Nisa'43). Det er tydeligt, at nogle af disse folk havde drukket alkohol og var blevet berusede. Disse folk er folk, som beder. Alt dette kan tydeligt ses fra verset. Siden en person må vide, hvad han siger under bønnen, være klarsynet og etablere et dybt bånd med Gud, og siden det er umuligt for en person at koncentrere sig på den måde, hvis han er fuld, og siden han ikke kan stilles til ansvar for, hvad han siger eller gør, forbyder Gud folk at bede, så længe de er fulde. Udtrykket i

verset (Sura an-Nisa'43) "... før I er i stand til at forstå, hvad I siger **understreger**", at en person ikke ved, hvad han gør, mens han er fuld og ikke vil være klar over, hvad han siger. Derfor må vi forstå, at en person først bør fortsætte med at bede, når dette stadie af ubevidsthed er overstået.

En person kan påstå at afsværgesig troen på et tidspunkt, hvor hans fornuft er tåget, såsom i en beruselse, og kan snakke på en totalt ulogisk måde. Det, der betyder noget er, hvad personen siger og gør, når fornuften er blevet genetableret. Endvidere kan en person oprigtigt have afsværgesig troen og kan eksplicit udtrykke det. At bruge det som en årsag til at dræbe ham er både fanatisme og bagvaskelse mod Koranen. Koranen forbander den brutale mentalitet.

Ved at komme med en sådan udtalelse omkring fuldskab i Koranen, siger den Almægtige Gud, at det at gøre noget forbudt ikke er en forhindring for en muslim, som elsker Gud og udfører sine religiøse observanser. Dette vers er også en indikation af Islams hengivende og kærlige attitude over for alle. Men den fanatiske tankegang, som begærer død ved enhver mulighed, har lavet sine egne falske bud på trods af denne eksplicitte udtalelse i Koranen.

Ludwih Deutsch' oliemaleri "The Chess Game," 1896

*Drab af dem, som taler forkert om
Profeten uden at opfordre dem til at angre*

Enhver, der fornærmer Profeten, skal henrettes med det samme uden at opfordres til at angre. (Ibn Taymiyya)

Ibn al-Mundhir sagde: Alle lærde er enige om drab af enhver, der fornærmer Guds Budbringer (ﷺ). (Anwar Shah, al-Kashmiri, "Ikfar al-Mulhidin", p. 64; "Tanbihul Ghafilin," p. 14)

Abdullah beretter: De skal henrettes uden at opfordres til at angre. Halid b. Walid dræbte en mand, som fornærmede Budbringeren (ﷺ), og han tilskyndede ham ikke til at angre. (Ibn Taymiyya)

En person, der taler forkert om Gud, profeterne og åndelige værdier er selvfølgelig ikke noget, der anerkendes. Men ikke alle folk er ens. Nogle folk er ateister og har fordomme mod religion af diverse årsager; nogle er blevet opdraget med vrede, nogle er uvidende og nogle ved intet om Koranen. Det er derfor muligt for folk at have fordomme mod religion af flere forskellige årsager, og der er mange sådanne folk som lever i en tilstand af vrede og had i dag.

Der findes mennesker, som har alle mulige slags holdninger i denne verden, som vi kommer til at blive testet ved og prøvelsen for de troende består i at være sammen med mennesker med disse andre ideer og holdninger.

En Muslims pligt er at fortælle folk, lige meget hvor fordomsfulde eller vrede de er, om de moralske dyder i Koranen, på en venlig måde, og så lade den endelige beslutning være op til dem. Nogle gange vil den anden part blive påvirket af denne fine adfærd og kan indse sine fejl og retlede sig selv. Dette faktum beskrives i et andet vers i Koranen:

Det gode og det onde kan ikke være lige. Afværg det onde med det gode. Så vil du se, at selv den, du var fjende med, bliver som en nær ven. (Sura al-Fussilat, 34)

I dette vers befales muslimer at respondere på dårlig adfærd med godhed. Resultatet af dette er, at **"selv den, du var fjende med, bliver som en nær ven."**

Hvis den anden part stadig insisterer på at tale og opføre sig dårligt, forklarer Koranen, hvad der så må gøres:

Og Den Nådigstes tjenere er dem, som går med beskedenhed på jorden, og når de uvidende taler til dem, siger de: "Fred," (Sura al-Furkan, 63)

Sandelig, Allah har åbenbaret for jer i Bogen, at nå I hører, at Allahs åbenbaringer bliver fornægtet og latterliggjort, så sid ikke med dem (der gør det), før de bliver optaget af et andet samtaleemne; ellers vil I blive som dem. Sandelig, Allah vil bringe alle hyklerne og de vantro sammen i Helvede. (Sura an-Nisa', 140)

Som vi har set er befalingen i Koranen ikke at sætte sig ned med sådan en uvidende gruppe, når man møder dem, men at forlade dem og sige **"Fred"** med andre ord at påminde dem om den fredelige vej.

To egenskaber understreges i versene. Disse folk betragtes som værende for uvidende til at have kontakt med og for at have afvist sandheden på trods

af at være blevet advaret mange, mange gange. En muslim, som har pligt til at prædike – og derfor til altid at tale sandt – har i dette tilfælde ingen kontakt med sådanne folk, og bevæger sig blot væk fra dem.

Et andet element i verset omhandler ikke at sætte sig ned med dem **"før de bliver optaget af et andet samtaleemne."** Disse folk kan derfor godt være i en muslims umiddelbare nærhed og have konstant kontakt med ham. Så når de begynder at tale om andre emner, kan han fortsætte med at have et nært forhold til dem.

Dette betyder, at muslimer ikke forventes at ty til den brutale metode, der beskrives ovenfor. De må gå væk fra dem, når de taler dårligt, men fortælle dem sandheden, så længe de søger råd.

Et andet bevis for, hvordan disse opdigtede hadith er i konflikt med Koranen er "forhindring af omvendelse". Gud opfordrer alle folk til at omvende sig vedrørende alle emner i Koranen. Han erklærer ofte i vers, at omvendelse er en sag mellem den pågældende person og Gud, og at Gud er tilgivende og barmhjertig. De, som omvender sig, lovprises ofte i Koranen. Så hvordan kan en person forhindres i at omvende sig? Hvordan man kan forhindres i at søge Guds tilgivelse? Hvordan kan folk ignorere vores Herres vers, som lyder **"... For Han er Den, der tilgiver den angefulde."** (Sura al-Baqara, 37) og fratage andre retten til at føle anger og søge Guds tilgivelse?

Ingen har selvfølgelig den ret.

I et andet vers åbenbarer vores Herre:

Men de, som angrer og gør retfærdige gerninger og åbent erklærer (sandheden), deres anger vil Jeg tage imod. Jeg er Den mest Tilgivende, Den Barmhjertigste. (Sura al-Baqara, 160)

De folk, som uklogt benægter det faktum, at Gud er **"Den Barmhjertige"** og forsøger at indføre deres egne opdigtede hadith om emnet, handler i direkte strid med Koranen.

Overtroen om "forbandede dyr" i fanatikernes religion:

Dræb hundene,
undtagen hunden til jagt og hunden til flokkens sikkerhed... (Sahih Bukhari, Sahih Muslim, Malik's Muwatta, at-Tirmidhi, an-Nasai)

Det er din pligt [at dræbe] den kulsorte (hund) med to pletter (på øjnene), for den er djævlens. (Sahih Muslim, Book 10, Hadith 3813)

Det siges, at æslet hyler, fordi det ser satan. (Sahih Muslim, Book 35, Hadith 6581)

En anden hadith er, at rotter faktisk er en gruppe af Bani Isra'il, hvorfor de, når kamelens mælk sættes foran dem, slet ikke ville smage den. (Sahih Muslim, Book 42, Hadith 7135, 7136)

En hadith er, at kragen er en ulykkesmager. (Sahih Bukhari, Book 54, Hadith 531; Musnad Ahmed ibn Hanbal 2/52)

Duen er en djævel. (Sunan Abu Dawud, Book 41, Hadith 4922; Ibn Majah)

Gekkoen er en synder. (Sahih Muslim 2239/145, Ibn Majah 3230, Sunan Abu Dawud 5262)

Han som dræber en gekko med første slag får halvfjerds belønninger. (Sunan Abu Dawud, Book 41, Hadith 5243; Sahih Muslim, Book 26, Hadith 5566)

At stene aber, som "begår utroskab", til døden (Sahih Bukhari 63/27) – (en anden falsk hadith er, at en abe, som begik utroskab, blev stenet til døde, og at en af Ledsagerne tog del i steningen.)

Et æsel som ser satan, en jødisk rotte, en krage der laver ulykker, en djævelsk due, en utro abe, stakkels sorte hunde og gekkoer, som skal slås ihjel; en opsummering af det forfærdelige liv langt fra Koranen, fremsat af den fanatiske tankegang. Denne aparte mentalitet befaler, at alle hunde, undtagen jagt- og hyrdehunde, skal dræbes, og at hunde som kæledyr og vagthunde, nogle af de sødeste væsner i verden, som Gud har skabt i så mange forskellige racer med kærlighed og beskytterinstinkt, skal alle dræbes. Men som det beskrives i Koranen, **"De syv himle og jorden og alt det, som findes i dem, lovpriser Ham. Der er intet, som ikke lovpriser Hans herlighed. Men I kan ikke begribe deres lovprisning. Sandelig, Han er overbærende, tilgivende."** (Sura al-Isra', 44) er det umuligt for disse levende væsner, som glorificerer Gud på en måde, vi ikke kan forstå, og som er specielt skabt for paradiset med

al deres skønhed, at være syndere eller djævleinkarnationer. Hvordan kan en rotte være jødisk? Og hvad er der overhovedet galt med at være jødisk?

Endvidere, hvordan kan en abe begå utroskab? Har en abe moralske værdier eller et ægteskab, hvori han skal være tro? Har han den selvbevidsthed, der skal til, for at forstå alle disse ting og ansvaret derved? Så hvordan kan en abe anklages for utroskab? Det er en dybt uvidende påstand at komme med; men fanatikerne går endda så langt som at ærekrænke Ledsagerne og forsøge at bruge dem, som bevis for deres falske påstande.

Selvfølgelig er disse alle opdigtede hadith, og det er umuligt for så onde regler at have en plads i Koranen. Gud erklærer i Koranen, at der var hunde sammen med Ledsagerne i Grotten og Ar-Raqim, som Han lovpriste meget i Koranen:

Og du ville anse dem for at være vågne, selom de sov. Og Vi fik dem til at vende sig om på højre side og på venstre, og deres hund lå ved indgangen med begge sine forben strakte. (Sura al-Kahf, 18)

De vil sige: "Tre (var de), og den fjerde var deres hund." Og de vil sige: "Fem (var de), og den sjette var deres hund." Et grundløst gæt om det usete er (alt) dette. Og de vil sige: "Syv (var de), og den ottende var deres hund." Sig: "Min Herre ved bedst om deres antal, ingen ved om dem, undtagen nogle få!" (Sura al-Kahf, 22)

Muslimere må selvfølgelig gerne have en vagthund eller kælehund med sig.

Der nævnes også andre dyr i Koranen.

1. Ifølge Koranen skal dyr behandles med kærlighed og hengivenhed:

Han sagde: "Jeg har næret kærlighed til rigdom, frem for at ihukomme min Herre, indtil den

skjulte sig bag et dække. Bring dem frem for mig igen!" Så begyndte han at stryge deres ben og hals. Da de nåede frem til myrernes dal, sagde en myre: "O I myrer! Gå ind i jeres bo, så Sulaiman og hans hære ikke knuser jer uden at vide det." (Sura Sad, 32-33)

Han (Sulaiman) smilte af deres ord, og han sagde: "Min Herre! Få mig til altid at være (Dig) taknemlig for den velsignelse, som Du viste mig og mine forældre, sådan at jeg gør retskafne gerninger, som Du godtager. Og inkluder mig, ved Din nåde, blandt Dine retskafne tjenere." (Sura Al-Naml, 27:18-19)

2. Dyr i Koranen nævnes som Guds gerninger og tegn, der fører til tro:

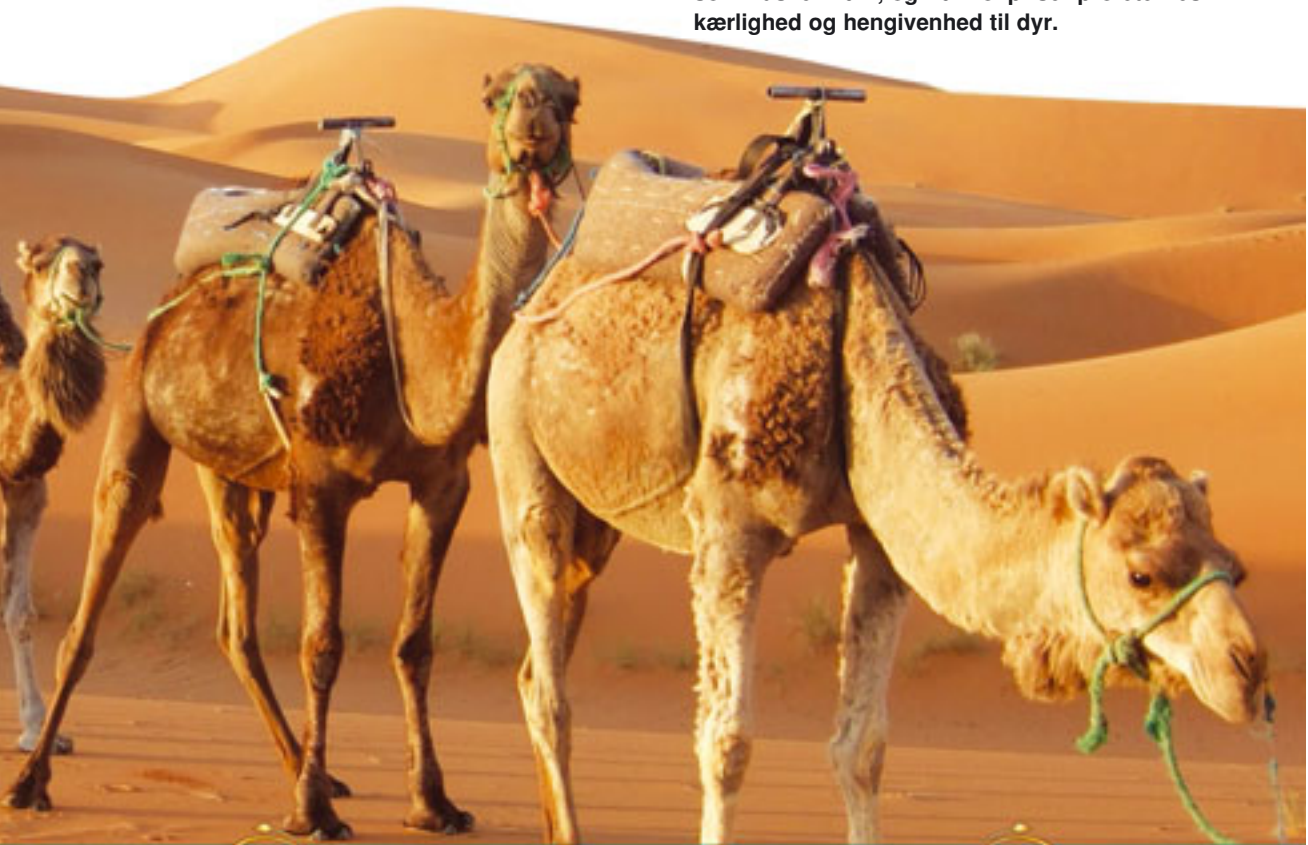
Ser de da ikke på kamelen, hvordan den er skabt? (Sura al-Ghashiyya, 17)

Sandelig, Allah generer Sig ikke for at bruge den mindste myg eller det, der er større, som eksempel. De troende ved, at det er sandheden fra deres Herre. De vantro siger derimod: "Hvad kan Allah have villet sige med dette eksempel?" Med dette vildleder Han mange og retleder mange; men Han vildleder kun de syndefulde. (Surah Al-Baqara, 2:26)

O I mennesker! En lignelse bliver fremlagt, så lyt nøje til den: Sandelig, de, som I tilbeder ud over Allah, kan visselig ikke engang skabe en flue, selvom de alle sammen skulle samles for dette! Og hvis fluen havde taget en ting fra dem, ville de ikke have formået at befri den fra denne. Hjælpeløs er søgeren, og (det samme er) den opsøgte. (Surah Al-Hajj, 22:73)

Gud citerer i Koranen diverse slags dyr som intelligente og fantastiske eksempler på skabninger, som husker Ham, og Han lovpriser profeternes kærlighed og hengivenhed til dyr.

3. Koranen noterer, at dyr har intelligens.

Derpå sendte Allah en ravn. Den gravede i jorden for at vise ham, hvordan han skulle skjule sin broders lig. Han sagde: "Ve mig! Er jeg ikke engang i stand til at være som denne ravn og skjule min broderes lig?" Og han blev en af dem, som angrer. (Sura al-Ma'ida, 31)

4. Gud beskriver i Koranen, at dyr handler i lyset af åbenbaringer:

Og din Herre åbenbarede for bien: "Lav I bikuber i bjerge, træer og det, som de bygger.

Og udvind så saften af alle slags frugter, og gå derefter ind på din Herres veje, som er gjort lette for dig (af din Herre)." Ud af deres maver kommer en drik af forskellige farver; i den er der helbredelse for menneskene. Sandelig, i dette er der tegn for et folk, som vil tænke efter. (Sura an-Nahl, 68-69)

5. Beviser på skabelsen, i dyr, beskrives detaljeret i Koranen:

Og sandelig, i kvæget har I en dyb grund til eftertanke; Vi giver jer ren

mælk at drikke, dannet af det, de har i deres maver, imellem tarmens indhold og blod, behagelig for den, som drikker det. (Sura an-Nahl, 66)

6. Vi får at vide, at dyr skabes i diverse former som en kilde til skønhed: Ligeledes er der forskellige farver blandt mennesker og dyr og kvæg. Kun de af Allahs tjenere, som har viden, frygter Ham. Sandelig, Allah er almægtig, tilgivende. (Sura al-Fatir, 28)

Har de da ikke set, at Vi for dem skabte kvæg af Vore hænders skaberværk, og at de er deres ejere? (Sura Ya Sin, 71)

7. Vi får at vide, at dyr falder på knæ for Gud og forherliger Ham:

Har du ikke set, at alt kaster sig ned for Allah; alle, som er i himlene og på jorden: solen og månen og stjernerne og bjergene og træerne og dyrene og mange blandt menneskene? Mange har gjort sig fortjent til straffen. Og den, som Allah fornedr, Ham kan ingen give ære. Sandelig, Allah gør, som Han vil. (Sura al-Hajj, 18)

Har du ikke set, at alle, som er i himlene og på jorden, og endda fuglene, der basker med deres vinger i luften, lovpriser Allah? Hver især kender de sandelig deres bøn og lovprisning. Allah er alvidende om alt det, de gør. (Sura an-Nur, 41)

Som vi har set, taler Gud i Koranen om mange forskellige slags dyr, som lovpriser Ham, som intelligente og herlige eksempler på Hans skabelse og beskriver profeternes kærlige, hengivne attitude. Den perverse opfattelse af religion hos fanatikerne, som understreger et had til dyr, findes ingen steder i Koranen.

Vi ser også eksempler på at værdsætte og elske dyr i vores Profets (ﷺ) liv, han, som implementerede Koranens lære. Vores Profet (ﷺ) var fuld af kærlighed og hengivenhed over for dyr, på en sådan måde, at det definitivt afviser den fanatiske tankegang. Nogle af vores Profets (ﷺ) handlinger, som viser hans hengivenhed over for dyr, er som følger:

Vores Profets (ﷺ) kærlighed til dyr

Vores Profet (ﷺ) bortskaffede de onde skikke, som mishandlede dyr

Uvidenheden i samfundet, da vores Profet (ﷺ) begyndte at prædike, blev også afspejlet i folk behandling af dyr; de brugte levende dyr som skydeskiver til bueskydning, afskar ører og haler og brændemærkede dem endda for at skelne deres dyr fra andres. Når de blev sultne i ørkenen, skar de en kamels pukkel op, tog et stykke fedt fra den og syede den sammen igen.

Vores Profet (ﷺ) bortskaffede fuldstændig disse ubehagelige skikke i det uvidende samfund. Han lærte folk, at dyr også fortjente medfølelse. Alle skikke, som mishandlede dyr, blev afskaffet af vores Profet (ﷺ).

Vores Profet (ﷺ) forbød, at dyr blev overbebyrdet

Vores Profet (ﷺ) forbød overbebyrdelsen af dyr. Begivenheder og poetiske ceremonier, hvor folk sad over for hinanden på ryggen af dyr i timevis, som havde foregået i flere hundrede år, blev forbudt. Ejerne måtte kun ride på dyrene så længe, de faktisk havde brug for det. Vores Profet (ﷺ) udstedte en advarsel, som lød "Gør ikke dyrenes rygge til jeres stole. Gud gav dig befaling over disse på den betingelse, at du går let med dem til steder, du ikke selv kunne være kommet hen uden ekstremt besvær. Han skabte også jorden. Mød dine andre behov på jorden." (Sunan Abu Dawud, Jihad 61, [2667])

En anden hadith lyder; "Rid dine dyr forsigtigt og kun når de er i form til at blive redet, og lad dem gå fri, når de har behov for at hvile. Brug dem ikke som stole til at tale med hinanden på vejene og gaderne (brug ikke timevis på at tale med hinanden, mens I sidder på dem)." (Ahmad, III, 439)

Arbejdsdyrs ret til hvile

Vores Profet (ﷺ) gav arbejdsdyr retten til at hvile på samme måde som mennesker, og understregede dyrenes behov for at hvile og møde deres behov, da hvilestop blev anlagt langs vejen.

Vores Profet (ﷺ) forbød misbrug og mishandling af dyr

Vores Profet (ﷺ) sagde, "Hvem end der dræber en spurv eller noget større end det, uden en retfærdig grund, vil skulle stå til regnskab over for Gud på Dommendag." (Sunan Abu Dawud, 2/11) og befalede at "fuglereder skal ikke skades, og deres æg og unger skal ikke stjæles." (Sahih Bukhari, 139)

Vores Profet (ﷺ) stoppede en, der slog det dyr, han red på og erklærede, at dette var et brud på Guds lov. "Gud skabte ikke dyrene for, at du kunne gøre det mod dem" sagde han. (Musnad Ahmad, 4/131)

Vores Profets (ﷺ) hengivenhed mod en hund og hendes hvalpe

Da vores Profet (ﷺ) marcherede med sin 10.000 personers hær, så han på vejen, at en hund lige havde født sine hvalpe. Han tilkaldte Djuail, søn af Suraka, og befalede, "Du skal vente foran hunden og hendes hvalpe, og ved at stå vagtpost indtil hæren er kommet forbi, skal du beskytte dem mod at blive kørt over." (ash-Shami, Subul al-Huda Wa-al-Rashad, VII, 51) Takket være Profetens (ﷺ) hengivenhed, ændrede hæren på 10.000 personer kurs for ikke at forstyrre hunden og hendes hvalpe.

En af Profetens (ﷺ) udtalelser, der reflekterer hans kærlighed til dyr: "Alle hundes liv skal respekteres."

"Ikke kun den brugshunde, men alle hundes liv skal respekteres og er fredede, så længe de ikke gør skade og ikke bliver voldelige og aggressive." (Hashyatu'l-Bayjarmi Ala'l-Manhaj-al-Maktabatu'sh-Shamila, I/474)

Vores Profets (ﷺ) kat, "Muezza"

Vores Profet (ﷺ) havde en kat, der hed "Muezza". Han elskede Muezza så meget, at han en dag, da Muezza halvsov på Profetens (ﷺ) kåbeærme, valgte at klippe den del af sin kåbe af i stedet for at vække hende.

I tillæg betyder navnet Abu Hurayrah, som berettede mange hadith fra Profeten (ﷺ), "far til killingen".

Vores Profets (ﷺ) hengivenhed over for en fugl og hendes unger

"Vi var på en rejse, og under Profetens fravær så vi en fugl med sine to unger; vi tog dem. Fuglen cirklede over os i luften, baskede sine vinger i sorg. Da Profeten Muhammad vendte tilbage, sagde han, Hvem har såret denne fugls følelser ved at tage dens unger? Giv dem tilbage til hende." (Sahih Muslim)

Babygeden

Vores Profet (ﷺ) sagde til en mand, som malkede en ged. "Lad noget mælk være til gedens kid, når du malder den." (Majmua'z-Zawaid, 8:196)

En sultende kamel og dens ejer

Vores Profet (ﷺ) kom til en plantage, der tilhørte en af muslimerne i Medina, og så der en kamel, der stønnede af sult, og blev dybt berørt af dette. Han gik hen til kamelen og aede den, og spurgte så hvem dens ejer var. Han advarede ejeren ved at sige, "Frygter du ikke Gud med hensyn til dette bæst, som Gud har givet dig som ejendel?" (Sunan Abu Dawud, "Jihad", 44)

I en anden hadith siger vores Profet (ﷺ), "Frygt Gud med hensyn til disse stumme (dyr)." (Sunan Abu Dawud, Jihad, 44/2548)

En sovende antilope

Under en kampagne så vores Profet (ﷺ) en antilope, der sov i skyggen. Han befalede en af sine ledsagere at vente der og sikre, at dyret ikke blev forstyrret, indtil alle var gået forbi. (Malik's Muwatta, Hajj, 79; Sunan an-Nasai, Hajj, 78)

Et æsel brændemærket i ansigtet

En dag på vejen så vores Profet (ﷺ) et æsel, som var blevet brændemærket i ansigtet, og sagde, "Gud forband den, som brændemærkede den." (Sahih Muslim) og han anbefalede, at mærkningen skulle ske uden at skade dyrene.

At behandle dyr godt

En mand på en rejse var tørstig og gik ned i en brønd og drak af den. Da han kom op fra brønden, så han en hund, som også var meget tørstig og slikkede jorden med sin tunge. Da han forstod, at hunden var tørstig ligesom ham, gik han igen ned

i brønden og bragte vand op i sine lædersokker til hunden. For det tilgav den Almægtige Gud ham hans synder. Profeten (ﷺ) blev spurgt, om velgørende handlinger selv til dyr blev belønnet af den Almægtige. Han svarede: "Ja, der er en belønning for velgørende handlinger over for ethvert levende væsen." (Sahih Bukhari)

Da hans ledsagere spurgte, "Vil vi få fordele, hvis vi giver dyr vand at drikke" svarede Guds budbringer, "Der kan opnås fordele ved at give vand til alle levende ting." (Tajrit, Vol. VII, p. 223)

Grunden til, at vi citerer de pågældende hadith som gyldigt bevis er, at de er i overensstemmelse med Koranen. Grunden til, at vores Profet (ﷺ) var så hengivende over for dyr, er den uddannelse han fik fra Koranen. Vores Profet (ﷺ) var bestemt den bedst tænkelige person til at værdsætte, at Gud skabte diverse livsformer, den ene dejligere og mere dygtig end den næste, som bevis, skønhed og en velsignelse. Han så tydeligt, hvordan Gud manifesterede Sine navne som den Medfølende og Barmhjertige, og Sit gloværdige kunstværk i levende ting. Vores Profet (ﷺ) viste gennem sine egne handlinger, hvordan den medfølelse og hengivenhed, der anbefales i Koranen, som lovpriser kærlighed, burde ses i en muslim. Man kan også se dette i det råd, vores Profet (ﷺ) gav omkring medfølelse:

"De som er barmhjertige vil blive vist barmhjertighed af den Barmhjertige. Vær barmhjertig mod dem på jorden, og Den over himlene vil have barmhjertighed med dig." (Sunan at-Tirmidhi, 1924)

"En, der er blottet for mildhed og venlighed er blottet for al godhed..." (Sahih Muslim, Birr, 76)

Derfor leder overtroens fortalere forgæves efter ondskab mod dyr i islam eller i Profetens (ﷺ) handlinger, og begår i stedet bedrageri på området for at kunne overbevise andre om deres ulogiske synspunkter. Koranen er Bogen, hvori en perfekt kærlighed til mennesker, dyr og planter beskrives, og vores Profet (ﷺ) levede efter Koranen gennem hele sit liv.

Fanatikerens modbydelige natur

"Anas b. Malik berettede, at nogle folk, der tilhørte (stammen) 'Uraina kom til Guds Budbringer (ﷺ) i Medina, men de fandt klimaet fremmedartet. Så Guds Budbringer sagde til dem: Hvis du vil, kan du gå til kamelerne i Sadaqa og drikke deres mælk og urin." (Sahih Muslim, Book 16, Hadith 4130)

"Berettet af Abu Huraira: Profeten sagde 'Hvis en flue falder i en af jeres drikke, skal han dyppe den (i drikken), for en af dens vinger har en sygdom, og den anden har kuren til sygdommen.'" (Sahih Bukhari, Book 54, Hadith 537)

"Berettet af Ibn 'Abbas: Profeten sagde, 'Når du spiser, tør ikke dine hænder, før du har slikket dem eller fået dem slikket af en anden.'" (Sahih Bukhari, Book 65, Hadith 366; Sahih Muslim, Book 23, Hadith 5037)

"Berettet af Maimuna: Guds Apostel blev adspurgt om ghee (smør), som en mus var faldet ned i. Han sagde, 'Tag musen ud og smid det ghee væk, der var omkring den, og brug resten.'" (Sahih Bukhari, Book 4, Hadith 236; Malik's Muwatta, Book 54, Hadith 54.7.20; Sunan Abu Dawud, Book 27, Hadith 3833)

Disse falske hadith, hvoraf kun få eksempler gives her, er vigtige beviser på den beskidte og forfærdelige livsstil hos folk med en fanatisk mentalitet. Med disse opdigtede hadith bagtaler fanatikerne endda uklogt vores Profet (ﷺ). Disse falske hadith, som fanatikerne handler efter, afslører også disse folks opfattelse af renlighed og gode manerer. Gud har aldrig tilladt noget så ulækkert. Ifølge Koranen har muslimer pligt til at være pletfrit rene, holde deres hjem rene, have rent tøj på og spise ren mad. Ifølge Koranen er muslimer rene, men polyteister er beskidte – fanatikere, som lever liv langt fra Koranen, som opfinder en anden tro end den, der er blevet nedsendt af Gud, og som derfor tilskriver Ham ligeværdige, møder den beskrivelse rigtig godt. Gud åbenbarer i vers:

O I troende! Sandelig, afgudsdyrkerne er urene. (Sura at-Tawba, 28)

... Han lader vantroens urenhed falde over dem, der ikke benytter sig af deres forstand. (Sura Yunus, 100)

Som vi har set, taler Gud i et vers om et samfund, som ikke evner at bruge deres intellekt. Det er en fremragende beskrivelse af fanatikere, som følger overtro på trods af Koranens sandheder. Gud kaster smuds på samfund, der følger overtro uden at bruge deres hoveder, og som skaber en helt anden religion på trods af at have Koranen i deres hænder, selvom de ved, at denne opdigtede tro er falsk. Det er virkelig, hvad der sker. På grund af deres dum-

dristighed tror fanatiske samfund på alt det smuds, der beskrives i de falske hadith ovenfor, og lever liv gennemsyret af modbydeligheder.

Selvfølgelig er der nogle folk blandt dem, som uvilligt lever sådanne liv, i stor grad på grund af uvidenhed, og sådanne folk er faktisk flertallet. Derfor må vi betragte dem separat fra de hovedløst fanatiske samfund omtalt ovenfor. De har altid behov for en uddannelse baseret på de fakta, der detaljeret beskrives i denne bog, altså baseret på beviser fra Koranen.

Ifølge Koranen er det, Gud vil have fra muslimer, at de har en meget detaljeret og upåklagelig opfattelse af renlighed. Nogle af versene i Koranen, som opfordrer muslimer til at være rene, lyder som følger:

Hold dine klæder rene! Hold dig fra afgudsdyrkelse! (Sura al-Mudaththir, 4-5)

A photograph of a woman with dark hair, eyes closed, smiling as she washes her face with a pink bar of soap. She is holding the soap with both hands. In the foreground, there is a stack of three bars of soap in pink, yellow, and purple. Pink petals are scattered around her. The background is white with some pink flowers.

Ifølge Koranen har muslimer ansvar for at være rene, holde deres hjem rene, at have rent tøj på og spise ren mad. Ifølge Koranen er muslimer rene, men afgudsdyrkere beskidte. Fanatikere, som lever deres liv uden for Koranen, som adlyder en anden tro end den, der er nedsendt fra Gud, og som derfor tilskriver Ham ligeværdige, møder bestemt den definition.

O I mennesker! Spis af det tilladte og rene på jorden, og følg ikke i Satans fodspor. Sandelig, han er jeres åbenlyse fjende. (Sura al-Baqara, 168)

... Det er mere passende, at du står i den moske, som blev grundlagt på guds frygt fra første dag. I den er der sådanne folk, som elsker at være rene, og Allah elsker dem, som forpligter sig til renhed. (Sura at-Tawba, 108)

O I troende! Spis af de gode ting, som Vi har forsynet jer med, og vis Allah taknemlighed, hvis det virkelig er Allah i tilbøder. (Sura al-Baqara, 172)

Men dem, som tror og handler retskaffent, vil Vi føre ind i haver, hvor bække rinder; de vil forblive der til evig tid. Der er der rene (ægte) fæller for dem.... (Sura an-Nisa', 57)

De spørger dig, hvad der er blevet gjort tilladt for dem, sig: "Alle gode og rene ting er blevet jer tilladt..." (Sura al-Ma'ida, 4)

I dag er alle gode og rene ting blevet gjort tilladt for jer.... (Sura al-Ma'ida, 5)

Sig: "Hvem har forbudt pyntede klæder og de rene (madvarer), som Han har frembragt for Sine tjenere, til underhold?" Sig: "Disse(ting) er for de troende i det jordiske liv, og på Genopstandelsens Dag er de udelukkende forbeholdt dem." Sådan gør Vi vore åbenbaringer tydelige for folk, som forstår. (Sura al-A'raf, 32)

De, som følger Sendebuddet, som er Den ikke-lærde (Al-Ummi) profet, de finder beskrevet hos sig i Al-Taurat og Al-Indjil; han befaler for dem det rette og forbyder dem det urette. Han gør det rene lovligt for dem og det urene ulovligt.... (Sura al-A'raf, 157)

Og (husk) da Vi anviste Husets sted for Ibrahim: "Sæt ikke andre ved siden af Mig, hold Mit Hus rent for dem, som udfører tawaf, qiyam, ruku' og sudjud der!" (Sura al-Hajj, 26)

Der er mange vers i Koranen, som befaler muslimer at være rene, og vi har kun citeret få af dem her. Der er dog en særlig pointe, som understreges i vers 32 af Sura al-A'raf, hvilket er, at der på samme måde, som der findes de, som gør smukt tøj og pynt forbudt for muslimer, findes der også dem, som gør gode ting af underhold forbudt for dem. Faktisk viser nøje undersøgelse af fanatikernes livsstil, at det er disse folk med deres ekstremistiske tankegang, som vil gøre renlighed forbudt for muslimer.

Ifølge Koranen skal en muslim være den reneste og mest velsoignerede person. Han skal klæde sig pænt på en moderne måde, han skal spise ren

mad og holde sit hjem rent; kort sagt skal han altid være ren. Vores Profet (ﷺ) var overordentlig pletfri. Ethvert forsøg på at ærekrænke en så nøjeregnende person som vores Profet (ﷺ) på den måde, som beskrives ovenfor, er bestemt en stor forbrydelse i Guds Syn. Fanatikerne opfører sig dog som om, de var uvidende om dette.

Lad os nu se på, hvad vores Profet (ﷺ) virkelig sagde for at demonstrere fejlen i de opdigtede hadith citeret ovenfor. Nogle troværdige hadith omkring Profetens (ﷺ) renlighed og perfektion lyder som følger. (Disse hadith betragtes som værende nøjagtige, fordi de er i overensstemmelse med Koranen):

Islam er ren. Derfor må du også holde dig selv ren. Kun de rene mennesker kan komme i paradys. (Ahmad Diya'al-Din al-Kamushkhanawi, Ramuz al-Ahadith, vol. 1, 96/2)

En troende er ikke beskidt. (Sahih Bukhari)

Rengør alt grundigt. Renlighed fører til tro, og tro fører til paradiset. (al-Tabarani)

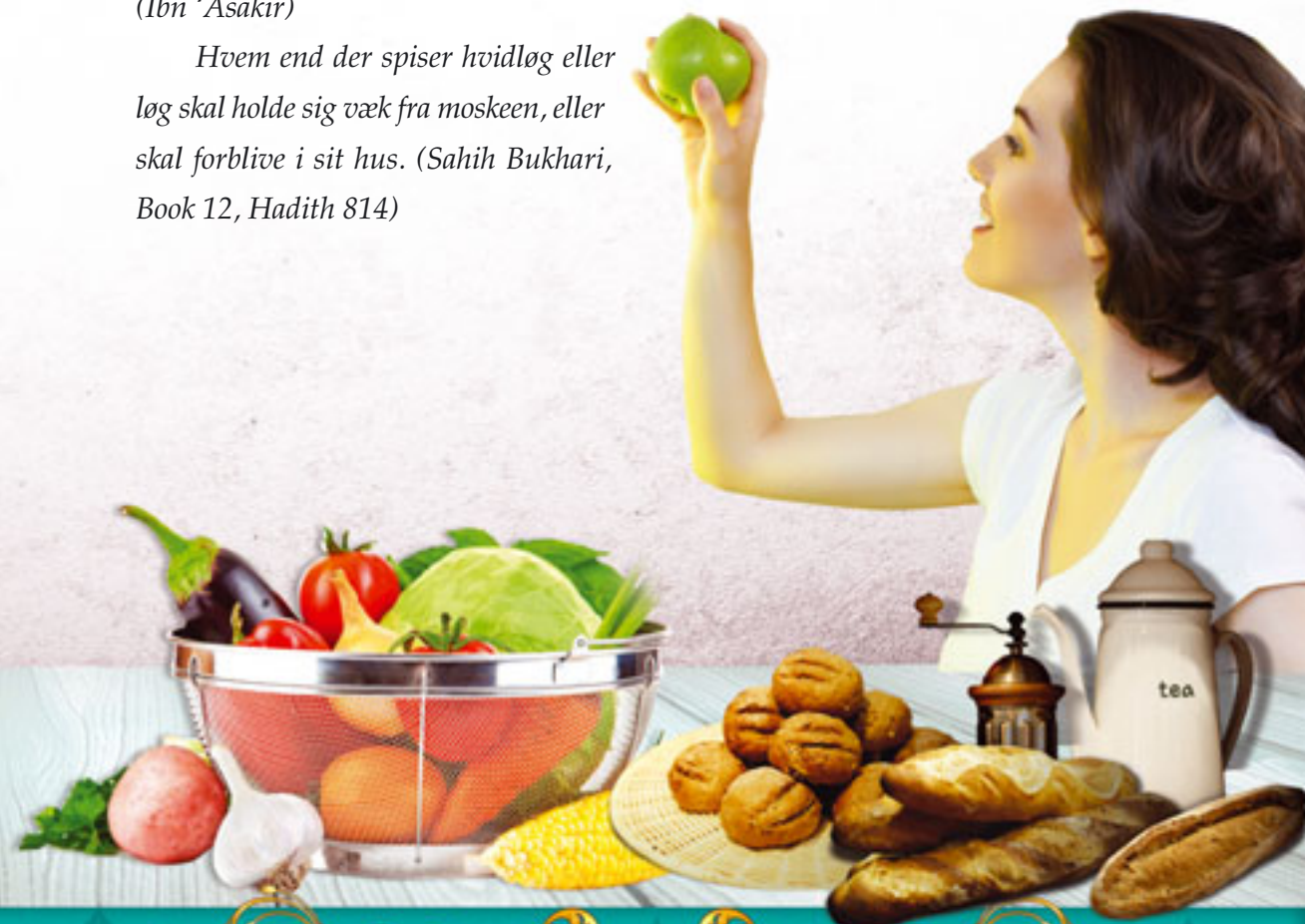
Renlighed er halvdelen af troen... (Sahih Muslim, Book 2, Hadith 432)

Berettet af Salman al-Farsi: Jeg læste i Toraen, at velsignelsen af mad består i afvaskningen før den. Så jeg nævnte det for Profeten (ﷺ). Han sagde: "Velsignelsen af mad består i afvaskningen før den og afvaskningen efter den." (Sunan Abu Dawud, Book 27, Hadith 3752)

Han som spiser løg og hvidløg og porre skal ikke nærme sig vores moske, for englene skades af de samme ting som Adams børn. (Sahih Muslim, Book 4, Hadith 1147)

Vask dit tøj, red dit hår, rens dine tænder og klæd dig i rene klæder. Vær ren! (Ibn 'Asakir)

Hvem end der spiser hvidløg eller løg skal holde sig væk fra moskeen, eller skal forblive i sit hus. (Sahih Bukhari, Book 12, Hadith 814)

Nøglen til bøn (salah) er renlighed... (Sunan Abu Dawud, Taharah, 31: Tirmidhi, Taharah, 39)

Klæd dig pænt, så de velsignelser, Gud har skænket dig, kan ses! (al-Tabarani) Berettet af Aisha, Ummul Mu'minin: Guds Apostel (ﷺ) befalede os... at moskeer skal holdes rene og være parfumerede. (Sunan Abu Dawud, Book 2, Hadith 455)

Når Gud skænker Sin tjener en velsignelse, vil Han have, at den velsignelse ses tydeligt på denne tjener. (al-Tabarani)

Abu Sufyan sagde: "Abu Ayyub Al-Ansari, Jabir bin 'Abdullah og Anas bin Malik fortalte mig, at da dette vers: "Dér (i moskeen) findes mænd, der elsker at rense sig. Gud elsker dem, der renser sig..' [9:108] blev åbenbaret, sagde Guds Budbringer (ﷺ): 'O Ansar! Gud har velsignet dig for din renlighed. Hvad er naturen af din renlighed?' De sagde: 'Vi udfører afvaskning før bøn, og vi tager et bad for at rense os selv fra urenheder på grund af seksuel aktivitet, og vi renser os selv med vand.' Han sagde: "Dette er, hvad det er. Så adlyd det." (Sunan Ibn Majah, Chapter No: 2, Hadith 355)

Af ting i denne verden er koinder og parfume blevet mig kært, og min trøst ligger i bøn. (al-Nasai, 3939, from the hadith of Anas ibn Malik (ra))

En beskidt opfattelse af tro og en lavkvalitetsopfattelse af at være en muslim

Under indflydelse af diverse opdigtede hadith, tager fanatikerne en livsstil til sig, som betragter alle variationer af frastøtende ting som legitime, og urenhed som en måde at leve på, og udvikler også en meget skræmmende mangel på kvalitet. Af den grund er der en meget udbredt – og desværre 'moderne' – mangel på kvalitet i nogle islamiske samfund. I lyset af den opfattelse af mangel på kvalitet, optræder en muslim som en, der ser beskidt, misligholdt, ligeglad og rå ud – langt fra skønhed og venlighed, og som en der ikke knytter nogen vigtighed til skønhed eller manerer, og som endda mangler forståelse for sådanne ting. Hvis du lægger mærke til det, sikres det altid omhyggeligt,

at sådan et indtryk kommer til at herske, hver gang ordet muslim' nævnes.

Det er selvfølgelig ingen overraskelse, at disse folk har en så tarvelig livsstil med så lav kvalitet, når man ser på deres opfattelse af islam: der kan bestemt ikke forventes nogen kvalitet fra en mentalitet, der forbyder kvinder bare at plukke deres øjenbryn (dette vil blive diskuteret senere hen), som insisterer på at folk skal slikke deres hænder efter de har spist i stedet for at vaske dem, og som insisterer på, at en skål suppe med en flue i, er sund. Denne falske opfattelse af religion, formet af de falske hadith, er så udbredt, at en muslim kritiseres af disse folk for at se venlige og rene ud.

Dette svindelnummer i Islams navn har gennemtrængt hele Islams samfund på en eller anden måde, og denne skrækkelige fremtoning gør selvfølgelig også andre samfund urolige.

Men der er en strålende kvalitet i Koranen. Som den mest perfekte til at efterleve Koranen, var Profeten (ﷺ) af den højeste kvalitet og intelligens på sin tid. Han var altid iklædt rent tøj af god kvalitet og opførte sig altid

på den venligste måde. Hvis vores Profet (ﷺ) var i live i dag, ville han uden tvivl stadig være en person af allerhøjste kvalitet i vores tid, fordi vores Profets (ﷺ) vejledning var Koranen, og Koranen opfordrer til at holde den højeste kvalitet på alle tidspunkter.

Det er meget vigtigt at gøre klart, at kvalitet ikke er noget, der kan etableres med penge, ejendele og designertøj: **Kvalitet er en egenskab, der kan opnås ved at værdsætte renlighed, omhyggelighed og skønhed, gennem perfektion i adfærd og attitude, og gennem respekt, hengivenhed, rationalitet og korrekt moralsk dydighed.** En person kan have det samme tøj på hver dag, men han vil være af høj kvalitet, hvis han tager dem rent på hver dag og behandler dem med omhu. En person er måske ikke enig med en anden, men han vil være af høj kvalitet, hvis han respekterer den anden persons ideer og behandler dem med hengivenhed. Adfærd er en af de vigtigste måder at bestemme ens kvalitet på; en person, som ikke kan bære skidt, grådighed eller adfærd af lav kvalitet er allerede en person af naturlig høj kvalitet. En, der taler pænt, lovpriser skønhed, som griber enhver mulighed for at anerkende videnskabens og elegancens overlegne natur, og som naturligt værdsætter den anden part, er en person af høj kvalitet.

Alle disse egenskaber, som kræver kvalitet, er i stor grad blevet glemt i islamiske samfund. Grunden til dette er den store fejl, disse samfund har begået: at de har forladt Koranen. Samfund er opstået, som værdsætter kvantitet over kvalitet, had over kærlighed og skidt og skødesløshed over renlighed og velsoignering. Den eneste kur mod denne ejendommelige lidelse er Koranen. Noget af det mest presserende, i øjeblikket, er at vise de pågældende samfund muslimens overlegne kvalitet med beviser fra Koranen. Så længe der ikke produceres nogen beviser fra Koranen, vil de omtalte samfund fortsætte med at vende sig bort fra demokrati, være vrede samfund, sprede dårlig kvalitet og ikke knytte nogen vigtighed til kunst og renlighed. Dette er en trussel, som bliver større hver dag.

A man and a woman are sitting at a table on a rooftop terrace at night. The man, wearing a tan suit, is leaning back and smiling. The woman, wearing a yellow and grey dress, is sitting on a chair and talking on a mobile phone. In the background, there is a city skyline with illuminated skyscrapers and a body of water. The scene is framed by ornate golden scrollwork at the top and bottom.

Kvalitet er ikke en tilstand, der skal opnås gennem penge, ejendele eller designertøj. Kvalitet er en egenskab, som kan opnås gennem renlighed, omsorg, værdsættelse af skønhed, upåklagelig adfærd, hengivenhed, fornuft, respekt og moralske værdier. Det sande islam i Koranen kræver denne opfattelse af kvalitet. Fanatikerne verden er, på den anden side, så beskidt og af så lav kvalitet, som den kan være. Dette er en konsekvens af at trodse Koranen.

Kapitel 3

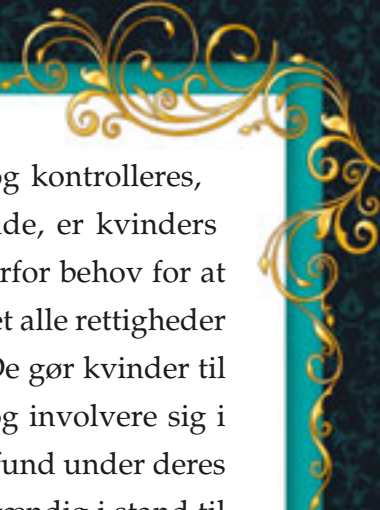
Fanatikerne

had til kvinder

*Kvinder er en af de fineste
velsignelser i denne verden*

Et af de mest slående eksempler på den kærlighedsløshed og hårdhed, som findes i fanatikernes tankegang, er disse folks attitude over for kvinder. På grund af al den overtro de fabrikterer, ekskluderer fanatikerne, som betragter kvinder som underlegne væsner, kvinder fra samfundet og kan ikke engang tåle synet af dem på gaderne. På de følgende sider skal vi fremvise fanatikernes attitude over for kvinder, citere diverse opdigtede hadith om emnet og se, hvordan deres falske perspektiv går diametralt imod Koranen og vores Profets (ﷺ) sande ord. De omtalte opdigtede hadith vil give en meget bedre ide om den totalt umoralske måde, hvorpå kvinder undertrykkes i mange muslimske lande.

Bag det fanatiske perspektiv mod kvinder, ligger ideen, at kvinder er mangelfulde i troen og sindet.

Ideen om, at kvinder er halvmennesker og skal styres og kontrolleres, hersker derfor. For mennesker, som tænker på den måde, er kvinders blotte eksistens en trussel og grund til vrede. De føler derfor behov for at holde dem tildækkede, ekskluderet fra samfundet, berøvet alle rettigheder og betragtet som umennesker i så høj grad som muligt. De gør kvinder til andenrangs borgere og forhindrer dem i at træffe valg og involvere sig i sociale anliggender, og de forsøger at samle dem i et samfund under deres herredømme, fordi de meget vel ved, at kvinder er fuldstændig i stand til at tænke detaljeret, træffe rationelle beslutninger og drage præcise konklusioner ved at analysere fine detaljer. At ekskludere kvinder, med falske midler, har også gjort det muligt for nogle fanatiske typer, let at sprede deres egne usandheder.

Men Gud har åbenbaret, at der ikke er nogen forskel mellem mænd og kvinder, når det gælder fromhed, og at mænd og kvinder har lige ansvar, når det kommer til at gøre gode gerninger, stræbe efter at udbrede moralske værdier og føre en intellektuel kamp på Hans vej. Ifølge Koranen er mænd og kvinder lige, når det gælder ansvar; men Koranen betragter også kvinder som værende mænd overlegne, når det gælder omsorg og værd, og tager sig godt af dem. Nogle vers, som diverse fanatikere og fjender af islam altid forsøger at fremstille som beviser mod kvinder, er faktisk vers, som åbenbarer kvinders overlegenhed og den vigtighed og værdi, som vores Herre knytter til dem. Vi skal se nærmere på disse vers senere hen.

En sammenligning, som vores Herre kommer med om kvinder i Koranen viser, hvor meget Han værdsætter dem; Han sammenligner kvinder med en delikat plante, eller en blomst. Denne beskrivelse af Maria (ﷺ) er en udtrykkelig bekræftelse af den vigtighed og værdi, der knyttes til kvinder:

Da tog hendes Herre imod hende med velvilje og gav hende en skøn opvækst.... (Sura Al 'Imran, 37)

At passe en dejlig blomst kræver den største følsomhed. En dejlig plante er delikat og værdifuld og kræver stor omsorg og opmærksomhed.

En blomsts skønhed, sarthed, den omsorg den behøver og dens værdi og vigtighed beskriver godt kvindens placering i Koranen. Det er et faktum, at Gud har skabt alle planterne og blomsterne i verden som elementer af skønhed, som glædelige velsignelser, som symboler på renhed og skønhed og som vidundere i skabelsen. Brugen af et sådant udtryk til at omtale kvinder, den måde hvorpå Gud sammenligner kvinder med et symbol på renlighed og skønhed, er en fremragende repræsentation af den værdi, der pålægges kvinder.

Kvinder i Koranen

En fantastisk værdi tilegnes kvinder i disse vers i Koranen, som omtaler hende, og kvinder placeres under alle omstændigheder under specialbeskyttelse. Når det gælder ansvar, betragtes hun dog som værende lige med mænd. En kvinde sættes under beskyttelse, ikke fordi hun har behov for den beskyttelse, men fordi hun besidder en særlig værdi.

I Koranen må en kvinde arbejde, hvis hun vil, men hun er ikke tvunget til at arbejde. Som vi ser i Dronningen af Sheba kan kvinder endda regere stater. Som vi ser i Maria (ﷺ), en model for alle andre kvinder, er en kvinde i Koranen overlegen, når det gælder fatning og beslutsomhed i vanskelige tider. En kvinde i Koranen er en dronning, et individ, som altid gives en vigtig position. Når det gælder synet på kvinder, er Koranen derfor den bedste vejledning for hele verden.

På vores Profets (ﷺ) tid var kvinder involveret i alle livets aspekter på lige fod med mænd. Det faktum, at vores Profets (ﷺ) velsignede kone, Khadija (ra), var en velkendt og respekteret forretningskvinde i regionen, er en vigtig information, til at vise den aktive rolle, som kvinder kunne spille i samfundet. På vores Profets (ﷺ) tid nød kvindelige og mandlige ledsagere lige ansvar for at instruere folk, som for nylig var kommet til islam, for at etablere social orden og endda i krig. Den venlighed,

kærlighed, varme og godhed, som vores Profet (ﷺ) viste sine koner, er den fineste model for hele verden. Det er tydeligt, at vores dejlige Profet (ﷺ), som løb om kap med sine koner, som bøjede sig ned for at hjælpe dem med at klatre op på æslers rygge, som lovpriste kvinders overlegenhed ved enhver mulighed, og som hvilede sit hoved på sin kones skulder, mens de så på underholdning, ville aldrig tillade fanatikernes forfærdelige praksisser. Der er heller ingen tvivl om, at fanatikerne, ved at kaste tvivl over Ledsagerne ved at opdigte falske hadith i Guds Budbringers (ﷺ) navn, bagvasker både ham og Ledsagerne, og pålægger sig selv et meget tungt ansvar.

Grunden til, at kvinder i fanatikernes religion er så forskellige fra kvinder beskrevet i Koranen, bliver med det samme tydelig, når vi undersøger nogle opdigtede hadith. Et klart og tydeligt svar til enhver opdigtet hadith gives også fra Koranen.

Måder hvorpå fanatikere bagvasker kvinder

*Ideen om, at kvinder er underlegne
i intelligens og tro*

*O kvinder! I bander ofte og er utaknemmelige
overfor jeres mænd. Jeg har ikke set nogen mere
underlegen i intelligens og religion end jer.
(Sahih Bukhari, Chapter 24, Hadith 541)*

*Gud sagde: ..Jeg gør hende også dum, selvom
jeg havde skabt hende intelligent, og hun må
lide graviditet og fødsel med vanskelighed...
(The History of Al-Tabari: General Introduc-
tion and From the Creation to the Flood, trans-
lated by Franz Rosenthal [State University of
New York Press, Albany], Vol. 1, pp. 280-
281)*

I Koranen nævnes der ikke i noget vers, at kvinder er svagere end mænd, når det gælder intelligens. Modsat fortæller Gud os at "troende kvinder og troende mænd" har lige ansvar i Hans Syn – med andre ord, at de er lige i intelligens og bevidsthed. Endvidere kan kvinder, som i eksemplet med Dronningen af Sheba, endda regere stater og træffe beslutninger om de vigtigste ting. Derudover er det ikke en anderledes anatomi, som gør en person mere

intelligent, men deres frygt for Gud, kærlighed til Gud, dybden af deres tro og samvittighed. Gud inspirerer altid sandheden i ethvert menneskes samvittighed, mand eller kvinde. Derfor er det, der gør folk intelligente og hengivne, ikke om de er mand eller kvinde, men om de adlyder, hvad der åbenbares for deres samvittighed og, som det åbenbares i verset **"O I troende! Hvis I viser gudsfrygt overfor Allah, giver Han jer et kriterium (som vil adskille sandhed fra falskhed)"** (Sura al-Anfal, 29) deres frygt for Gud: Det er det eneste mål for intelligens i Koranen. Derfor er en kvinde ikke underlegen af intelligens og tro, blot fordi hun er en kvinde, ligesom en mand ikke er overlegen, udelukkende fordi han er en mand. Men som vi har sagt mange gange, er fanatikernes religion totalt forskellig fra Koranen og er fuld af bagvaskelse.

Den måde, hvorpå de bagvasker Selv Gud med de opdigtede hadith, viser hvilke ekstremer, fanatikerne vil gå til. Intet langs linjerne "... Jeg gør hende dum, og hun må lide graviditet og fødsel med vanskelighed" optræder i Koranen, så hvad er status af disse ord, som påstås at være Guds ord? Hvor er denne åben-

John William Godwards oliemaleri "Rich Gifts Wax Poor When Lovers Prove Unkind," 1916

baring, som angiveligt stammer fra Gud, hvis den ikke optræder i Koranen? Den største fare ved fanatikernes religion er, at de fortæller løgne i Guds navn og derfor er i stand til den slags bagvaskelse.

Graviditet betragtes som et helligt stadie i Koranen, hvorfor moderen også betragtes som hellig i den. Vores Herres vers om emnet lyder:

Og Vi tilskyndede mennesket til at være god mod sine forældre. Hans moder bar ham med besvær efter besvær, og hans afvænnning tager to år. "Vis Mig og dine forældre taknemmelighed. Til Mig er din endelige tilbagevenden." (Sura Luqman, 14)

Og Vi har befalet mennesket at behandle sine forældre godt. Hans moder bar ham med smerte og fødte ham med smerte. Og hun bærer ham indtil afvænningen i tredive måneder. Når han når sin stærkeste alder og når sine fyrre år, siger han: "Min Herre! Gør mig i stand til at vise taknemmelighed for Din gunst, som Du viste mig og mine forældre og til at udføre retskafne handlinger, som Du bliver tilfreds med. Og gør mit afkom af de fromme. Sandelig, jeg er en af de underkastede." (Sura al-Ahqaf, 15)

Maria (ﷺ) blev gravid ved Guds vilje og var tålmodig over for alle de vanskeligheder, hun mødte under den graviditet. På grund af den udholdenhed og hendes hengivenhed til Gud er hun blevet gjort alle verdens kvinder overlegen:

Og da englene sagde: "O Maryam! Sandelig, Allah har udvalgt dig, og gjort dig ren, og udvalgt dig frem for alle universets kvinder." (Sura Al 'Imran, 42)

Messias, søn af Maryam, er ikke andet end et sendebud. Sandelig, der har været mange sendebude før ham. **Hans moder var en sanddru person.** (Sura al-Ma'ida, 75)

Maria (pbuh) blev gravid på en mirakuløs måde ved Guds vilje. Gennem sin graviditet bar hun alle sine vanskeligheder med fatning, og hun blev sat højere end alle verdens kvinder på grund af den fatning og hendes hengivenhed for Gud.

Sassoferratos oliemaleri "The Virgin in Prayer."

Ideen om, at kvinder er "mangelfulde i sind og i tro" er en bagvaskelse fra fanatikernes religion. Gud tiltaler mænd og kvinder ligeligt, når det gælder ansvar. Dette er en af årsagerne til, at mange vers er adresseret til mandlige og kvindelige troende på samme tid.

William-Adolphe Bouguereau's oliemaleri "Mother and Children." 1879

Ved at fremvise deres egne, skræmmende tanker om kvinder ved at tale om "dumhed" og henføre til graviditet og fødsler som straffe fra Gud, fornærmer fanatikerne på samme tid Maria (ﷺ), Ledsagerne og alle andre hengivne kvinder for deres overlegne dyder.

En vanskelig graviditet og en smertefuld fødsel er en af prøvelserne i denne verden, og en der kræver stor udholdenhed, styrke og viljestyrke at bære. Gud åbenbarer, at en mor, som udviser udholdenhed over for denne vanskelighed, er meget værdifuld i Hans Syn. Af den grund er en mor, som underkaster sig Gud og elsker Ham på trods af alle sådanne vanskeligheder, et meget overlegent individ. Den værdi, som knyttes til mødre, er en af Koranens moralske værdier.

Som vi har set er der måder, hvorpå kvinder endda er mænd overlegne i Koranen, og derfor er ideen om, at de er "underlegne i intelligens og tro" en grotesk bagvaskelse opfundet af fanatikerne. Gud taler ligeligt til mænd og kvinder, når det gælder ansvar. Det er en af årsagerne til, at mandlige og kvindelige troende tiltales på samme tid i adskillige vers. Et sådan vers lyder:

Sandelig, muslimske mænd og muslimske kvinder, troende mænd og troende kvinder, underdanige mænd og underdanige kvinder, sandfærdige mænd og sandfærdige kvinder, tålmodige mænd og tålmodige kvinder, ydmyge mænd og ydmyge kvinder, mænd og kvinder, som giver velgørehedsgaver, fastende mænd og fastende kvinder, mænd og kvinder, som vogter deres kønsdele, og mænd og kvinder, som husker Allah, for dem har Allah forberedt tilgivelse og en stor belønning.
(Sura al-Ahzab, 35)

Som det ses i dette vers, skelnes der ikke mellem mænd og kvinder, når det gælder så grundlæggende elementer af at være muslim, som at frygte Gud, huske Gud, være loyal til Gud, have udholdenhed og at give almisse. Der er ikke den mindste antydning i Koranen af, at kvinder besidder færre af en troendes egenskaber. Om end man er mand eller kvinde har man ansvar for at frygte Gud med al sin magt, elske Ham med en dyb lidenskab og tjene Hans anerkendelse.

Ideen om, at kvinder er skæve

Kvinder er blevet skabt fra et ribben og vil på ingen måde blive udrettet for dig. Så hvis du vil drage fordel af hende, drag fordel af hende, mens hun forbliver skæv. Og hvis du forsøger at udrette hende, vil du brække hende, og at brække hende er at lade dig skille fra hende. (Sahih Muslim, Book 8, Hadith 3467; an-Nasai)

Menneskenes skabelse beskrives detaljeret i Koranen:

Og sandelig, Vi skabte mennesket af et udtræk af ler. Så gjorde Vi det til en sæddråbe på et sikkert opholdssted. Derefter omdannede Vi sæddråben til en klistret masse. Så gjorde Vi den klistrede masse til en kødklump. Derefter dannede Vi fra kødklumpen et skelet, så beklædte Vi skelettet med kød. Derefter lod Vi ham vokse til en anden skabning. Altophøjet er Allah, Den bedste Skaber. (Sura al-Muminun, 12-14)

Intet vers i Koranen siger noget om, at kvinder skabes fra et ribben og er skæve. I kontrast til disse udtryk anvendt af fanatikere, åbenbarer vores Almægtige Herre, at mænd og kvinder blev skabt "i smukke former":

Allah er den, som gjorde jorden til et opholdssted og himlen til et tag for jer. Han gav jer form, og så fuldkom-mengjorde Han jeres form og forsynede jer med rene ting. Dette er Allah, jeres Herre! Allah er velsignelsesfuld, alle verdners Herre. (Sura Ghafir, 64)

Ordene "hvis du forsøger at udrette hende, vil du brække hende" i den falske hadith antyder, at hun er skæv i både krop og sind og aldrig kan retledes. Men ingen sådanne ord optræder i Koranen. Dette viser grundlaget for

fanatikernes vrede attitude over for kvinder.

Det, vi lærer fra Koranen, er: alle, mand eller kvinde, har mangler og kan begå fejl. Ifølge Koranen skal disse mangler rettes ved at udpege dem med et venligt sprog og ved at vise personen, hvad der er rigtigt og forkert, og adressere personens samvittighed. Ingen har retten til at kaste nogen bort og sige, "Denne person kan aldrig retledes." En person, som gør det og betragter sig selv som overlegen, kan opleve, at den person, han betragtede som "uforbæderlig", faktisk er i en bedre position end ham i efterlivet. Kun Gud ved, hvem der er på den rette vej.

Fanatikernes falske tro på, at kvinder er mangelfulde og underlegne lige fra starten, er blevet bestyrket af den ide, at det også er umuligt for dem at ændre sig efterfølgende. Mange opdigtede hadith indeholder derfor falske informationer om, at der findes meget få gode kvinder, og at de fleste kvinder ikke er værdige til paradiset.

Ifølge Koranen burde folk rådgives om deres fejl med et venligt og blidt sprog, og disse skal rettes ved at adressere personens samvittighed og vise dem rigtig og forkert.

Frederic Leightons oliemaleri "Light of the Harem," 1880

Hadith og påstande, opdigtet for at nedværdige kvinder

En from kvinde blandt andre kvinder er som en ravn markeret med et hvidt ben. (Nahj al-Fasa-hah, p.20)

En ud af 99 kvinder er i paradys, resten er i helvede. (Sahih Bukhari)

O kvinder, I bør give velgørenhed og bede meget om tilgivelse, for jeg så jer i masser blandt helvedes beboere... (Sahih Muslim, Book 1, Hadith 142)

De ovenstående opdigtede hadith gør det tydeligt, hvordan kvinder nedgøres og betragtes som andenrangs borgere i fanatikernes samfund. Efter forfalskningen af disse hadith blev nogle islamiske samfund til samfund af frygt og fanatisme, som foragtede og nedgjorde kvinder og lukkede dem inde. At kvinder blev betragtet som andenrangs borgere førte til, at samfund udviklede en forfærdelig mangel på civilisation, kulturelle deformiteter, mangel på smag og tomhed; repræsentanterne for den fanatiske mentalitet voksede eller udviklede sig aldrig. Mange lande i Mellemøsten i dag befinder sig midt i den kulturelle deformitet og mangel på kvalitet, som produceres af det forfærdelige perspektiv. Men Koranens religion er dejlig, simpel, fredelig og af høj kvalitet.

Fanatikerne har fuldstændig misforstået det faktum, at Gud knytter stor værdi til kvinder, paradysets juveler, både i denne verden og det hinsides.

Vigtigst af alt søgte de aldrig vejledning fra Koranen.

Ingen af udtrykkene i de falske hadith ovenfor optræder noget sted i Koranen. Gud beskrev folk med svækket moral, som gør ondt og begår forbudte gerninger, detaljeret i Koranen, og ingen af de beskrivelser siger noget om, at de særligt henviser til kvinder.

For eksempel afslører Gud i Koranen, at mange folk ikke vil tro, og at mange af de, som gør, vil tilskrive Ham ligeværdige:

Alif, Lam, Mim, Ra'. Dette er Bogens tegn. Denne(Koran), som er åbenbaret for dig fra din Herre, er sandheden. Men de fleste folk tror ikke. (Sura ar-Ra'd, 1)

De fleste af dem tror ikke på Allah alene, men sætter (afguder) ved Hans side. (Sura Yusuf, 106)

I et andet vers åbenbarer Gud, at størstedelen – på trods af at Han har skabt alle mulige midler, de kan lære fra – stadig ikke lærer, men fortsætter med den samme moralske degeneration:

Og visselig, Vi har tydeliggjort dette på forskellige måder for dem, så de må tænke efter. Men de fleste mennesker holder stædigt ved deres utaknemmelighed. (Sura al-Furqan, 50)

Som vi har set, siger hverken disse eller nogen andre vers i Koranen noget om, at folk med dårlig moral og adfærd er kvinder, som fanatikerne påstår. Folk, som opfører sig umoralsk, klassificeres ikke på baggrund af deres køn i noget vers. Der er ingenting i noget vers, der siger, at kvinder er mere umoralske eller at færre kvinder vil komme i paradys.

Informationen i de falske hadith er bedragerisk og opdigtet for at sprede fjendtlighed over for kvinder. Koranen benægter absolut og fuldstændig de pågældende falske hadith.

*Ideen om, at kvinder er en hindring for,
at folk kan følge troen*

Var der ingen kvinder ville Gud blive tilbedt rigtigt. (Suyuti, Sahih Bukhari, Ibn-i Adiy, Abu Khatim, Ibn-i Jawzi, Muhammed Nasuriddin og Ibn-i Hibban accepterede alle denne hadith.) (Silsilat al-Ahadisuzzaif: 74, Tenzihusharia: 1/62, Al-Leali: 2/59)

Var det ikke for kvinder, ville alle mænd komme til paradys. (Ibn-i Arrak og As-Saqafi accepterer ikke denne hadith. [Jamiussaghir: 2/113])

Lad os først huske en meget vigtig pointe; den kvindefjendske tankegang beskrevet i de falske hadith optræder absolut ingen steder i Koranen.

Går man videre til indholdet i de opdigtede hadith ovenfor, er det ikke kvinder eller andre velsignelser i denne verden, som forhindrer folk, der er svage i, eller fuldstændig mangler troen, i at leve efter religiøse moralske værdier, men deres svage samvittighed, sind og vilje. Gud har skabt denne verden som en test. På samme måde, som folk testes gennem deres liv med bekymringer, vanskeligheder, sygdom og svaghed, testes de også ved velsignelser og gode ting. Kvinder er en af velsignelserne og juvelerne i denne verden. Ligesom enhver velsignelse afhænger måden, hvorpå den velsignelse evalueres, dog af de moralske værdier hos den person, der besidder velsignelsen. Gud åbenbarer i Koranen, at velsignelserne i denne verden skabes som en prøvelse:

Der er tillokkende for mennesket at elske alt attråværdigt: kvinder, børn, hobevis af guld og sølv, fine heste, husdyr og afgrøder. Disse er (midlertidige) glæder i det jordiske liv. Men den herligste endelige bolig er hos Allah. (Sura Al 'Imran, 14)

Ligesom kvinder er børn, guld, sølv, pragtfulde dyr, landbrugsjord og rigdom alle velsignelser i denne verden og tilgængelige for mennesker til at nyde. Men en person, som har tro, vil også være klar over, at alle disse velsignelser virkelig tilhører Gud, at alle velsignelser i denne verden er flygtige, og at de fineste former af alle velsignelser findes i paradiset. Ingen af disse velsignelser vender derfor sådanne mennesker væk fra Gud eller forhindrer dem i at stræbe efter Hans vej. Hvis en person bliver tankeløs på grund af nogen af disse velsignelser og ikke længere søger Guds anerkendelse i alle ting, så stammer dette fra deres egen svage tro – det er ikke velsignelsens fejl, men personens. Det er derfor personen selv, som må tage konsekvenserne, så længe han ikke retter sig selv. Det vil ikke nytte for den person at prøve at skyde skylden på nogen anden i det hinsides.

Derfor bedrager en mand, som på basis af disse falske hadith forsøger at holde kvinder ansvarlige for sine egne fejl, synder og onde gerninger, blot sig selv. Ifølge Koranen betyder tro, at en person må tjene Gud korrekt, uanset forholdene eller omstændighederne. Ingen vil være i stand til at bruge ideen, at "de ikke var i stand til at tilbede korrekt på grund af kvinder" som en undskyldning i det hinsides. Som vi hører i et vers, i virkeligheden er mennesket sit eget vidne

"Selvom det vil fremføre alle sine undskyldninger." (Sura al-Qiyama, 14-15) Med andre ord er en person, uanset hvilken undskyldning han finder på, stadig fuldstændig klar over sandheden. Nogle folk, som bebrejder kvinder for deres egne fejl på basis af disse falske hadith, er selvfølgelig meget vel klar over, at de er hykleriske og finder på hele ideen. At ignorere det faktum i denne verden vil ikke ændre noget i Guds Tilstedeværelse, hvor **"... og enhver vil få fuld betaling for, hvad han har fortjent? De skal ikke lide uret." (Sura Al 'Imran, 25)**

*Ideen om, at man aldrig burde blive
vejledt af kvinder*

Aldrig vil en nation opnå succes, hvis den gør en kvinde til dens hersker. (Sahih Bukhari, Book 88, Hadith 219)

Lydighed over for kvinder er fortrydelig. (Nahj al-Fasahah, p. 35)

Søg kvinders råd, og gør så det præcis modsatte af, hvad de siger. (Al-Maqasid al-Hasana: 248, Tazkirat al-Mawzuat: 128, Tenzihus Sharia: 2-204, Silsilat al-Ahadith: 432)

Søg ikke kvinders råd, men modsig dem. Modsig dem, fordi velstand ligger i modstand over for kvinder. (Religious Information for Women 44,45 Suyuti, al-Laali II, 147; Ibn Arrak, Tenzihus Sharia II, 210)

Hvem end der adlyder sin kone, vil Gud kaste i helvede med hovedet nedad. (Ibn Arrak II, 215)

Folk, som betror en kvinde administrationen af sine anliggender, vil aldrig blive reddet. (Nahj al-Fasahah, p. 188)

Ødelæggelse er afslutningen på mænd, som adlyder kvinder. (Nahj al-Fasahah, p. 203)

De, som er under kvinders herredømme, vil ikke opnå frelse. (Nahj al-Fasahah, p. 271)

Som vi har set, er en af de vigtigste refleksioner af den måde, hvorpå fanatikere ringeagter kvinder, deres glødende ønske om aldrig at se dem i en stilling af autoritet. De er derfor modstandere af kvindelige regenter; de er endda imod, at kvinder overhovedet konsulteres. De har denne ide om, at alt hvad kvinder tænker og gør, er forkert. Dette er en del af deres ubehagelige plan om at ekskludere kvinder fra samfundet. De opdigtede hadith ovenfor har også tjent det formål, og i mange lande er der blevet dannet fanatiske samfund, hvori sådanne perverse ideer hersker, og hvor man er fjendtlige over for kvinder. Men den mentalitet er en diametral modsætning til vores Profets (ﷺ) handlinger i Koranen og er i total konflikt med islam.

For eksempel spreder fortalerne for overtro den dumme ide, at "*en nation aldrig vil opnå succes, hvis den gør en kvinde til dens hersker.*" Gud citerer Dronningen af Sheba, en kvindelig hersker, i Koranen.

På trods af al den overtro om "ikke at konsultere kvinder", var Dronningen af Sheba eneherseren, som traf alle de endelige beslutninger. Vers fortæller om dronningen af Shebas egenskaber som leder, som følger:

Inden længe kom han (hærfuglen) og sagde: "Jeg har opnået viden om noget, som du ikke er vidende om, og jeg er kommet til dig med en sikker (og vigtig) nyhed fra Saba. Jeg fandt der en kvinde, som regerer over dem. Alle ting er blevet hende skænket. Og hun har en stor trone." (Sura an-Naml, 22-23)

Det er måden, hvorpå Dronningen af Sheba, en kvindelig hersker, som regerede sit folk, blev beskrevet for Profeten Salomon (ﷺ). Efter Profeten Sa-

Iomon ((ﷺ)) havde sendt Dronningen af Sheba en invitation, konsulterede hun de førende medlemmer af hendes folk, som sendte det følgende svar:

De sagde: "Vi besidder stor magt, og vi besidder stort mod, men befalingen er din, så overvej, hvad du vil befale." (Sura an-Naml, 33)

Som vi har set, kan kvinder i Koranen regere stater og være herskere og få deres beslutninger og befalinger håndhævet. Opfattelserne af kvinder i fanatikernes religion og Koranen er i total modsætning til hinanden.

Når fanatikerne skamløst fornærmer kvinder gennem disse falkse hadith, er de ikke klar over, at de over fornærmer Maria ((ﷺ)), den hengivne kvindelige troende i Koranen, vores Profets ((ﷺ)) velsignede koner og hans kvindelige Ledsagere. Man må ikke glemme, at en mentalitet, der afskyr kvinder så meget, retter denne foragt mod alle kvinder.

Vi kan tydeligt se, hvor forskellige fanatikernes liv er fra Koranen, når vi ser på kvindernes position på vores Profets ((ﷺ)) tid:

For eksempel var Profetens ((ﷺ)) kone, Khadija (ra) en af Mekkas rigeste købmænd. Hun sendte handels karavaner til Damaskus og ansatte folk til det formål. I Medina perioden arbejdede kvinder som læderarbejdere, producenter af tråd, vævere, farmaceuter, skræddere og parfumesælgere og tog aktiv del i alle livets facetter. Kvinder deltog i krige på lige fod med mænd og tjente endda på frontlinjen, når det var nødvendigt.

Raita bint Abdillah siger til Profeten ((ﷺ)): "O Guds Budbringer, jeg er en kunsthåndværker. Min mand (Abdullah ibn Masud) og mit barn har intet; jeg sælger de produkter, jeg laver med mit eget håndværk" og spørger, om hendes udgifter til hendes familie vil have værdi. Profeten ((ﷺ)) svarede,

En kvinde i Koranen kan være en statsleder, hersker, kan træffe beslutninger og udstede befalinger omkring forretning. Kvinder i fanatikernes religion er det totalt modsatte af Koranens kvinder.

John William Godwards oliemaleri "The Bouquet," 1899

"Selvfølgelig vil dine udgifter til dem have værdi." (Ibn Sa'd, Kitab al-Tabaqat, VIII, 290; Abu Nu'aym, Hilya, II, 69; Ibn al-Asir, Usd al-Gaba, VII, 121.)

Som vi har set, sørgede kvinderne på vores Profets (ﷺ) tid for deres husstand og havde autoritet i familielivet; vores Profet (ﷺ) lovpriser deres indsats.

Quayba bint Sa'd, af folkene i Aslam stammen, siges at have behandlet de syge og skadede på vores Profets (ﷺ) tid – med andre ord arbejdede kvinder på Profetens (ﷺ) tid som læger. Faktisk ved man, at Asma bint Umais, en meget intelligent, uddannet og erfaren kvinde, som migrerede til Abessinien (nutidens Etiopien), var en meget dygtig læge. Ummu Salama siger, at Asma bint Umais lavede medicin til Profeten (ﷺ) fra "planter og olivenolie bragt fra Indien og Yemen." Den redegørelse siger også, at Asma lærte at lave denne medicin i Abessinien. (Ibn Sa'd, Kitab al-Tabaqat, II, 236.)

Navnene på nogle af de kvinder, som solgte blomsterværker i Medina på vores Profets (ﷺ) tid, kendes. En af disse, Mulaika Ummu as-Saib al-Saqafiyya, kom i

John William
Godwards
oliemaleri
"The Peacock
Fan," 1912

Profetens (ﷺ) nærvær for at sælge dufte; dette viser os tydeligt, at kvinder på Profetens (ﷺ) tid arbejdede som salgspersoner.

Positionen af de kvindelige ledere, som tog del i kampene sammen med alle andre muslimer, beskrives som følger i en af de redegørelser, som beskriver emnet ganske perfekt:

"Polyteister, som udnyttede de troendes forsømmelighed, deltog på en sådan måde, at en gruppe på 10-12 folk, som skulle beskytte Guds Ledsager, også måtte deltage i kampen. På et tispunkt blev vores Profet (ﷺ) efterladt alene, kun med Nasiba ved sig. Den isolation varede 40-50 sekunder. En af polyteisterne udnyttede øjeblikket og angreb, men Nasiba dræbte ham med sit sværd. En anden polyteist angreb Guds Budbringer. Den polyteist var dobbeltpansret. Lige meget,

John William
Godwards
oliemaleri
"Autumn,"
1900

Kvinder på Profetens (pbuh) tid tog sig af deres husstand og havde en stemme i familielivet. Vores Profet (pbuh) lovpriste disse aktiviteter.

hvor meget hun slog, kunne hun ikke dræbe ham. Hun fik et snitsår fra sin skulder til sin nedre ryg. Andre troende kom så til og neutraliserede den vantro. De få sekunder var så vigtige! Nasiba fik 11 sår ved Uhud. Hun tog aldrig hjem, før kampen var slut."

Som vi har set var kvinder, i stærk kontrast til de falske hadith, på Profetens (ﷺ) tid, til stede på selv de mest kritiske steder, såsom slagmarken. Kvindelige ledsagere havde så eminente stillinger som at beskytte Profeten (ﷺ) i kamp. Den måde, hvorpå vores Profet (ﷺ) betragtede det som passende, for kvinder at påtage sig den rolle, at beskytte ham i en så farlig og livstruende situation, er en vigtig indikator for, hvor meget han stolede på de kvindelige ledsageres intelligens og samvittighed.

Ikke kun mandlige, men også kvindelige troende tiltales i verset: "O I, som tror! Sig ikke raina, men sig unzurna." (Sura al-Baqara, 104). I dette

I Koranen betragtes en kvinde som en person, som kan stå på sine egne ben, som er stærk, fornuftig og intelligent, og hvis samvittighed, man kan stole på.

vers rådes kvinder såvel som mænd til ikke at sige "Hold øje med os". Dette betyder, at kvinder i Koranen ikke betragtes som individer, der skal holdes øje med og styres af mænd på grund af deres svage sind, men i stedet ses som stærke, intelligente mennesker, som er i stand til at stå på egne ben, og hvis samvittighed man kan stole på. Men mange folk i nogle islamiske lande, som er blevet forment af disse falske hadith, som er blevet indført over århundreder, mangler den opfattelse. Når vi siger "mænd og kvinder har de samme rettigheder i Koranen", begår de, som standhaftigt benægter det, vidende eller uvidende oprør mod Guds vers.

Ordet raina var en udtryksform, anvendt blandt den jødiske befolkning i Medina. Ordet blev anvendt nedsættende i betydningen "Vent et øjeblik" eller "Intet hastværk Koranen påbyder i stedet at anvende ordet uzurna med samme betydningsindhold, men med en positiv konnotation."

Den ærekrænkende ide om, at kvinder er andenrangs borgere, og at Gud har ladet dem bagude

Da Gud har efterladt kvinder bagude, må også du efterlade dem bagude.

Hvis jeg skulle befale nogen at knæle for en anden, ville jeg befale kvinder at knæle for deres mænd, for Gud har givet den sidstnævnte rettigheder over den førstnævnte. (Nahj al-Fasa-hah, p. 119)

Hadet til kvinder, som har varet ved i hundredvis af år i den fanatiske mentalitet har gjort, at en masse folk har bagvasket Gud og vores Profet (ﷺ). Læg mærke til, at der ikke findes nogen referencer, i disse falske hadith, til at kvinder ifølge Koranen har de samme rettigheder som mænd, og at overlegenhed ikke ligger i køn men i sindet og i frygten for Gud. Ej heller nævnes det, at der eksisterer vers i Koranen, hvori kvindernes rettigheder beskyttes.

Disse befalinger og redegørelser undgås bevidst, og det nævnes aldrig, at kvinder hædres i Koranen. Derfor har disse ord, som har bedraget muslimer i hundredvis af år, og som påstår at være vores Profets (ﷺ) egne ord, ført til en pervers mentalitet, som er blevet tilskrevet islam. På denne måde har de ærekrænket islam og vores Profet (ﷺ) i flere hundrede år.

*Adnan Oktar
(Harun Yahya)*

John William
Godwards
oil on canvas "The
Belvedere,"
1913

Men ideen om, at kvinder er blevet efterladt af Gud, må Han forbyde det, optræder ikke i et eneste vers i Koranen. Modsat åbenbarer Gud i Koranen, gennem ord som "**troende, de som tror, enhver der handler rigtigt, mand eller kvinde, er en troende ...**" at alle troende, mænd og kvinder, har samme ansvar, uden forskelsbehandling mellem køn. I vers 95 i Sura an-Nisa' siger Gud:

De af muslimerne, som bliver hjemme uden nogen hindrene grund, og de, som kæmper for Allahs sag med deres ejendom og liv, er ikke ligestillede. I rang har Allah stillet dem, som kæmper med deres ejendom og liv, over dem, som bliver hjemme. Allah har lovet alle godhed. (Men) hvad angår belønning, har Allah ophøjet dem, der kæmper, i forhold til dem, som bliver siddende hjemme. (Sura an-Nisa', 95)

Som vi har set taler verset om, at troende har et ansvar for at føre en intellektuel kamp på Guds vej gennem hele deres liv. Men det ansvar pålægges kvinder og mænd ligeligt. Ved at tiltale alle "troende", gør Gud alle muslimer, mænd og kvinder, ansvarlige for at udføre den religiøse pligt. Hvis en muslimsk kvinde udfører den pligt bedre end mænd, så vil denne kvinde være alle mænd overlegne i Guds Syn. Hvis en muslimsk mand gør det, så vil han være overlegen i Guds Syn på grund af sin fromhed – der er ingen forskelsbehandling mellem kønnene her. Overlegenhed ligger i stedet i samvittighed, intelligens og oprigtighed.

Derfor er disse hadith, ligesom alle de andre, også fuldstændig i strid med de udtalelser, som findes i Koranen, og med den værdi, der tilknyttes kvinder i Koranen. For det første tilbeder muslimer ikke andre end Gud. Den eneste magt, en muslim vil bøje sit hoved for og adlyde, er Gud og Hans Profet.

For en muslimsk kvinde er hendes mand en hjælpeløs tjener, som hun elsker for Guds skyld, og som hun føler respekt og medfølelse for så meget, som man skal som muslim. Hendes kærlighed og respekt er direkte proportional med hendes mands oprigtige hengivenhed til Gud, styrken af hans tro

og hans iver og beslut-
somhed på Hans vej. Det
handler slet ikke om,
at hun har respekt
for sin mand, blot
fordi han er en
mand, som det beskri-
ves i fanatikernes rådne
mentalitet. For en muslimsk mand og
kvinde er ægteskabet også et løfte, som
gælder i det hinsides. En muslimsk
kvinde kan derfor kun føle respekt, kær-
lighed og hengivenhed for en mand, som
er dydig, og som hun håber Gud vil være
tilfreds med i det hinsides. Hun ville al-
drig føle den kærlighed og hengivenhed,
hvis det modsatte gjaldt. Bare det at fo-
restille sig en sådan kærlighed eller
bruge det i en sætning til sammenlig-
ning er absurd for en muslim.

Påstande, der forbyder kvinder at pynte sig selv

Gud forbander de, som udfører tatoveringer, og de som bliver tatoveret, og de kvinder som fjerner hår fra deres ansigt, og de som laver kunstige mellemrum mellem deres tænder for at se smukkere ud... (Sahih Bukhari, Book 60, Hadith 408)

Ibn Umar angav, at Guds Budbringer (ﷺ) forbandede den kvinde, som tilføjede falsket hår, og den kvinde som bad om tatoveringer. (Sahih Muslim, Book 24, Hadith 5300)

Guds Apostel (ﷺ) forbød ti ting: at slibe tændernes ender, at tatovere, at plukke hår, ... (Sunan Abu Dawud, Book 32, Hadith 4038)

Grundtankerne bag den fanatiske tankegang, som forsøger at fremstille kvinder som frastødende, grimme, urene og andenrangs borgere stammer fra disse falske hadith. Denne fremtoning, som fanatikerne har pålagt kvinder i religionens navn, har gjort, at de bliver betragtet som urene, ikke længere menneskelige og blottet for skønhed, renlighed og fin tale.

Det billede på en muslimsk kvinde, som tegnes af de falske hadith ovenfor, er et, der gør det umuligt for en kvinde at have nogen plads i det sociale liv. Under den model er det uacceptabelt for en kvinde at være attraktiv, ren og velplejet, hvis hun er muslim. Den fanatiske tankegang, som skildrer den fremtoning, som et tegn på fromhed, gør en kvinde til et individ, som ikke kan deltage i samfundet på grund af hendes udseende, og blotter hende af samme grund for muligheden for at tale om tro.

Tænk bare; hvilken kvinde ville ønske at leve efter en model, hvor muslimske kvinder repræsenteres af en kvinde, som ikke går op i personlig pleje, som ikke knytter nogen vigtighed til renlighed, som aldrig tænker over at ordne hårene på sit ansigt, men som ikke er flov over at gå ud blandt andre? Eller hvem ville have, at en sådan person skulle tale om religion? Så hvordan kan en kvinde, som tror, at religionen forbyder hende at se attraktiv, ren og velplejet ud, og at hun vil blive straffet af Gud, hvis hun gør det, ønske at have noget at gøre med en sådan tro?

Dette er en af hovedårsagerne til, at islam alt for ofte ses som en skummel tro, man hellere må holde sig fra, især i vestlige samfund. Fanatikerne har fængslet muslimske kvinder i en fuldstændig opdigtet model, som absolut ingen plads har i Koranen, og forsøger derved at forhindre dem i at leve efter og prædike islam. Men på samme måde, som en muslimsk kvinde har en pligt til at tale om

Koranens moralske dyder og kærlighed, har hun også et ansvar for at vise disse dyder gennem sin adfærd og attitude – altså at leve efter dem. Når hun taler om at være muslim, må hun se ordentlig ud, og når hun forklarer, at islam betyder kærlighed, må hun oprigtigt omfavne den kærlighed. På den måde skal en, som virkelig skal kende til troens skønheder, vide, at denne tro vil bringe alle disse glæder med sig, og må kunne se det med sine egne øjne. Dette er også den måde, hvorpå det beskrives i Koranen. Koranen taler om muslimer, der har fint og pletfrit rent tøj på, og som bruger det fineste tøj og tilbehør, når de mødes.

O Adams børn! Sandelig, Vi har sendt jer klæder, som skjuler jeres skamfuldhed, også pyntede klæder, ned til jer. (Sura al-A'raf, 26)

O Adams børn! Tag jeres anstændige klæder på ved ethvert bønnested. (Sura al-A'raf, 31)

I tillæg beskriver Koranen med herlige detaljer para-

disets folks renlighed, fine pleje, skønhed og elegante tøj, og i særdeleshed kvindernes.

...De vil blive smykket med guldarmbånd, og de vil få grønne klæder af fint silke og tyk brokade. (Sura al-Kahf, 31)

...Der vil de blive udsmykket med guldarmbånd og perler. Og deres klæder derinde vil være af silke. (Sura al-Hajj, 23)

De vil bære klæder af fin grøn silke og brokade, og de vil blive udsmykket med sølvarmbånd.... (Sura al-Insan, 21)

Som det tydeligt kan ses fra de få vers, der citeres her, bruger Gud kvindernes skønhed, deres huds glatte overflade, hvorfra alle hår er blevet fjernet, som et mål på skønhed, og åbenbarer, at det er sådan paradiset kvinder vil være. Dette betyder, at Gud betragter glat og ren hud som smuk. Gud elsker skønhed, renlighed, elegance, pynt og behageligt tøj, og han ønsker at se Sine tjenere på den måde. Der er ingen tvivl om, at vores Profet (ﷺ) også ville betragte de ting, som Gud ser som attraktive, som smukke, og ville opfordre og råde muslimske kvinder langs de samme linjer.

Man må ikke glemme, at der findes kvinder, som må ty til sådanne ple-

jemetoder af andre grunde end æstetiske. For eksempel kan kvinder være nødt til at have paryk på efter vanskelige medicinske behandlinger som kemoterapi. Dette er helt normalt og endda nødvendigt, og dette er en udmærket måde at tage vare på sig selv for de pågældende kvinder. Fanatikere prøver dog at gøre op med denne skønhed og lettelse af livet ved hjælp af disse falske hadith.

På samme måde findes der intet forbud i Koranen mod tatoveringer med diverse mønstre, for eksempel rettelsen af asymmetriske øjebryn, eller mod at fjerne ansigtsbehåring – det ville være i strid med Koranens ånd. Fanatikere, som ville tvinge en smuk ung pige til at gå udenfor med overdreven ansigtsbehåring, hvilket ville gøre hende flov i selskab med andre, og som ville stræbe efter at gøre sig grim frem for tiltrækkende, er derfor ikke i stand til at repræsentere skønhed på nogen måde. Men Gud opfordrer troende til at være velplejede, tiltrækkende, elegante og renlige i Koranens vers.

At muslimer altid skal være velplejede, rene, elegante og tiltrækkende er egenskaber, som særligt understreges i vers.

Fanatikerens ide om, hvordan muslimske kvinder skal behandle deres mænd

Når en mand kalder sin kone ind i sengen, og hun ikke svarer og han (manden) tilbringer natten sur på hende, forblander englene hende indtil morgen. (Sahih Bukhari and Muslim)

Hvis en kvinde tilbringer natten og forlader hendes mands seng (ikke sover med ham), så sender englene deres forbandelser over hende, indtil hun kommer tilbage (til sin mand). (Sahih Bukhari, Book 62, Hadith 122)

O kvindfolk, hvis I kendte de rettigheder, jeres mænd har over jer, ville I alle tørre støvet af jeres mænds fødder med jeres ansigt. (Berettet som sahih af Ibn Hibban, og med en jayyid isnad af al-Bazzar. Se Ibn al-Jawzi, Ahkam al-nisa', p. 311.)

Ved Ham i Hvis Hånd min sjæl ligger, hvis der fra hans fod til hans isse var et sår, som strømmede med pus, og hun (konen) kom og slikkede det, så ville hun (stadig) ikke have opfyldt hans rettighed. (Ibn Hajar al-Haytami 2/121 Ahmad ibn Hanbal, Musnad, V, 239)

Enhver kvinde, som beder sin mand om en skilsmisse uden en god grund, vil blive frataget selv lugten af paradys. (Berettet af Tirmidhi, 2/329, abwab al-talaq, 11; Ibn Hibban, 9/490, Kitab al-nikah, bab ma'ashirah al-zawjayn)

Der er tre folk, hvis bønner ikke vil blive accepteret, heller ikke deres gode gerninger: ... en kvinde, hvis mand er sur på hende, indtil han igen er tilfreds... (Berettet af Ibn Hibban I hans Sahih, 12/178, Kitab al-ashribah, 2, fasl fi'l-ashribah)

I fanatikernes mentalitet har kvinder pligt til at adlyde den uvidende ide om at udføre 'hustruplifter' for deres mænd, selvom de ikke er tilfredse med deres behandling og moralske værdier.

John William Godwards oliemaleri "A Souvenir," 1920

Hun som ikke opfylder sin mands rettigheder vil ikke have opfyldt Guds rettigheder. (Shir'a)

En kvinde, som sårer sin mand, vil være under Guds forbandelse, indtil hun gør ham tilfreds. (R. Nâsihîn)

Hvis vi ser på disse hadith en efter en;

O kvindfolk, hvis i kendte de rettigheder, jeres mænd har over jer, ville i alle tørre støvet af jeres mænds fødder med jeres ansigt. (Berettet som sahih af Ibn Hibban, og med en jayyid isnad af al-Bazzar. Se Ibn al-Jawzi, Ahkam al-nisa', p. 311.)

Ved Ham i Hvis Hånd min sjæl ligger, hvis der fra hans fod til hans isse var et sår, som strømmede med pus, og hun (konen) kom og slikkede det, så ville hun (stadig) ikke have opfyldt hans rettighed. (Ibn Hajar al-Haytami 2/121 Ahmad ibn Hanbal, Musnad, V, 239)

Når vi ser på disse to falske hadith, ser vi, at islam fremstilles som en religion, der afbilleder kvinder som andenrangs borgere, der er dømt til at un-

derkaste sig ethvert af deres mands indfald (vores Herre, Koranen og islam er bestemt større end det). Ifølge den djævelske tankegang, har manden så stor magt over en kvinde, at hun aldrig vil kunne give nok igen, selv hvis hun tørrer støvet af hans fødder med sit ansigt, eller slikker hans krop ren for pus. På trods af denne mærkelige mentalitet har ingen i hundredvis af år haft behov for at sætte spørgsmålstegn ved, hvorfor en mand skal have de rettigheder over en kvinde, og det har ført til denne blinde, overtro med dybe rødder – så dybe, at de fleste muslimer har betragtet den slags fordrejede logik som legitim.

Under denne fejlagtige tankegang er kvinder blevet tvunget til at udfylde det uvidende begreb kendt som "en kvindes pligter" over for deres mænd, selvom de er dybt ulykkelige over deres mænds frastødende adfærd og mangel på moralske værdier. De er blevet foragtet og dårligt behandlet, og de få rettigheder, de har haft, har været begrænset til det irrelevante. Den ide, at de er andenrangs borgere og svage individer dømt til undertrykkelse, er blevet pålagt dem ved tvang, og det perspektiv er blevet institutionaliseret i islamiske samfund.

I århundreder er der ingen der er stået frem og har sagt, "Der er ingen sådan tankegang eller tro i Koranen. Mænd og kvinder er lige. Gud skænker kvinder mange rettigheder og friheder i Koranen." I stedet har den overtroiske mentalitet i århundreder pålagt ikke-koranske praksisser på nogle uvidende muslimer gennem en række løgne, angiveligt udtalt i Guds og troens navn, såsom **"dette er, hvad troen befaler. Gud og englene vil forbande de, som ikke gør det. Sådanne folk vil være syndere. De kan ikke tjene Guds anerkendelse eller komme i paradys."** De fleste muslimske kvinders karakterer er blevet tilintetgjort af mænd, der er opdraget med den fanatiske tankegang, for i fanatikernes religion har kvinderne intet andet valg, end at adlyde deres mænd og gøre, hvad de vil have. Flertallet må hverken læse, arbejde, deltage i sociallivet eller bare kigge ud af et vindue. Da de gøres fysisk og psykisk afhængige af deres mænd, og fordi de normer og traditioner, som hersker i det segment af samfundet, også nærer den fanatiske tankegang, er det nærmest

umuligt for kvinder at frigøre sig selv fra den undertrykkelse.

Her må vi spørge, hvad det er med mænd i disse fanatiske samfund, regeret af overtro, som gør, at de ser sig selv som overlegne og har den holdning, at kvinder ikke er til meget nytte? Fra Koranens synspunkt ligger overlegenhed udelukkende i fromhed, og belønningen for dette, kan man håbe på fra Gud. Hvordan kan en mand have så meget mere værdi end en kvinde, at hun aldrig kan takke ham nok, selv hvis hun slikker pus af hans krop? Hvem skabte de rettigheder, som aldrig

John William Godwards
oliemaleri "A Tryst," 1912

kan tilbagebetales, og hvorfor? Hvad kan skænke ham nogen rettigheder, ud over denne overlegenhed fra fromhed? Gud skænker ham bestemt intet sådan privilegium, og det privilegium optræder ingen steder i Koranen: så hvorfra kom denne påståede overlegenhed? Hvordan kom "enhver mand", uden undtagelse, til at nyde denne ophøjede position, uanset om han er from eller irreligiøs, en troende eller en polyteist, en synder eller en tyrant?

Det er de omtalte falske hadith, som har skænket denne falske ophøjelse til mænd, og som er blevet gjort til en del af islam af den fanatiske tankegang. De har udbredt og indført den tankegang, som ikke er i Koranen, og som forbandes af Gud, i troens navn. De fleste islamiske samfund, og endda de fleste kvinder, der er blevet indoktrineret i disse islamiske samfund, kan simpelthen ikke forstå nogen anden tankegang. Det er en af de værste plager, som fanatikernes religion har påført verden.

De rettigheder og den overlegenhed, der skænkes til kvinder i Koranen, findes ingen steder i fanatikernes religion

I samfund under fanatismens påvirkning kan kvinder ikke nyde de mange rettigheder og autoriteter, som Koranen anerkender. Kvinder, der lever i disse samfund, er faktisk slet ikke klar over eksistensen af de rettigheder og friheder. De pågældende kvinder opdrages langt fra Koranens moralske værdier. En konsekvens af den udelukkelse er, at de fleste af dem ikke engang

kan læse eller skrive. Der er derfor ingen måde, hvorpå de kan vide, at det, de lever efter, ikke er islam, men fanatikernes pseudoreligion. Men ikke kun disse ulykkelige kvinder, men også mange lande i verden,

forestiller sig, at disse fanatiske normer, som er blevet bevaret gennem århundreder, faktisk stammer fra Koranen. De forestiller sig, må Gud forbyde det, at Koranen beskriver en tro, hvori kvinder er værdiløse, uvidende, undertrykt, blottet for karakter, berøvet for alle rettigheder og tvunget til at underkaste sig deres mænd uden undtagelse. Men ingen af disse bagvaskelser optræder nogen steder i Koranen.

Lad os fortsætte med at besvare de bagvaskelser mod kvinder, som ikke optræder nogen steder i Koranen, men som betragtes som en del af islam på grund af falske hadith:

Situationen for en kvinde, som lader sig skille fra sin mand

Enhver kvinde, som beder sin mand om en skilsmisse uden en god grund, vil blive frataget selv lugten af paradys. (Berettet af Tirmidhi, 2/329, abwab al-talaq, 11; Ibn Hibban, 9/490, Kitab al-nikah, bab ma'ashirah al-zawjain)

For det første beskriver Koranen udtrykkeligt de betingelser og regler, som gælder, når ægtefæller vil skilles (Dette vil blive diskuteret nærmere senere hen). Gud anerkender retten til skilsmisse for begge parter. Men der er ingen udtalelser om, at en kvinde, som skiller sig fra sin mand, ikke kan

komme i paradys, som i den ovenstående falske hadith. Dette er et tydeligt bevis på, at denne hadith er fuldstændig opdigtet. Vores Profet (ﷺ) kunne aldrig gøre noget forbudt, som Gud har gjort lovligt, og indføre et bud, som er i total modsætning til Guds befalinger. Hvis en kvinde ønsker en skilsmisse, skænker Gud hende den frihed i Koranen. Betingelserne for skilsmisse åbenbares i vers, som indeholder utallige forbehold, som skal beskytte kvinden, materielt og psykologisk, både før og efter skilsmisse. Derfor er den udtalelse, at en kvinde, som beder sin mand om en skilsmisse "vil blive frataget selv lugten af paradys" totalt falsk og ærekrænkende. Det er produktet af en djævelsk logik, som ikke har noget at gøre med islam.

Det er meget vigtigt at huske, at islam består af guddommelige udtalelser, Guds ord, som fuldstændig tiltaler den menneskelige natur, sind og sjæl. Alle vers i Koranen indeholder udtalelser, som løfter vanskeligheder fra folk, forhindrer undertrykkende praksisser, sikrer at en persons frie vilje og sind er involveret og er i fuldstændig overensstemmelse med menneskelig natur. Ingen af disse udtalelser pålægger mænd eller kvinder nogen vanskeligheder. Modsat løser de uoverensstemmelser, uretfærdigheder og uligheder blandt folk. De løfter tunge kæder fra dem. De letter folks sjæle. De etablerer bånd af kærlighed og venskab frem for fjendskab og had. Vigtigst af alt tillader de fremkomsten af en nobel og dydig menneskelig model, bundet til Gud i komplet underkastelse til Ham.

Men den ægteskabsmodel, som optræder i de falske hadith, reflekterer en opfattelse langt fra Koranens moralske værdier. Ifølge Koranen kan der ikke være nogen tvang mellem ægtefolk. Hvis en uoverensstemmelse opstår, skal den rettes gennem Koranens bud. Det vigtigste er, at begge parter i ægteskabet fuldstændig adlyder Koranens moralske værdier og stræber efter at løse deres uoverensstemmelser så meget som mulig. Hvis uoverensstemmelser skulle vare ved, så har begge parter dog ret til skilsmisse.

Det åbenbares også i et vers, at begge parter i tilfælde af en skilsmisse vil være under Guds beskyttelse:

Ifølge Koranen skal både manden og kvinden i et ægteskab være udvalgt, ædle og dydige folk, som frygter Gud. Det er grundlaget for ægteskabet i Koranen.

John William Godwards
oliemaleri "Dolce Far
Niente" 1889

Hvis de skal skilles, så vil Allah sørge for dem begge. Allah omfatter alt, (Han er) alvis. (Sura an-Nisa', 130)

Som vi har set i Koranen, vil en mand og en kvinde, efter de beslutter at skilles, af egen fri vilje, fortsætte med at leve frit. Der er ikke et eneste vers i Koranen, der antyder, at en kvinde ikke kan komme i paradys, hvis hun skilles fra sin mand.

En kvinde betragtes som en synder, indtil hendes mand er tilfreds med hende

En kvinde, som sårer sin mand, vil være under Guds forbandelse, indtil hun gør ham tilfreds. (R. Nâsîhîn)

Hun, som ikke opfylder sin mands rettigheder, vil ikke have opfyldt Guds rettigheder. (Shir'a)

Der er tre folk, hvis bønner ikke vil blive accepteret, heller ikke deres gode gerninger: ... en kvinde, hvis mand er sur på hende, indtil han igen er tilfreds... (Berettet af Ibn Hibban I hans Sahih, 12/178, Kitab al-ashribah, 2, fasl fi'l-ashribah)

Referencerne i de ovenstående opdigtede hadith til kvinder "... **som ikke tilfredsstillere deres mænd eller opfylder deres rettigheder**" er igen fuldstændig i strid med Koranens vers. Hvis en muslimsk kvinde udviser en adfærd over for sin mand, som ikke er i overensstemmelse med Koranens moralske værdier, så mister hun Guds anerkendelse, ikke sin mands. Det, der virkelig betyder noget for en muslim, er at miste Guds anerkendelse. Af den grund er det vigtige for en muslim, ikke ægtefællens anerkendelse, men Guds. Så ifølge Koranen er det ikke vigtigt, om en kvindes mand eller nogen andre accepterer hende, hvis hun har rettet op på sin fejl og tjent Guds anerkendelse. Faktisk vil den person, hvis han har en muslimsk natur, helt naturligt være tilfreds med denne situation, da den vil være tilfredsstillende for Gud.

Perspektivet i disse falske hadith minder meget om ægteskaberne på Uvidenhedens Tid, baseret fuldstændig på polyteisme, i stedet for Gud og Koranens befalinger. Som vi allerede har sagt, er en gift mand og kvinde i Koranen udvalgte folk, som frygter Gud, og som besidder ædle og overlegne moralske værdier. Det er, hvad ægteskab er baseret på i Koranen. Så længe de forbliver gift, vokser deres kærlighed, hengivenhed, respekt, medfølelse og loyalitet til hinanden sig stærkere hele tiden. Gud åbenbarer i Koranen, at kærlighed, medfølelse, ydmyghed og ro alt sammen må være til stede i ægteskabet:

Og blandt Hans tegn er, at Han skabte ægtefæller til jer af jeres egen slags, for at I skulle få sjælerne derved, og Han frembragte kærlighed og omsorg mellem jer. Sandelig, i dette er der tegn for et folk, som tænker efter. (Sura ar-Rum, 21)

Der er altså enorme forskelle mellem den model for ægteskab, der beskrives i de falske hadith, med dens konflikter, intense uenigheder, nedgørende og ydmygende behandling, og så Koranens ægteskabsmodel.

Man må ikke glemme, at godhed i islam ikke vises, fordi man håber på belønning fra andre folk, men håber på Guds anerkendelse, og muslimer håber på en belønning for deres gode handlinger fra Gud alene. Gud beskriver denne moral som følger i et vers:

(Det gælder) den, som giver ud for Allahs sag og bliver renset. Han

giver ud, uden at vente nogen belønning, kun søger han sin Herres tilfredshed. Og sandelig, snart vil han blive gjort tilfreds. (Sura al-Layl, 18-21)

Derfor vil en kvinde ifølge Koranen kun forsøge at tilfredsstille Gud og takke Ham og vil begære Hans anerkendelse. Hendes eneste Herre er vores Almægtige Gud, ikke hendes mand. En mentalitet, som fortæller kvinder, at de skal begå alle mulige forfærdelige handlinger for at takke deres mænd, er derfor i strid med Koranen.

At kvinder ikke er i stand til at gå udenfor, og den ide at de er tilbøjelige til at blive bedraget af Satan

*En kvinde 'Awrah (altså skal ikke udstilles);
og når hun går udenfor, modtager satan hende.
(Tirmidhi, Ibn Hibban og Sunan Abu Dawud)*

Kvinder er samfundets grundpille, skønhed og finhed. Kvinders tilstedeværelse er en stor velsignelse for et samfund, at de har ret til at tale og bestemme, være involveret i beslutninger og få deres holdninger hørt. Kvinder blev skabt særligt af Gud, for at kunne udføre detaljerede analyser, træffe komplekse valg, tænke på alle forbeholdene inden og være betænksomme og intelligente. Det er grunden til, at kvinders værdi i islam er så høj. Når først det forstås fuldt ud, vil islam kunne forstås rigtigt i hele verden.

Det er af disse årsager, at interne og eksterne kræfter, i hundredvis af år har stræbt efter at skade islam, specielt når det gælder kvinder. Ved at bruge

Den djævelske attitude over for kvinder i den fanatiske mentalitet, som er fyldt til overflod med fjendskab mod kvinder og had, er forblevet uændret i hundredvis af år.

opdigtede hadith og overtroiske praksisser, såvel som diverse normer og traditioner omtalt som "regler", som faktisk ikke har nogen plads i islam, som et skjold, har de prøvet at give det indtryk, at en kvinde er andenrangs og et foragtet, frastødende og farligt individ, som er tilbøjelig til at lede folk til at synde.

I de ovenstående hadith beskrives en kvinde for eksempel som værende forudbestemt til at være uden moral, ude af stand til at kontrollere sig selv, viljesvag, upålidelig i tro og tilbøjelig til djævelske gerninger. Det er grunden til al den snak om, at kvinder skal gå udenfor så lidt som muligt, holdes under overvågning, og at de har umoralske tendenser, hvis de går uden for, hvilket betyder, at deres handlinger skal overvåges.

Men det er meget tydeligt, at disse opdigtede ord aldrig blev sagt af

vores Profet (ﷺ). Det er fanatikerne med deres dybe fjendtlighed over for kvinder, som tuder tåbelige usandheder og tilskriver dem vores Profet (ﷺ), som faktisk betroede kvinder i krig sit liv, gjorde plads til kvinder i forsamlinger, og som følte en dyb kærlighed til og respekt for dem. På vores Profets (ﷺ) tid tog kvinder, som vi allerede har set detaljeret på, del i krig, var til stede ved alle slags sociale miljøer, deltog i handelslivet og var blandt de førende fortalere for tro. Koranens vers indeholder ikke den mindste antydning af, at kvinder er for farlige eller dumme til at komme uden for. Modsat åbenbarer Gud i Koranen den psykopatiske natur bag fanatikernes attitude over for kvinder, og hvordan den mentalitet indgik i djævelske aktiviteter på vores Profets (ﷺ) tid:

Når en af dem modtager den glædelige nyhed om det, som han har tilskrevet Den Nådigste, formørkes hans ansigt, og han fyldes med sorg og vrede. (Sura az-Zuhruf, 17)

Og den levende begravede pige bliver spurgt, hvilken synd hun blev dræbt for, (Sura at-Takwir, 8-9)

Og når nogen overbringer en af dem den glædelige nyhed om et pige-

barn(s fødsel), da bliver hans ansigt formørket, mens han er fuld af vrede.

Han gemmer sig for folk på grund af den dårlige nyhed, han har fået.

Skal han beholde det (pigebarnet) i vanære eller begrave det i jorden?

Vid! Elendigt er det, som de afgør. (Sura an-Nahl, 58-59)

De pågældende vers giver en meget oplysende beskrivelse af den frygtelige natur bag fanatikernes attitude over for kvinder og viser, hvor meget denne attitude forbandes af Gud. En mentalitet, hvor mænd blev fyldt med vrede og blev sorte i ansigtet, når de fandt ud af, at barnet var en datter, og som gik endnu videre og begik barnemord ved at begrave barnet levende, eksisterede i fortiden, og de vil skulle stå til regnskab for deres handlinger i det hinsides, som beskrevet i vers 8 og 9 af Sura at-Takwir. Denne fjendtlighed over for kvinder er en kilde til stor vrede i Guds Syn.

Som vi har set har den fanatiske tankegang, som er opfyldt af fjendtlighed over for og had til kvinder, ikke ændret sin kvindedefjendske attitude over for dem i hundredvis af år. Siden disse folk vidste, at Koranens vers ikke støttede deres ondskabsfulde tankegang, forsøgte de i stedet at forårsage skade gennem disse opdigtede hadith: Det er hovedårsagen til eksistensen af disse forfærdelige falske hadith om især kvinder.

I et andet opdigtet vers om dette emne forsøger fanatikerne at træne kvinder ved næsten at sulte dem ihjel og ikke lade dem have flot tøj på. Ifølge den syge mentalitet vil en kvinde, hvis hun sultes og kun får gammelt og slidt tøj, have mindre lyst til at gå udenfor. Den falske hadith lyder:

Lad kvinder gå sultne, men ikke nok til at skade dem, og kun med meget lidt tøj, men gå ikke til det ekstreme. Det er fordi, hvis kvinder kan spise sig mætte og klæde sig pænt, så er der intet de bedre kan lide end at gå ud og gå rundt. Men hvis de er relativt sultne og nøgne, så er der intet bedre for dem end at sidde hjemme. (Ibn al-Jawzi, *Mawdu'at*, II/282283; Suyuti, *al-Laali*, II/154 Ibn Arrak, *Tenzihus Sharia*, II/212213)

Styrk din kontrol over kvinder gennem (ved at give dem) utilstrækkeligt tøj, for når en kvinde har overdrevne klæder og pynt, så vil hun strejfe uden for hjemmet. (Nahj al-Fasahah, p. 216)

En mand kan have mistet sine tænder og være blevet grim, mens hans kone er ung og meget smuk. Det er muligt, at en sådan kvinde, som kan være gået på markedet eller til andre steder, hvor hun er blevet inviteret hen, ser flotte mænd og ved sin tilbagevenden til hjemmet tøver med at besvare hendes mands kælnes forslag. Dette er mildest talt resultatet af en kvindes besøg på markeder og sociale forsamlinger. (Imam Sharani, *al-Uhud al-Qubra*)

Beskrivelsen af kvinden i de falske hadith er som et unormalt væsen, bogstaveligt talt som et dyr, der ikke kan kontrollere sig selv, når det kommer uden for, som handler på sine instinkter i stedet for tro på og frygt for Gud, og som derfor må kontrolleres gennem diverse forbehold. Sådant en beskrivelse er præcis den, fanatikerne har af kvinderne.

Det, der vedkommer os, er Koranens perspektiv, ikke fanatikernes. Den muslimske kvinde beskrevet i Koranen frygter Gud. Hun ved derfor meget vel, hvordan hun skal klæde sig i hvilke miljøer, hvordan hun skal beskytte sin ærbarhed og ærlighed, og hvordan hun skal opføre sig i butikkerne, på markedet og under festligheder. Koranen er alt, hun skal kende. Hun behøver ingen mand, der skal fortælle hende det, eller hvad hun skal have på eller spise. Det er Gud, Som skal bestemme, ikke en dødelig mand. Mænd får ingen sådan autoritet eller tilladelse i Koranen. Mænd får ingen privilegier eller egenskaber, som tillader dem at påstå, at de besidder sådanne rettigheder i Koranen. Da Gud tiltaler kvindelige troende i Koranen på samme måde Som han tiltaler mandlige, vil en kvinde se og forstå, hvad vores Herre siger til hende i Koranen og stræbe efter at handle efter det, på den mest perfekte måde.

Alt en kvinde behøver for at kunne handle på den moral, der beskrives i Koranen, er at frygte Gud. De folk, som vedholder, at fromhed kun kan etableres ved at blive pålagt af en mand, er fanatikere, som bogstaveligt talt er

**En kvinde må lære, hvordan
man skal leve, ikke fra en
mand, men fra Koranen.**

John William Godwards oliemaleri
"On the Balcony," 1911

fanget i disse forfærdelige falske hadith.

I tillæg afslører Gud i Koranen, at muslimer, mænd eller kvinder, burde spise og drikke alt, der er tilladt – uden at være ekstravagante selvfølgelig – komme til moskeerne i det fineste tøj, have smykker på og være rene og velplejede.

O Adams børn! Tag jeres anstændige klæder på ved ethvert bønnested. Spis og drik, men ødsl ikke. For Han kan ikke lide dem, som ødsler (bort). (Sura al-A'raf, 31)

Der er ingen vers om, at kvinder ikke skal gå udenfor. Modsat ses det tydeligt fra versene, at de sociale ansvar, som Gud pålægger kvinder, kræver, at de spiller en væsentlig rolle i sociallivet. De opdigtede hadith er derfor fuldstændig i strid med Koranen.

At foragte kvinder, som Gud siger, Han har skabt på den fineste måde, og sammenligne dem med hunde, æsler og svin, og at beskrive dem som en ulykke, er totalt i uoverensstemmelse med Koranens moralske værdier. Muslimske kvinder er hellige folk, som lovprises i Koranen, citeret som modeller, som er elsket og respekteret, og som er velsignelser.

John William Godwards oliemaleri "Nerissa," 1906

Ideen om, at en kvinde er ulykke og annullerer bøn

Guds Apostel (ﷺ) sagde: Når en af jer beder uden en sutrah, en hund, et æsel, en gris, en jøde, en trolldmand, og en kvinde afbryder hans bøn... (Sunan Abu Dawud, Book 2, Hadith 704)

Bøn annulleres af en hund, et æsel og en kvinde (hvis de passerer foran de bedende folk). (Sahih Bukhari, Book 9, Hadith 490)

Onde varsler er tre ting: hesten, kvinden og huset. (Sahih Bukhari, Book 52, Hadith 110)

Hvis der er nogen onde varsler om noget, så er det i kvinden, hesten og huset. (Sahih Bukhari, Book 52, Hadith 111; Sahih Muslim, Book 26, Hadith 5528)

Vi må betragte disse opdigtede hadith i lyset af de ovenstående bemærkninger. At nedgøre kvinder, som Gud siger, Han har skabt i den fineste form, ved at sammenligne dem med hunde, æsler og grise, og at beskrive dem som "onde varsler", er ikke i overensstemmelse med Koranens værdier. Muslimske kvinder er velsignede, lovprist og fremvist som rollemodeller, og elsket og respekteret i Koranen, og beskrives som velsignelser i hele Koranen.

Hvordan kan en, der lever ifølge den fanatiske tankegang, føle noget andet end had for sin kone, den person, som burde være ham tættest af alle i verden?

John William Godwards oliemaleri "Idleness," 1900

Oven i købet er, den måde, hvorpå dyr, såsom hunde og heste, som er gode husdyr og hjælper mennesker meget, beskrives som væsner der er ildevarslende og som annullerer tilbudseshandlinger, også et tegn på den forfærdelige manifestation af den pågældende tankegang.

Endvidere er der ikke noget sådan koncept som lykke eller ulykke i islam; disse koncepter er del af polyteismen. Godt og ondt kommer begge fra Gud. Intet skabt har sin egen magt og ingen kan være lykke eller ulykke for mennesker. At tro på ulykke er simpelthen en del af den polyteistiske karakter, og Gud fortæller os, at det i virkeligheden er dem, som vil have ulykke:

"...Sandelig, deres ulykke er fra Allah alene, men de fleste af dem ved det ikke." (Sura al-A'raf, 131)

Nogle af de tydeligste eksempler på ændringer i betydning, beskrevet detaljeret i de tidligere sektioner, optræder i disse hadith.

I tillæg har det, at man ikke hører starten og slutningen på den enkelte hadith, som vi allerede har set, ført til seriøse forvrængninger af budskabet. Dette problem er også opstået i en hadith om kvinders såkaldte ildevarslende natur. Lad os påminde os selv om denne hadith: to folk kom til Aisha (ra) og sagde til hende, at Abu Hurayrah beretter, at Profeten (ﷺ) plejede at sige, at *ulykke findes kun i kvinder, heste og huse*. Til dette svarede Aisha (ra): "*Ved Gud, Som åbenbarede Koranen til Profeten! Profeten sagde aldrig dette. Det, han sagde, var, at de Uvidende Folk havde denne holdning.*"

*Eksempler på den fanatiske tankegang,
som sammenligner kvinder med dyr*

Kvinderacen består af ti arter, og hver (af disse) karakter svarer til og er relateret til et af dyrenes distinkte kvaliteter. En (art) ligner grisen, en anden aben, en anden hunden, en anden slangen, en anden muldyret, en anden skorpionen, en anden musen, en anden duen, en anden ræven og en anden fåret. (Fra Counsel for Kings by Imam Ghazali)

Her må vi spørge; hvilken slags holdning til kvinder kunne en mand, som tror på den slags sludder, have? Hvordan kan han elske og respektere sin kone? Hvordan kan sådan en person føle andet end had til den person, som burde være det tætteste på ham i denne verden? Hvordan kan han opnå den kærlighed, som er så vigtig i Koranen, hvis han bogstavelig talt betragter sin egen kone som et dyr?

Det kan han selvfølgelig ikke. Men i Koranen taler Gud om det vigtige ved en speciel slags kærlighed og hengivenhed mellem ægtefæller:

Og blandt Hans tegn er, at Han skabte ægtefæller til jer af jeres egen slags, for at I skulle få sjælero derved, og Han frembragte kærlighed og omsorg mellem jer. Sandelig, i dette er der tegn for et folk, som tænker efter. (Sura ar-Rum, 21)

Opdigtede hadith opfordrer til had frem for kærlighed.

John William Godwards oliemaleri "The Love Letter," 1913

På det grundlag kan vi udvide vores diskussion lidt: Generelt set ville en person, hvis holdning til sin kone er dannet ud fra så forfærdelige detaljer, uden tvivl tænke på sin egen mor, søster eller datter på samme måde. Hans kærlighed og respekt over for dem vil være en refleksion af det syge perspektiv i de falske ord, og hans forhold til dem vil utvivlsomt være baseret på foragt.

Beskrivelsen af kvinder i de falske hadith opfordrer helt tydeligt til had frem for kærlighed. Det er umuligt at føle respekt for den kvinde, der beskrives i de falske hadith, og ikke et ord siges om kærlighed. Denne store følelse, som Gud beskriver som essentiel i Koranen, den kærlighed som er hele formålet bag Guds skabelse af universet, er fuldstændig blevet udeladt. Hvilken slags tro er det, som har så mange fjender, og især kvinder?

John William Godwards oliemaleri "Sweet Dreams", 1901

John William Godwards oliemaleri "With Violets Wreathed and Robe of Saffron Hue" 1902

Sådan en tro er bestemt ikke den sande tro i Koranen. Desuden er en af de vigtigste ting i Koranen at have positive holdninger om andre. Det er en synd at drage forhastede konklusioner uden beviser og vidner. Derfor er det i Koranens syn forkert at tænke på folk som, "troløse, ivrige efter fint tøj, disponeret til at stjæle, snedige, arrogante og snu" blot fordi de er kvinder. Det er en skandaløs løgn, og en synd. For at kunne sige, at nogen er en snyder, skal vi bruge vidner på deres svindel og uærlighed. For at kunne anklage nogen for tyveri, må vi bevise, at de har stjålet en andens ejende. I Koranens syn er det bagvaskelse at komme med sådanne anklager uden beviser eller vidner, udelukkende på det grundlag, at personen er en kvinde. Men fanatikerne er ikke klar over buddene i Koranen, og er derfor ikke i stand til at se den perverse logik i de opdigtede hadith, fordi de lever efter en helt anderledes og falsk tro.

Det næste afsnit indeholder modargumenter til påstandene fra dem, som søger beviser fra Koranen til uklogt at begrænse og nedværdige kvinder.

Vers der omtaler Profetens (ﷺ) koner

Vi må nu gøre en vigtig pointe meget klar: Koranen indeholder vers, der omhandler Profetens (ﷺ) koner. For at forhindre stridigheder og mulige misforståelser, holdt Gud Profetens (ﷺ) koner separat fra andre kvinder på hans tid. Som det åbenbares i Koranen:

O I profetens hustruer! I er ikke lig andre kvinder. Hvis i er gudfrygtige, så vær ikke smigrende i jeres tale, så han, som har en sygdom i hjertet, bevæges til lyst. Og tal ærefuldt. Bliv i jeres hjem. Stil ikke jeres forskønelser til skue, som man gjorde tidligere i uvidenhedens tid. Udfør bønnen, og giv den obligatoriske almisse, og adlyd Allah og Hans sendebud. O I (Sendebuddets) familiemedlemmer! Allah ønsker kun at fjerne synden fra jer og gøre jer fuldstændig rene. (Sura al-Ahzab, 32-33)

I disse vers har Profetens (ﷺ) koner separate ansvar, når det gælder livsstil, tale, beklædning og lignende. Folk, der ser på disse vers, fortolker dem nogle gange, som om de generelt rettes til alle muslimske kvinder. Men disse vers er ikke rettet til alle muslimske kvinder, og Profetens (ﷺ) koner adskilles specifikt fra andre kvinder.

Konklusion: Koranen knytter den største værdi til kvinder

Hovedårsagen til vores diskussion om de opdigtede hadith, som omhandler kvinder, i dette kapitel, er at vise den falske tro, der er udbredt i nogle islamiske samfund, og hvad dennes sande oprindelse er. På denne måde vil de, som adlyder disse synspunkter i Islams navn, og de som er imod islam på grund af dem, kunne se, at denne undertrykkelse af kvinder absolut ikke har nogen plads i Koranen.

Men nogle folk forsøger at finde beviser i Koranen for nedgørelsen af kvinder. Det stammer fra mistolkningen af diverse vers i Koranen, mistolkningen af diverse personlige anmærkninger i parentes og fra sådanne mistolkninger, der generelt laves i lyset af de opdigtede hadith citeret ovenfor. Men når man ser på Koranen alene, er det umuligt at finde nogen af de ideer, som fanatikerne fandt på i lyset af deres egne begær. For bedre at kunne forstå dette, skal vi se på vers, som de i årevis har forsøgt at fremstille som bevis for deres tvungne indelukning og bankning af kvinder, og for at kvinder behandles som andenrangs borgere. Når man ser på disse gennem en muslims øjne, som adlyder Koranen, og ikke gennem en fanatikernes, når disse vers fortolkes ifølge deres sande betydning, når fanatikernes falske tro udelukkes, så vil alle tydeligt se, at det system, der tilgæver kvinderne den største værdi, er det system der findes i Koranen.

*Adnan Oktar
(Harun Yahya)*

Svar til dem, som leder efter beviser fra Koranen for at kunne begrænse og nedværdige kvinder

Tilføjelsen af ordet "hovedtørklæde" til oversættelsen af Koranen for at kunne begrænse kvinder

Et af de emner, fanatikerne oftest bringer på banen er, at kvinder burde tildække sig. Opfattelsen af religion og tro hos nogle folk, som næsten ikke udviser nogen sensitivitet over for mange af troens bud, som ikke evner at observere selv de mest fundamentale krav, men som er skruppelløse, når det gælder at adlyde Sunna – med andre ord hadith – tager generelt den form, at "hovedtørklædet = religion". Men optræder hovedtørklædet, som nogle folk bogstaveligt talt betragter som det eneste symbol på troen, i Koranen?

Mange lærde siger, at de får deres bemærkninger om hovedtørklædet og tildækning fra Koranen, og peger på diverse vers om emnet. Faktum er dog, at ordet "hovedtørklæde" ikke optræder i et eneste vers. Derfor må vi først se, hvordan Koranen fortolkes i oversættelser og kommentarer, og hvad den præcise forklaring er.

Sura an-Nur Vers 31, første del

Og sig til de troende kvinder, at de også skal holde deres blik sænket og vogte deres kønsdele og ikke vise deres forskønnelse, undtagen det, som er synligt af sig selv. Og de skal trække deres slør sammen over deres bryst, og de må ikke vise deres forskønnelse til nogen andre end deres ægtemand, deres fædre, deres ægtemænds fædre, deres sønner, deres ægtemands sønner, deres brødre, deres brødres sønner, deres søsters sønner, deres kvinder, deres slavinder, de mandlige tjenere, som ikke har saksuelt begær, og børn, som endnu ikke forstår sig på kvinders tildækning. Og de må ikke trampe med fødderne, sådan at andre får noget at vide om den forskønnelse, som de skjuler. O I troende! Vend jer i anger til Allah alle sammen, sådan at I må opnå den sikre sejr. (Sura an-Nur, 31)

I næsten alle oversættelser optræder verset som "... og lægge deres hovedslør hen over deres halsudskæring," men ordet "hovedtørklæde" optræder faktisk ikke i det originale arabiske vers. Verset taler om "slør". Vi kan se dette tydeligere ved at se på betydningen af de originale arabiske ord:

"...Og de skal trække deres hovedslør sammen
over deres bryst" (Sura an-Nur, 31)

"Waqul lilmu/minati yaghdudna min absarihinna wayahfathna furoo-
jahunna wala yubdeena zeenatahunna illa ma thahara minha walyadrib-
na bikhumurihinna AAala juyoobihinna wala yubdeena zeenatahunna
illa libuAAoolatihinna aw aba-ihinna aw aba-i buAAoolatihinna aw
abna-ihinna aw abna-i buAAoolatihinna aw ikhwanihinna aw banee
ikhwanihinna aw banee akhawatihinna aw nisa-ihinna aw ma malakat
aymanuhunna awi alttabiAAeena ghayri olee al-irbati mina alrrijali
a"Waqul lilmu/minati yaghdudna min absarihinna wayahfathna furoo-
jahunna wala yubdeena zeenatahunna illa ma thahara minha walyadrib-
na bikhumurihinna AAala juyoobihinna wala yubdeena zeenatahunna
illa libuAAoolatihinna aw aba-ihinna aw aba-i buAAoolatihinna aw
abna-ihinna aw abna-i buAAoolatihinna aw ikhwanihinna aw banee
ikhwanihinna aw banee akhawatihinna aw nisa-ihinna aw ma malakat
aymanuhunna awi alttabiAAeena ghayri olee al-irbati mina alrrijali awi
alttifli allatheena lam yathharoo AAala AAawrati alnnisa-i wala yadribna
bi-arjulihinna liyuAAlama ma yukhfeena min zeenatihinna watooboo ila
Allahi jameeAAan ayyuha almu/minoona laAAallakum tuflihoona"wi
alttifli allatheena lam yathharoo AAala AAawrati alnnisa-i wala yadribna
bi-arjulihinna liyuAAlama ma yukhfeena min zeenatihinna watooboo ila
Allahi jameeAAan ayyuha almu/minoona laAAallakum tuflihoona

وَقُلْ لِّلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ
مِنْهَا وَلَا يَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَىٰ جُيُوبِهِنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ أَوْ آبَائِهِنَّ أَوْ آبَاءِ
بُعُولَتِهِنَّ أَوْ أَبْنَائِهِنَّ أَوْ أَبْنَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي أَخَوَاتِهِنَّ أَوْ
نِسَائِهِنَّ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُنَّ أَوِ التَّابِعِينَ غَيْرِ أُولِي الْإِرْبَةِ مِنَ الرِّجَالِ أَوِ الطِّفْلِ الَّذِينَ لَمْ
يَظْهَرُوا عَلَىٰ عَوْرَاتِ النِّسَاءِ وَلَا يَضْرِبْنَ بِأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِينَ زِينَتَهُنَّ وَنَبَّأُوا إِلَى
اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَا الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

يَضْرِبْنَ

ya-dribna: kommer fra verbet "daraba," betyder "at strejfe, slå, forlade (noget), dække, lukke."

خُمْرِهِنَّ

khumuri-hin-na: kommer fra "khamara." "Khamara" betyder "vin, berusende." I dette vers betyder ordet "dække." Det bruges generelt til at betyde "alle slags dække, gardiner, skærme, ly, påskud."

جُيُوبِهِنَّ

juyoobi-hin-na: Flertal af ordet "juyub." Det betyder bryst, lomme, brystområde, udhulning, krave.

Lad os nu ord for ord se på den del af verset, der lyder "**wal-ya-dribna bi-khumuri-hin-na 'ala juyoobi-hin-na,**" oversat som "...trække deres hovedslør sammen over deres bryst"

"Khimar" / Dække

Ordet "khumur," brugt som bevis for hovedtørklædet, dækker over en lang række betydninger, og er flertalsform af ordet "khimar," som betyder "dække" og kommer fra ordet "**khamara,**" som betyder "**at dække.**"

Ordbøger oversætter generelt ordet "khimar" som "dække," hvilket vil sige "alt der dækker noget."

Derfor betyder det ord, som oversættes til "hovedslør" i verset, faktisk bare "dække", og ordet "hoved" optræder ingen steder i verset.

"Yadribna" / At strejfe

Dette verbum i verset oversættes af de, som ønsker at fremstille hovedtørklædet som værende et bud i Koranen, som "at de skulle lægge, at de skulle frigive". Grunden til det er for at kunne bruge ordene "trække deres hovedslør sammen over deres bryst" for at kunne retfærdiggøre den fordømmelse, at verset henfører til, at et hovedtørklæde allerede eksisterer på hovedet. Fak-

tum er dog, at verbet ikke betyder noget sådant, og korrekt bruges som følger:

Verbet "yadribna" stammer fra ordet "daraba." Daraba betyder "at strejfe, at slå, at forlade, at dække, at lukke." Verset henfører til tildækningen af brystområdet med et dække, når det siger, at "de skal trække (walyadribna) deres hovedslør (bikhumurhinna) sammen over deres bryst (juyubihinna)."

I Koranen bruges verbet "yudnina," når den ønskede betydning er "at de skal forlænge, frigive eller svigte." Dette verbum optræder dog ingen steder i dette vers.

John William Godwards oliemaleri
"When the heart is young" 1909

"Skulle jeg vel søge en anden dommer end Allah,
når Han har sendt Bogen ned til jer, forklaret
udforligt? " Og de, som Vi gao Skriften til, ved
visselig, at den er åbenbaret fra din Fjerre med
sandheden. Så bliv ikke en af dem, som toterer.
(Sura An'am, 114)

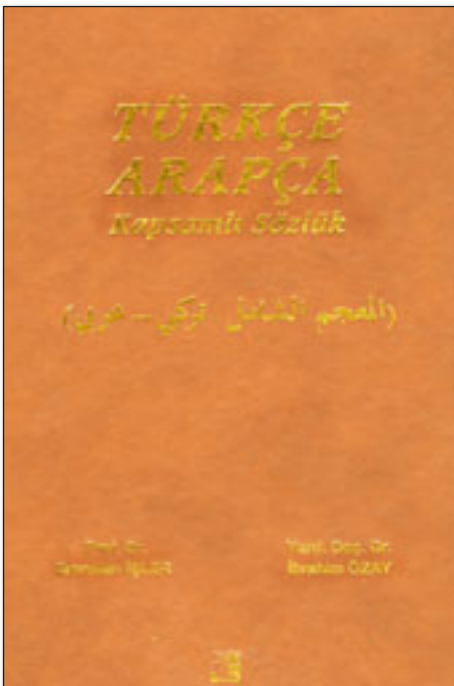
"Juyub" / kraveåbning

Ordet "juyub" er flertalsformen af ordet "jayb" som betyder "lomme" (det bruges i forklaringer som "at åbne en lomme i en skjorte" "at lægge i en lomme" eller "at fjerne fra en lomme.")

Det bruges også med betydningen bryst, barm, hjerte, lomme, pung, åbning.

Ordet "juyub" optræder tre gange i Koranen. "Juyub" bruges i vers 31 i Sura an-Nur, mens entalsformen af ordet, "jayb" optræder to steder i historien om Profeten Moses (عليه السلام). Det bruges som følger i de to vers:

TYRKISK-ARABISK ORDBOG

khumur 881

حُمْرٌ

örtmek, -er (-) كَسَا

1. kapatmak

2. gizlemek mev: (مَسَا - مَسْرًا) (العقول) الخلفاء.

أَخْفَى - كَسَا - كَسَا وَالْحَقِيقَةُ الشَّرُّ

حَمَلَةُ يَخْفَى بِتَكْسُو

﴿ÖRTÜ İS.﴾

1. örtmek için kullanılan şey (حِمْزًا) (حُمْرًا)

2. (كَمَلَةُ) (حَمَلَةُ) (حَمَلَةُ)

3. (حَمَلَةُ) (حَمَلَةُ)

4. (حَمَلَةُ) (حَمَلَةُ)

5. (حَمَلَةُ) (حَمَلَةُ)

6. (حَمَلَةُ) (حَمَلَةُ)

7. (حَمَلَةُ) (حَمَلَةُ)

8. (حَمَلَةُ) (حَمَلَةُ)

9. (حَمَلَةُ) (حَمَلَةُ)

10. (حَمَلَةُ) (حَمَلَةُ)

881

khumur

حُمْرٌ

örtmek, -er (-) كَسَا

1. kapatmak

2. gizlemek mev: (مَسَا - مَسْرًا) (العقول) الخلفاء.

أَخْفَى - كَسَا - كَسَا وَالْحَقِيقَةُ الشَّرُّ

حَمَلَةُ يَخْفَى بِتَكْسُو

﴿ÖRTÜ İS.﴾

1. örtmek için kullanılan şey (حِمْزًا) (حُمْرًا)

2. (كَمَلَةُ) (حَمَلَةُ) (حَمَلَةُ)

3. (حَمَلَةُ) (حَمَلَةُ)

4. (حَمَلَةُ) (حَمَلَةُ)

5. (حَمَلَةُ) (حَمَلَةُ)

6. (حَمَلَةُ) (حَمَلَةُ)

7. (حَمَلَةُ) (حَمَلَةُ)

8. (حَمَلَةُ) (حَمَلَةُ)

9. (حَمَلَةُ) (حَمَلَةُ)

10. (حَمَلَةُ) (حَمَلَةُ)

Ö

Ordet "juyub" i vers 31 i Sura an-Nur betyder "bryst" og ordet "khumur" betyder at dække. Verset henviser til at dække brysterne. Der er ikke noget i verset om at tildække hovedet.

Entalsformen af ordet "juyub", "jayb", optræder to gange i historien om Profeten Moses (ﷺ):

"Og stik din hånd i din kraveåbning. Den vil komme ud skinnende hvid, uden fejl. (Sura an-Naml, 12)

Put din hånd i din (klædes) kraveåbning, og den vil komme ud skinnende hvid, uden defekt. (Sura al-Qasas, 32))

Ordet "juyub" i disse to vers anvendes om Profetens Moses' (ﷺ) "**kraveåbning**." Når man ser samlet på disse fakta, er det tydeligt, at "**juyub**" når det bruges sammen med "**khimar**" betyder at tildække kraveåbningen. Verset indeholder ingen reference til at "tildække hovedet."

Derfor er den sande betydning af passagen, som generelt fortolkes som, "**de skal trække deres hovedslør sammen over deres bryst...**" faktisk "**at de skal dække deres bryster med deres dække.**" Buddet i verset henfører til tildækningen af brysterne, ikke hovedet.

Misledende eller forkerte oversættelser baseret på opdigtede hadith

For at kunne producere en befaling, der henfører til "hovedtørklædet" fra vers 31 i Sura an-Nur, er diverse misledende fortolkninger nogle gange blevet taget i brug af kommentatorer, mens de har oversat verset. Formålet bag det, er at være i stand til at tilpasse verset i lyset af opdigtede hadith, som vi senere vil analysere (verset er bestemt mere end det). Den største misledende fortolkning blev til ved fejloversættelsen af "... at de skal lægge deres hovedslør..."

En falsk fortolkning: "at de skal lægge deres hovedslør"

Som vi har set ved at undersøge den arabiske tekst, indeholder denne passage, fortolket i nogle oversættelser til at betyde, "... **de skal trække deres hovedslør sammen over deres bryst**" hverken en reference til et "hovedslør" eller at "lægge hen over". Ikke desto mindre kommer nogle folk, som ønsker at fortolke verset langs disse linjer, ud i seriøse modsigelser og fejl omkring betydningen, fordi deres fortolkninger er i strid med Koranen. Mange af dem kommer med overraskende kommentarer langs linjerne "De lagde de hovedtørklæder, de allerede havde på hovedet, over deres bryst" og vedholder derved, at kvinderne allerede havde et tørklæde på hovedet. For at muslimske kvinder på den tid "allerede havde et tørklæde på hovedet" skulle der have været et bud med det budskab i Koranen: Men ingen steder i Koranen står der noget om det hovedtørklæde. Det er derfor umuligt, at kvinder på den tid havde tørklæder på deres hoveder som en religiøs befaling. Ideen om, at "tørklædet allerede er på deres hoved" i nogle kommentarer, er derfor en seriøs logisk fejl. Lad os nu se på disse fejl i logikken:

- 1- For at kunne bakke op om ideen om "et tørklæde, der allerede var på hovedet," foreslår nogle kommentarer, at referencen til "jilbab," altså burkaen, i vers 59 i Sura al-Ahzab blev åbenbaret før vers 31 af Sura an-Nur, og at muslimske kvinder derfor allerede havde tørklæder på deres hoveder. Som vi skal se nærmere på, er jilbab et klædestykke, som dækker hele kroppen, fra hoved til tå. Dens formål er essentielt at dække hele kroppen. Hvis vi husker, at vers 31 i Sura an-Nur befaler kvinder at tildække deres bryster, kan vi se, at der ikke er nogen mulighed for, at brystet hos en kvinde, som har jilbab på, er udækket på nogen måde, så verset omhandler ikke

kvinder, som dækker hele deres hoved og krop. De folk, der kommer med den påstand, lader til at have glemt denne meget vigtige og fundamentale pointe.

2- Kvinder i arabiske samfund på den tid gik rundt uden tøj på, og det er grunden til, at verset blev nedsendt. Efter det vers begyndte muslimske kvinder at tildække deres tidligere eksponerede bryster. Lad os huske, at ordet "juyub" i verset betyder barm, og at den sande mening af den pågældende passage er "at de skal tildække deres bryster med deres dække."

3- Ifølge nogen kommentatorer, som insisterer på ideen om et "allerede eksisterende hoveddække", har de pågældende kvinder "allerede" dækket deres hoveder med tørklæder, men ifølge deres tankegang er deres barm på en eller anden måde totalt udækket! Ifølge denne mærkværdige tankegang kunne kvinder formå at tænke på at dække deres hoveder, men ikke deres bryster (muslimer er bestemt større end det). De var angiveligt omhyggelige, når de gjaldt at dække deres hoveder, men gik nøgne rundt. Det er den uundgåelige konklusion på disse kommentatorers ide om "det allerede eksisterende hovedtørklæde." Med denne fortolkning vedholder disse folk, at kvinder "med deres bryster eksponeret, men deres hoveder tildækket" rådes til at trække deres hoveddække ned for at dække deres bryster. Denne forfærdelige fejl i logik er resultatet af at forsøge at inkludere ideen om hovedtørklædet i Koranen.

4- Ifølge denne mærkelige ide, må "det allerede eksisterende hovedtørklæde" være så langt, at det kan trækkes ned, på en sådan måde, at det fuldstændig dækker brystet fra begge sider. Derfor må alle de kvinder, som åbenbart vandrede topløse rundt på den tid, "alle-rede" have haft hovedtørklædet på, som var så langt som et helkrobsdække. Fejlfortolkningen af verset langs linjerne af "at de skulle lægge deres hovedtørklæder" har derfor ført modstanderne af denne ide ud i en logisk fejl. Det er konsekvensen af at prøve at pålægge dette tydelige vers anden betydning.

Falske hadith, fabrikeret for at tilføje hovedtørklædet til dette vers, resulterer i endnu værre logiske for-drejninger. Dette vil blive beskrevet i senere afsnit.

Der findes ingen reference i Koranen til et hovedtørklæde. Ikke desto mindre har nogen kommentatorer forsøgt at producere et tvungent bud fra Koranen, omkring at tildække hovedet for at få det til at passe med opdigtede hadith.

Det, der skal vides om betydningen af de arabiske udgaver af versene og nøjagtigheden af fortolkninger

Man må være omhyggelig med diverse elementer, hvis en arabisk tekst skal forstås rigtigt eller oversættes nøjagtigt til andre sprog:

1- omhyggelighed med brugen af ord på arabisk

Et emne, der kræver opmærksomhed, hvis kriteriet om, at kvinder dækker deres kropsdele, skal forstås rigtigt, er hvordan ordet "dække" bruges på arabisk.

Ordet "dække" bruges generelt på arabisk sammen med vægt på det objekt, der skal tildækkes. For eksempel, når ordet "bord" bruges sammen med ordet "dække", så er resultatet en dug. På samme måde giver "at dække" ("khimar") sammen med ordet "hoved" ("ra'as") til sammen ordet "khimaru-ra'as" som betyder "hoveddække". Hvis Koranen befalede kvinder at dække deres hoveder, ville et af de udtryk, der skulle bruges, skulle være "khimaru-ra'as." Men intet sådan udtryk optræder.

I vers 6 i Sura al-Ma'ida, som handler om rituel rensning før bøn, udtrykkes ordet hoved med ordet "ra's".

O I troende! Når I stiller op til bøn, så vask ansigtet og hænderne op til albuen, og stryg jer over hovedet, og vask fødderne op til anklerne. (Sura al-Ma'ida, 6)

Arabisk translitteration: ya ayyuha allatheena amanoo itha qumtum ila allsalati faighsiloo wujoohakum waaydiyakum ila almarafiqi waim-sahoo **biruoosikum**.

Det er tydeligt, at hvis Gud havde befalede kvinder at tildække deres hoveder, så ville den befaling være tydeligt og utvetydigt beskrevet i Koranen. Men undersøgelse af de vers, der handler om kvinders påklædning, indeholder intet sådant fokus på hovedet.

2- undersøgelse af ord i Koranen gennem andre vers

Når man undersøger Koranen, må man se på, hvordan et specifikt ord bruges sammen med andre ord i verset og i andre vers.

Ordet brugt sammen med "**khimar**" ("**dække**") i vers 31 af Sura an-Nur og som understreger emnet er "**juyub**". **Som vi har set ovenfor, bruges dette ord til at henføre til barmområdet i alle andre vers, hvor det optræder.** Det område, som skal tildækkes ifølge verset, er derfor barmen, ikke hovedet.

3- omhyggelighed med at tilskrive arabiske ord i parentes betydning

Arabisk har et meget større ordforråd end mange andre sprog, og det er overordentligt rigt med betydninger. Meget kan siges med få ord, og et ord kan bruges mange forskellige steder og derfor have mange forskellige betydninger. Derfor tilføjes mange fortolkninger i parentes, selvom betydningen af verset er ganske tydelig. Tilføjelser laves og betydninger formes ifølge oversætterens individuelle fortolkninger.

Lad os her huske, at siden de folk, som oversætter Koranen, generelt har en traditionel opfattelse af islam, som betragter hadith som grundlaget for troen, og siden disse folks oversættelser generelt er højt anset, er de individuelle fortolkninger, som opstår i oversættelser af versene, generelt traditionelle og formet i lyset af opdigtede hadith. Sådanne oversættere, som tilføjer bemærkninger i parenteser har en tendens til, bevidst eller ubevidst, at ændre betydningen af versene til at passe med de falske hadith.

Når vi ser på oversættelserne af vers 31 af Sura an-Nur, ser vi, at selvom ordet "hoveddække" ikke optræder nogen steder, bruges ordet af kommentatorer enten direkte i teksten eller i parenteser. Selvom ordet "hoved" eller "ra'as" ikke optræder nogen steder i verset, og ordet "barm" bruges i kombination med ordet "dække", hvilket vil sige, at det område, der skal tildækkes,

tydeligvis er barmen, oversættes ordet "khimar", som betyder "ethvert dække", som "hoveddække". Instruksen i verset er altså ændret. Denne ændrede betydning er blevet meget udbredt og er blevet den traditionelle fortolkning, og konklusionen drages, at kvinder skal dække deres hoveder.

Når denne fortolkning, som først senere blev tilføjet af kommentatorer, fjernes, er det dog tydeligt, at verset eksplicit henviser til tildækningen af barmen. Enhver, der læser verset, vil nå frem til den mening.

Nogle folk, som oversætter Koranen ud fra et traditionelt syn på Islam, laver ændringer i betydningen, enten gennem brugen af parenteser eller direkte i selve teksten. Selvom vers 31 i Sura an-Nur ikke siger noget om et hovedtørklæde, har disse folk ikke tøvet med at henvise til hovedtørklædet, enten i parenteser eller i selve teksten. Men når denne fortolkning fjernes, så henviser verset tydeligt til at til-dække brystet.

Sura an-Nur Vers 31, anden del

Og sig til de troende kvinder, at de også skal holde deres blik sænket og vogte deres kønsdele og ikke vise deres forskønnelse, undtagen det, som er synlig af sig selv. Og de skal trække deres slør sammen over deres bryst, og de må ikke vise deres forskønnelse til nogen andre end deres ægtemand, deres fædre, deres ægtemænds fædre, deres sønner, deres ægtemænds sønner, deres brødre, deres brødres sønner, deres søsters sønner, deres kvinder, deres slavinder, de mandlige tjenere, som ikke har seksuelt begær, og børn, som endnu ikke forstår sig på kvinders tildækning. Og de må ikke trampe med fødderne, sådan at andre får noget at vide om den forskønnelse, som de skjuler. O I troende! Vend jer i anger til Allah alle sammen, sådan at I må opnå den sikre sejr. (Sura an-Nur, 31)

Fejltolkninger omkring "kvinders udsmykning"

Et andet emne, som Gud leder vores opmærksomhed hen på i vers 31 i Sura an-Nur, er kvinders "udsmykning." Passagen i verset, som lyder "**...sådan at andre får noget at vide om den forskønnelse, som de skjuler**" betyder, at de ikke skal vise deres bryster frem, og er ikke en reference til deres hoveder.

Men dette kommer meget anderledes til udtryk i nogle hadith og i nogle kommentarer af Koranen gennem tilføjelser i parenteser eller fordrejelsen af ordenes betydning. Lad os se på disse:

Ideen om, at kvinder er midler til prøvelse

Den sande betydning af den første del af ordet "zeenatahunna" i dette vers er "udsmykning eller pynt", og endelsen "hunna" indikerer, at dette om-taler kvinder.

Nogle lærde siger, "Kvindens kroppe er dekorative og tiltrækkende, hvorfor verset henfører til hele deres krop." Fra det udgangspunkt påstår de, at kvinder skal tildække hele deres krop. I sandhed siger verset intet sådant.

Nogle folk finder på en meget anderledes fortolkning af, hvad Koranen siger, og siger, "*Dette henviser til de dele af kroppen, hvor perler og dekorationer fremvises, hvorfor det er forbudt at kigge på de regioner, hvor disse fremvises.*" Andre går endnu videre og siger, "*Det er forbudt at se på en kvindes klippede hår eller afklippede negle*". De går så videre til at producere meget mærkelige ideer såsom, "*Bare det at se på en lille del fører normalt til at se på det hele.*" (Ibn Hajar, al-Zawajir)

Selvom verset er meget tydeligt, er utallige meget forskellige og mærkelige fortolkninger blevet produceret fra udtrykket "... sådan at andre får noget at vide om den forskønnelse, som de skjuler." Disse fortolkninger varierer ifølge folks tankegange og afhænger nogle gange af deres syn på kvinder. Tankegange, som forsøger at lukke kvinder ude, pacificere dem, gøre dem grimme og holde dem væk fra samfundet og menneskeheden, at gøre dem til andenrangs borgere og – må Gud forbyde det – gøre dem til individer, som kun lever for at tjene mænd og ikke Gud, har haft en tendens til at ville eliminere kvinder fuldstændig ved hjælp af et eneste ord – "forskønnelse". Gennem disse falske fortolkninger af Koranens vers, er mange mennesker gået væk fra troens essens og har opfattet Koranen som en uforståelig bog, og når disse tilføjelser er blevet taget sammen med opdigtede hadith, er resultatet blevet en fortolkning af troen, som er meget anderledes end den, der findes i Koranen.

Men udtrykket "skjulte forskønnelser" i verset er meget klar og henviser til to områder, som holdes skjult – kønsorganerne og brysterne.

Fejlen i at gøre udsmykning og tilbehør forbudt

Nogle folk vedholder, at "forskønelser" i verset er ting som "perler, juveler og andet tilbehør". Dette er væsentligt, når man skal forstå det forkerte og mærkelige i diverse fortolkninger baseret på falske hadith. Ifølge denne forbløffende påstand er en mands instinkter så primitive, at synet af en eneste perle er nok til at få ham ud af kontrol. Så ifølge den tankegang skal perler forbydes med det samme for at holde "mænd", angiveligt barbariske individer, under kontrol!

Denne skræmmende tankegang er faktisk meget afslørende om fanatikernes syn på den muslimske mand. Men en muslimsk mand er et individ, som frygter Gud, og grunden til, at han vil holde sig fra forbudte handlinger, er ikke at nogle ting er blevet forbudt, men fordi de vil være utiltalende for Gud. En muslimsk mand er ikke et væsen, som vil miste al kontrol, når han ser en utildækket kvinde eller en håndfuld perler, eller som lever efter animalske instinkter. At påstå, at han er det, repræsenterer en slem bagvaskelse af den muslimske mand.

De pågældende fortolkninger er faktisk meget væsentlige, når det gælder at afsløre fanatikernes barbariske mentalitet. Når vi tilsidesætter fanatikernes fortolkninger og begrænser os til Koranen, kan vi tydeligt se, hvad ordet "forskønnelse" betyder.

Hvordan bruges ordet "forskønnelse" i Koranen?

I total kontrast til fanatikernes ide om at bandlyse prydegenstande såsom halskæder og øreringe, åbenbarer Gud i Koranen, at Han skaber sådanne udsmykninger til troende, og at de bestemt skal gå til moskeen velplejede og velklædte:

**O Adams børn! Tag jeres anstændige klæder på ved ethvert bønnested.
(Sura al-A'raf, 31)**

Nogle folk går så langt som at insistere på, at ordet "pryd" i verset henviser til dekorativt tilbehør såsom perler. Denne fortolkning er særligt væsentlig, når man skal afsløre den fejlagtige og besynderlige natur bag de fortolkninger, der er baseret på falske hadith. Referencen til "den pryd, som de holder skjult" i verset indikerer kønsdelene og brysterne.

I verset, **Sig:** "Hvem har forbudt pyntede klæder og de rene (madvarer), som Han har frembragt for Sine tjenere, til underhold?" (Sura al-Araf, 32) åbenbarer Gud eksistensen af en tankegang, som ville forbyde de ting, Han har gjorde tilladt. I næste del af verset, **Sig:** "Disse (ting) er for de troende i det jordiske liv, og på Genopstandelsens Dag er de udelukkende forbeholdt dem. Sådan gør Vi vore åbenbaringer tydelige for folk, som forstår." (Sura al-Araf, 32) understreger Han, at pynt er dejlige velsignelser, som skænkes til muslimer i denne verden, og at de vil tilhøre de troende alene i det hinsides, og gør det derved klart, at troende er de, som er værdige til sådanne glæder. Det faktum, at fanatikere forsøger at forhindre muslimer i at nyde disse glæder, selvom Gud betragter dem som værdige til troende, viser hvor direkte de modsiger Koranens tankegang.

Et andet vers, hvori pynt omtales, lyder:

O Adams børn! Sandelig, Vi har sendt klæder, som skjuler jeres skamfuldhed, også pyntede klæder, ned til jer. Men gudfrygtighedens klæde er bedre. Dette er et af Allahs tegn, så I må komme til eftertanke. (Sura al-A'raf, 26)

Den region, der omtales i vers 31 i Sura an-Nur

I verset ovenfor omtaler Gud brugen af pryd og udsmykning. Men som forklaret detaljeret har ordet "forskønnelse" i vers 31 i Sura an-Nur ikke noget at gøre med perler eller noget lignende. Verset citerer kvinders familie som et eksempel og viser den slags frihed, kvinder får i familien. Lad os nu undersøge det relevante afsnit af verset ord for ord:

...og de må ikke vise deres forskønnelse til nogen andre end deres ægtemand, deres fædre, deres ægtemænds fædre, deres sønner, deres ægtemands sønner, deres brødre, deres brødres sønner, deres søsters sønner, deres kvinder, deres slavinder, de mandlige tjenere, som ikke har seksuelt begær, og børn, som endnu ikke forstår sig på kvinders tildækning. Og de må ikke trampe med fødderne, sådan at andre får noget at vide om den forskønnelse, som de skjuler. O I troende! Vend jer i anger til Allah alle sammen, sådan at I må opnå den sikre sejr. (Sura an-Nur, 31)

Ordet "forskønelser" henviser her ikke til perler eller tilbehør, men meget åbenlyst til de private dele, og de folk til hvem denne "forskønnelse" må fremvises opremses så. Disse inkluderer tjenere, som ikke har noget behov for kvinder (som ikke har seksuelt begær eller er impotente) og børn, som endnu ikke har nogen bevidsthed om kvinders private dele. Det faktum, at specielt børnene, som ikke har nogen bevidsthed om kvinders private dele, nævnes, viser at ordet "forskønelser" henviser til de dele.

Det sprog, der bruges i Koranen er meget rent og perfekt. Ordene bruges med stor omhyggelighed, de er delikate og dette kan øjeblikkeligt forstås, når de undersøges nærmere. De private dele beskrives i overensstemmelse med Koranens taktfuldhed og litterære kunst og beskrives som udsmykning.

Et af de påskud, som oftest rejses af kommentarer, for at kunne producere deres fortolkning af hovedtørklædet i vers 31 i Sura an-Nur, er diverse opdigtede hadith. Disse falske hadith modsiger så dybt og åbenlyst verset, at det let kan ses med en klar analyse. Lad os nu undersøge, hvordan de pågældende falske hadith er i strid med Koranen, hvordan de misleder Islams samfund, når det gælder hovedtildækning og den svage logik, de besidder:

Opdigtede hadith omkring hoveddækket og deres interne uoverensstemmelser

Som vi har set i al tydelighed, indeholder vers 31 i Sura an-Nur, som nogle folk forsøger at fremstille som bevis for hovedtørklædet, faktisk ingen reference til ordet "hovedtørklæde" over hovedet. Men med inklusionen af nogle falske hadith i Islams litteratur er denne misforståelse blevet udbredt og findes stadig i dag. De falske hadith opdigtet af fanatikere er fyldt med væsentlige fejl i logikken og indeholder mange uoverensstemmelser. Lad os nu se på nogle eksempler:

Di Pino Daenis oliemaleri "Angelica"

Aisha (ra) sagde: "Da vers 24:31 blev åbenbaret, tog kvinderne blandt migranterne fra Mekka deres klæder og rev tøjstykker fra kanterne af deres nederdele og dækkede deres hoveder med dem." (Sahih Bukhari; Sunan Abu Dawud, Beyhaqi, VII, 88)

Berettet af Aisha, Ummul Mu'minin: Må Gud have barmhjertighed med de tidlige immigrerende kvinder. Da verset "At de skal lægge deres slør over deres barm" blev åbenbaret, rev de deres tykke overklæder og lavede slør af dem." (Sunan Abu Dawud, Book 32, Hadith 4091)

Satiyya binti Shayba beretter dette minde, hun hørte fra Aisha (ra): Vi var med Aisha og snakkede om Quraishi kvinderne og deres dyder. Aisha: Quraishi kvinder har bestemt nogle dyder. Men jeg sværger ved Gud, jeg har aldrig set nogen kvinder mere dydige end kvinderne fra Ansar, som troede på Guds Bog, stærkt og solidt. Da verset i Suraen Lyset 'de skal lægge deres slør over deres barm' blev åbenbaret, gik troende mænd til deres hjem og gengav det vers. De læste verset for deres koner, døtre, søstre og andre slægtninge. Enhver kvinde lavede hovedtørklæder af deres tøj ved at tro og bekræfte Guds Bog. Den næste morgen udførte kvinderne bønne fajr (den tidlige morgenbøn). Det så ud som om, der var krager på deres hoveder. (Sahih Bukhari, Tafsir Sura (Suraens kommentering) 24:12; Sunan Abu Dawud, Libas (stof): 29)

Som vi har set, påstår alle disse hadith, at da vers 31 af Sura an-Nur blev åbenbaret, rev muslimske kvinder øjeblikkelig tøjstykker fra deres nederdele og **viklede dem om deres hoveder**. Det er der det første brud på logikken findes. Lad os nu så på de logiske fejl i disse hadith, og hvordan de er i konflikt med Koranen:

- Som vi allerede har set nærmere på, henviser udtrykket i verset "... **de skal lægge deres slør over deres barm**" til, at kvinder skal dække deres bryster. De pågældende hadith siger dog, at da dette vers blev nedsendt, skar muslimske kvinder øjeblikkelig stykker fra deres klæder og dækkede deres hoveder med dem, ikke deres bryster. Men verset siger ingenting om at tildække hovedet. Ingen af de pågældende hadith siger noget om, at muslimske kvinder adlød det faktiske bud i verset og tildækkede deres bryster.

- Ifølge beskrivelsen her rev kvinder stykker fra deres egne nederdele, men i stedet for at tildække deres bryster, som befaleet i verset, viklede de dem om deres hoveder. For at kunne være enig i den fejlagtige fortolkning af "lægge deres hovedslør ned over" må de tøjstykker, de skar fra deres nederdele, have været så store, at de kunne dække deres hoveder og også gå ned over deres bryst.

- Det første, der falder en ind her, er tilstanden af disse iturevne nederdele. Siden stykkerne var store nok til at dække deres hoveder og bryster, må deres nederdele være blevet til moderne miniskørter og deres ben have været blottet. Ifølge denne beskrivelse er kvindernes bryster og ben blottede, men de har tildækket deres hoveder. Men som vi har set med al tydelighed, blev **vers 31 i Sura an-Nur "kun" åbenbaret for at befale kvinder at dække deres bryster.**

- Vi har allerede set, hvordan nogle kommentatorer fortolker udtrykket "lægge deres hovedslør ned" på en måde, så deres ide om en "allerede eksisterende hovedtildækning" kan retfærdiggøres. De kommer med den påstand for at kunne retfærdiggøre ideen, at verset indeholder ordet "hoveddække" og vedholde, at kvinderne omtalt i verset allerede havde hoveddækker på. Faktum er dog, at de pågældende falske hadith påstår, at kvinderne lavede hovedtørklæder til sig selv ved at skære deres nederdele op, da verset blev åbenbaret. Hvordan kan disse falske hadith, som de pågældende kommentatorer betragter som deres hovedstøtte, være så meget i uoverensstemmelse med deres egne redegørelser?

De er i strid med deres egne redegørelser, fordi troen hos de, som ønsker at tilføje falske befalinger til islam ud over de sande bud, som findes i Koranen, er fuld af dybe logiske fejl. Alle overtroiske redegørelser er i konflikt med Koranen og de involverer alle store modsigelser. De bedrageriske fortolkninger er lavet udelukkende for at retfærdiggøre ideen om hovedtørklædet i vers 31 i Sura an-Nur, selvom verset er meget tydeligt og nemt at forstå. Fortolkninger lavet i lyset af de falske hadith og de konklusioner, der drages fra dem, er alle ganske skræmmende:

Nogle kommentatorer har forsøgt at få vers 31 i Sura an-Nur til at være i overensstemmelse med opdigtede hadith ved at komme med tilføjelser, eller gennem misledende oversættelser i et forsøg på at inkludere konceptet om hovedtørklædet. Disse falske hadith insisterer på, at da verset blev afsløret, skar muslimske kvinder deres skørter op og dækkede deres hoveder med dem. Ifølge denne ulogiske påstand forblev en kvindes bryster og ben utildækkede, men hendes hoved var dækket.

I Sha'afi og Hanbali skolerne er hele kvindekroppen uden undtagelse noget, som skal tildækkes (inklusive ansigtet og hænderne). I Hanafi og Maliki skolerne kan hænderne og ansigtet forblive utildækket, så længe det ikke tilskynder til oprør (*Sabuni, Tafsirul Ayatil Ahkam 2/154,155*). AS-Suddi: "Kvinden skal tilsløre et af hendes øjne og den del af hendes ansigt, der svarer til den del af det udækkede øje. Kun et øje må være åbent." Abu Hayyan: "Det havde været normen i Andalusien. Kun et øje på kvinden var set." (*Abu Hayyan, al-Bahr al-Muhit*). Sha'afi imamer forbød blot at kigge på en kvindes afklippede negle (*Ibn Hajar al-Haytami, What Is Lawful and Unlawful in Islam 2*). Ifølge en udbredt redegørelse var tildækningen en bindende pligt for en kvinde i islam, også at tildække hendes ansigt (*Fiqh us-Seerah*). En anden kilde be-

skrev, hvordan en kvinde skulle se på en mand, som følger: "Det er ikke tilladt for en kvinde at se på en fremmed mands bryst, ryg eller ben, selv hvis hun ikke frygter fristelse. Fristelse forårsaget af ansigtet er større end den, der forårsages af fødderne, håret eller benene. Da der er enighed om, at det er forbudt at se på disse dele, så må det, *a fortiori*, være forbudt at se på ansigtet." (Sabuni, *Rewai* 2/156).

Fanatikernes skræmmende sind kan kun finde ro, når kvinder er helt tildækket: For nogle folk er selv det dog ikke nok, og en kvinde, som tildækker enhver del af sin krop, skal så også fængsle sig selv derhjemme. Det er umuligt at finde så radikale og skræmmende fortolkninger fra Koranens vers, som giver frihed til kvinder og beskriver, hvem de kan opføre sig frit foran, og hvem de skal tildække deres private dele for. Men de falske hadith, vi har set på, har gjort det muligt, og disse folk har været i stand til at gå så langt, at de har tilføjet deres egne ting til verset og gjort kvinder til fantomer, dækket fra hoved til tå, og hvis afklippede negle det endda er forbudt at se på. Dette eksempel er meget illustrativt til at vise omfanget af den fanatiske tankegang.

Lad os også huske her, at samlingen af hadith henviser til, at mænd og

kvinder renses sig selv fra samme skål på vores Profets (ﷺ) tid. (Se Sahih Bukhari, Wudu 43; Sunan Abu Dawud, Kitab al-Taharah 39; Sunan ibn Majah, Taharah 36; an-Nasai, Taharah 56) Siden disse rensede områder er fødderne, armene indtil albuerne, ansigtet og hovedet, fremgår det ifølge disse hadith, at kvinder stod sammen med mænd og havde deres hoveder utildækket. Men den ene forenende egenskab hos de ellers splittede fanatikere er, at de fuldstændig ignorerer de hadith, som ikke passer dem.

Da vores eneste vejledning er Koranen, og redegørelserne i Koranen er så tydelige, som de kan være, er situationen, hvor kvinder står sammen med

mænd med utildækkede hoveder, fuldstændig i overensstemmelse med Koranen.

Forbudte ting er ikke uklare i Koranen

Når man ser på den fanatiske tankegang, som producerer ideen, at "selv en kvindes afklippede negle er forbudte", er det vigtigt at klargøre en vigtig pointe: Gud har åbenbaret, hvad der er forbudt med meget klare og utvetydige beskrivelser i Koranen. For eksempel lærer muslimer, at det er forbudt at spise svin i verset

Han har forbudt jer det selvdøde (dyr), blod og svinekød og det, som er ofret til andre end Allah (Sura al-Baqara, 173). Der kan ikke være tale om, at en muslim bliver usikker, i tvivl eller har brug for en fortolkning og kommentar til buddet "Han forbyder jer..." Et andet eksempel omhandler renter. Dette forbydes tydeligt muslimer i verset, **Men Allah har erklæret handel lovlig og åger ulovlig (Sura al-Baqara, 275).** Ingen kan begive sig ud i en debat om emnet på baggrund af verset eller prøve at påstå, at "rente kan ikke skelnes fra handel. "

Derfor lærer vi, hvad der er forbudt, direkte fra verset selv, ikke fra udledningerne af diverse kommentarer tilføjet i parentes eller opdigtede hadith. Vers 31 i Sura an-Nur er krystalklar på den måde. Men kommentatorernes fejl i at tilføje fortolkninger af versene i parentes er sket mange gange, især når det gælder dette vers. For eksempel føjer nogle kommentatorer, som er påvirket af imamer og som finder på deres egne bestemmelser, ordene: "... ud over så synlige områder som ansigtet og hænderne" til dette vers i parentes. Men i islam, hvis alle områder "... ud over hænderne og ansigtet" skulle tildækkes, er der ingen tvivl om, at et så vigtigt emne ville have optrådt i Koranen med de mest utvetydige udtryk, og vores Almægtige Herre ville have gjort det overordentligt klart med tydelige ord. På samme måde, som vi ikke har nogen tvivl om, at svinekød, renter eller utroskab er forbudt, så ville vi også have set dette i Koranen. Men ingen sådan måde at klæde sig på beskrives i Koranen. Det optræder kun i nogle kommentatorers redegørelser.

Ønsket om at lukke kvinder og deres kroppe væk

Af en eller anden grund, har fanatikernes fortolkninger, under påvirkning af de opdigtede hadith, altid været langs linjerne af at lukke kvinderne væk indenfor og tildække deres kroppe. Den hovedbegrundelse, de citerer, er deres ophidsende natur. Men faktum er, at mandekroppen er lige så tiltrækkende for kvinder, som kvinders kroppe er for mænd. Da der ifølge Koranen ikke er nogen skelnen mellem kønnene, er der ingen logik i at tildække kvinder i frygt for, at mænd bliver ophidset af dem. Hvis problemet var ophidselse af mænd, ville det så ikke være meget mere logisk, at mænd lukkede sig selv inde eller gik uden for med en tildækning, der forhindrede dem i at se, hvad der var omkring dem? Givet sandsynligheden for deres egne ophidselse, skulle de forsøge at eliminere risikoen fuldstændig i stedet for at tildække kvinder.

Alle slags detaljer kunne anvendes på dette område. For eksempel, hvis nogen folk synes, at en kvindes stemme er ophidsende, og at hun skal forhindres i at tale, så skulle det samme gælde for mænd. Hvis en kvindes ord eller sange ikke skal lyttes til, så burde den restriktion også gælde for mænd, når man husker på, at en kvinde også kan blive tændt af en mands stemme. Hvis fanatikernes mentalitet ønsker at erklære, at falske regler er gyldige, og hvis de ønsker at overbevise folk om dem, så burde de samme regler gælde for mænd.

Men den logik, som gælder i islam, er selvfølgelig Koranens, og der findes ingen sådanne restriktioner i Koranens logik. Disse restriktioner, som fanatikere ønsker at indføre, er uden tvivl blevet opdigtet for at indføre kontrol og begrænse frihed, og simpelthen tjene til at skabe stort besvær for samfundet og ultimativt føre til katastrofer i de samfund, hvor de selv lever.

Som på alle andre områder, er mænd og kvinder lige, når det gælder ærbarhed. Utroskab er forbudt for kvinder og mænd. Som Gud åbenbarer i vers 35 i Sura al-Ahzab: **mænd og kvinder, som vogter deres kønsdele**, har mænd samme pligt som kvinder til at være kyske og rene. Men måden, hvorpå man

kan opnå dette, er ikke ved at lukke folk inde og ikke lade dem komme ud og ikke lade dem mødes eller tale. Måden at gøre det på, er at de skal vedtage sig Koranens moralske værdier. Mennesker er ikke vilde væsner, som handler ud fra instinkt og går, hvor begæret fører dem hen. Mennesker er individer med evne til at skelne mellem rigtigt og forkert gennem deres intelligens, deres bevidsthed og, vigtigst af alt, de moralske værdier, de har lært af Gud og deres kærlighed til og frygt for Ham.

Derfor er det, der bestemmer, om en person vil opføre sig ærbart eller ej, ikke hvor meget andre afslører af deres krop, eller hvor meget han kan se af deres hår, men hans frygt for Gud og moralske værdier. **For at synliggøre dem, som frygter Allah uden at have set Ham** åbenbarer Gud i et vers, (Sura al-Ma'ida, 94) **at Han vil teste folk, selv hvor ingen kan se dem.** Derfor vil brugen af tvang eller indelukning af folk og generel brug af vold ikke sikre det. Tro, moralske værdier og tilbedelse er spørgsmål for hjertet alene.

Mænd og kvinder er lige, når det gælder kyskhed i Koranen, ligesom på alle andre områder. Kriteriet for kysk adfærd er dog ikke, hvordan man klæder sig, eller hvor meget hår der kan ses, men i stedet frygt for Gud og moralske værdier.

Koranen henviser til Jilbab, ikke hovedtørklædet

Som det kan ses fra alle de detaljerede analyser ovenfor, bruges vers 31 i Sura an-Nur, under påvirkning af besnærende udsagn og tvungne redegørelser fra diverse kommentatorer, som angiveligt bevis ideen om hovedtørklædet, som bogstaveligt talt er blevet et tabu. Det er utroligt, hvordan et vers, som ikke siger noget om hovedtørklædet, ikke giver nogen information om hovedet, men udtrykkeligt beskriver tildækningen af barmen, alligevel kan blive fortolket på en så anderledes måde.

Noget andet, som er meget forbløffende er, at mange folk, som betragter hovedtørklædet, som aldrig nævnes i Koranen, som troens eneste pligt, aldrig taler om vers 59 i Sura al-Ahzab, som faktisk taler om overtøj. De har gjort hovedtørklædet, som ikke optræder i Koranen, til et bud og ignorerer befalingen om overtøj, som faktisk optræder i Koranen.

Lad os nu se på, hvordan overtøjet optræder i Sura al-Ahzab, og hvorfor modstanderne af hovedtørklædet vælger at ignorere det:

O profet! Sig til dine hustruer og dine døtre og de troende kvinder, at de skal trække deres kåbe om sig. Dette er mere passende, for at de skal kunne genkendes og ikke udsættes for fornærmelser. Allah er tilgivende, barmhjertig. (Sura al-Ahzab, 59)

Betydningen af det arabiske ord i verset, "jilbab" er et lagen eller en klædning, som dækker kroppen fra top til tå. Dette vers fra Sura al-Ahzab beskriver derfor meget tydeligt en klædning, som dækker hovedet og hele kroppen. Der er beskrevet én grund til, at man skal have en sådan klædning på, og det er for at muslimske kvinder skal genkendes som frie og ærbare.

Dette betyder, at nogle miljøer ikke er passende til, at kvinder skal bevæge sig frit rundt eller klæde sig frit. Strukturen af et samfund og det moralske niveau hos folkene i det, er nogle gange ikke på højde med civilisationen. Nogle samfund fordømmer kvinder, som går rundt uden at være helt tildækkede, og kan endda gå så langt, som at påføre dem verbale eller fysiske overgreb. Under normale forhold vil muslimske kvinder ikke gå sådanne steder, med mindre de ikke har et valg. Men når de er nødt til det, er det essentielt for muslimske kvinder at vise, at de er muslimer og ærbare, hvis de vil undgå uvelkomne konsekvenser. Den jilbab, muslimske kvinder har på i sådanne miljøer, er blot et middel.

Dette er selvfølgelig noget, en kvinde selv må bestemme. De demokratiske og moderne samfund i dag lever generelt ikke op til denne beskrivelse af "usikre steder". Derfor føler kvinder i vestlige samfund generelt ikke behovet for at tildække sig selv. Når det er sagt, kan der dog også være folk i sådanne samfund, som faktisk udgør en trussel over for kvinder. Så hvis en kvinde ikke tror, hun er sikker, kan hun vælge at dække sig selv til, selv i et vestligt samfund, fordi det essentielle forhold, nævnt i verset, er til for at forhindre muslimske kvinder i at blive fejlbedømt og undertrykt på baggrund af den måde, de klæder sig på.

At gå ind for hovedtørklædet men aldrig nævne "jilbab"

For at gå videre til at tale om hovedtørklædet, kan en kvinde sige, "hovedtørklædet optræder i Koranen og jeg ser det i vers 59 i Sura al-Ahzab", og have et på, hvis hun vil. Ved at gøre dette, foretrækker hun hovedtørklædet frem for en fuld tildækning og fortolker tildækning på den måde. Men en, der siger "hovedtørklædet optræder i Koranen, og jeg ser det i vers 31 i Sura al-Nur" taler ikke sandt. Dette er en fare, fordi vores Herre taler til de, som betragter tilladte ting som forbudte og forvrænger Koranens vers. Det kan være en stor forbrydelse i Guds Syn at påstå, at et bud, som ikke optræder i Koranen, faktisk findes i den, selvom man meget vel er klar over sandheden.

Det overraskende er, at nogle mennesker, som betragter hovedtørklædet som et bogstaveligt symbol på troen og forsvarer det fuldt ud, næsten aldrig nævner referencen til den fulde tildækning i Koranen.

Hvis hun ønsker det, kan en kvinde sige "Praksissen om hovedtildækning optræder i Koranen, og jeg kan se det i vers 59 i Sura al-Ahzab, " og vælge at dække sit hoved til. Hun foretrækker måske hovedtørklædet frem for at tildække hele kroppen og fortolker tildækning på den måde. Men det er usandt at sige, at dette er, hvad vers 31 i Sura al-Ahzab bebuder, for Koranen siger ingenting om hovedtørklædet.

Faktisk nævner nogle folk, som måler religiøs hengivenhed i forhold til hovedtørklædet, og som måler overlegenhed gennem hovedtørklædet – selvom Gud siger, at overlegenhed ligger i fromhed – aldrig det sande bud om jilbab i Koranen. Selvom Koranen ikke siger noget om hovedtørklædet og indeholder et udtrykkeligt bud om en jilbab, foretrækker de at fremhæve noget, som ikke findes i Koranen. Det er ganske forbløffende, hvordan hovedtørklædet kan betyde så meget for folk, mens der slet ikke siges noget om jilbab.

A photograph of two women. On the left, a woman is wearing a black hijab and smiling. On the right, a woman with long blonde hair is wearing a white lace dress and a light-colored trench coat, also smiling. The background is a soft-focus outdoor setting.

Henvisningen til at have "jilbab" på i vers 59 i Sura al-Ahzab er helt op til den enkelte muslimske kvindes skøn. Siden kvinder føler sig trygge i demokratiske og civiliserede samfund, føler de generelt ikke behovet for at have en jilbab på og tildække sig fuldstændigt. Nogle kvinder føler sig dog måske ikke så tilpas, selv i sådanne samfund, og foretrækker måske at tildække sig fuldstændigt. Det vigtige er at forhindre en kvinde i at blive misforstået eller chikaneret på grund af den måde, hun klæder sig på.

En muslimsk kvinde ved, hvordan hun skal klæde sig i overensstemmelse med Koranen

En vigtig pointe, som må understreges her, er, at en muslimsk kvinde meget vel ved, hvordan hun skal klæde sig i overensstemmelse Koranen, så der er ingen grund til, at en mand skal fortælle en kvinde, hvad hun skal have på. En mand har ingen ret overhovedet til at blande sig i, hvad en kvinde har på, og slet ikke fortælle hende, hvordan hun skal klæde sig eller dømme hende. Gud har ikke givet en mand den ret. I dag er det en meget vigtig pointe, som må tages op og understreges, især i muslimske samfund.

En kvinde må have hovedtørklædet på, dække sig helt til, vise håret frem eller have nedringet tøj på. Når hun har sagt, "jeg er en muslim," har ingen ret til at dømme hende. Kun i Guds Syn vides det, hvem der er mest dydig. Det er oprigtighed, der tæller i troen, ikke påklædning. På samme måde som en, der tildækker sig fuldstændig, kan være uoprigtig og komme i helvede, kan en kvinde, som har nedringet tøj på også fortjene paradiset. Det er Gud alene, Som bestemmer.

Når folk bruger andre vejledninger en Koranen opstår problemer, som ikke passer til den menneskelige natur og som uvægerligt vil skabe en slags problemer. Disse ophører med at være individuelle problemer og kan blive til sociale konflikter eller problemer. De distinktioner, der er baseret på påklædning – såsom med eller uden hovedtørklæde, eller nedringet versus total tildækning – er en falsk opfattelse, som ikke har nogen plads i Koranen, og som fører til spænding i et samfund. Gud åbenbarer i et vers, at overlegenhed ifølge Koranen ikke ligger i påklædning og ydre fremtoning, men i fromhed eller taqwa (at handle ud fra frygt for Gud):

O Adams børn! Sandelig, Vi har sendt klæder, som skjuler jeres skamfuldhed, også pyntede klæder, ned til jer. Men gudfrygtighedens klæde er bedre. Dette er et af Allahs tegn, så I må komme til eftertanke. (Sura al-A'raf, 26)

Tro leves og gøres ægte i hjertet. Tro manifesterer sig gennem moralske værdier, en persons varme, affektion, generøsitet, tilgivende natur, kvalitet, kultur, manerer og opfattelse af kunst og videnskab – kort sagt, i alt. Det er derfor vigtigt at evaluere folk gennem deres moralske værdier, ikke deres udseende.

Lige gyldigt, hvordan de ser ud, er folk, som siger "jeg er en muslim", alle værdifulde muslimer. Det er forkert at diskriminere mellem dem. Ingen har retten til at diskriminere.

En kvinde kan tildække sig fuldstændigt eller have afslørende tøj på. Når hun siger, "Jeg er en muslim", har ingen ret til at dømme hende. I Koranens øjne ligger overlegenhed ikke i ens tøj, men i ens gudfrygtighed.

"To kvinder = en mand" fejlen

Et af de misforståede spørgsmål, som folk forsøger at bruge som bevis imod islam, er den ide, at "en kvinde er værd en halv mand." Nogle modstandere af islam har fortolket, at "en mands vidnesbyrd og rettigheder er dobbelt så meget værd som kvinders." Fanatikere har også gjort brug af denne mistolkning og har sat dette i praksis og mærket kvinder som værd "halvdelen" af mænd. Men, som på så mange andre områder, tager modstanderne af islam og fanatikerne også fuldstændig fejl her.

Gud ligestiller en mands vidnesbyrd med en kvindes i Koranen. Koranen siger ikke noget om, at "en mands vidnesbyrd er værd det dobbelte af kvinders." For eksempel skal man bruge fire vidner til at bestemme utroskab, og Koranen siger ikke noget om, at disse fire skal være fire kvinder eller to mænd, eller fire mænd eller otte kvinder. Den taler blot om fire vidner. Med andre ord er fire vidner nok, uanset om de er mænd eller kvinder, og der skelnes ikke mellem dem.

Som i alle tilfælde, når vidneudsagn er i strid med hinanden, betragtes kvinden som overlegen i Koranen, og hendes ord skal stoles på. For eksempel når kvinder anklages for utroskab, og der er en uoverensstemmelse mellem kvindens udsagn og mandens, så foretrækkes kvindens vidneudsagn. En kvinde betragtes endda som uskyldig på baggrund af sit eget udsagn.

Relevante vers i Koranen lyder som følger:

Og de, som beskylder deres hustruer, men ikke har nogen vidner ud over sig selv, en sådan persons vidnesbyrd skal være, at han sværger ved Allah fire gange på, at han er sandfærdig.

Den femte gang (skal han sværge), at måtte Allahs forbandelse komme over ham, hvis han er en løgner.

Og kvindens straf kan afværges ved, at hun sværger ved Allah fire gange på, at han lyver. (Sura an-Nur, 6-8)

Det faktum, at kvinder ses som værende mænd overlegne, når det gælder vidnesbyrd, er et meget væsentligt et, som ikke er velkendt. Det beskriver essensen af Koranen og dennes perspektiv over for kvinder. Fanatikerne og modstanderne af Islams forkerte ideer er dog meget anderledes. Lad os nu se på den sande betydning af de vers, som fanatikere, der betragter kvinder som værd halvdelen af mænd, bruger som bevis, når det gælder kvinders vidnesbyrd og arveret:

John William Godwards
oliemaleri "Endymion," 1893

Kvinder og vidnesbyrd i lån

Den eneste undtagelse i Koranen omkring kvinders vidnesbyrd er, når det gælder lån. For at kunne forstå undtagelsen her må vi se på vers 282 i Sura al-Baqara, hvori lån beskrives:

I, som tror! Når I aftaler et lån for en bestemt periode, så skriv det ned. Lad en skriver iblandt jer skrive (det) retfærdigt ned. Skriveren skal ikke tøve med at skrive på den måde, som Allah har lært ham, at han skal skrive. Den, der pådrager sig ansvaret (låntageren), skal diktere (og derved retsgyldigt vedgå sit lån over for långiver), og han skal frygte Allah, sin Herre, og ikke formindske (lånesummen). Men hvis den, der har pådraget sig ansvaret (låntageren), er mentalt svag, hjælpeløs eller ude af stand til selv at diktere (og derved vedgå lånet), så lad hans værge diktere i retfærdighed. Og lad der være to vidner blandt jeres egne mænd. Men hvis der ikke er to mænd (tilgængelige), så en mand og to kvinder, som I kan godtage som vidner (og finder retskafne og pålidelige), sådan at hvis en af dem skulle glemme, så kan den anden påminde (hende). Vidner skal ikke nægte, når de bliver tilkaldt (til at vidne). Og vær ikke uvillig til at nedskrive det, ligegyldigt hvor stor eller lille (en sum det måtte være), inklusive tiden for tilbagebetaling. Dette er mere retfærdigt i Allahs øjne, mere solidt for vidnesbyrdet og det bedste, I kan gøre for ikke at komme i tvivl, med mindre det gælder en handel mellem jer, som I gennemfører på stedet. Så er der ingen synd forbundet med ikke at nedskrive det. Men før vidner, når I handler indbyrdes. Ingen skrivere eller vidner skal forulempes. Hvis i gør (det alligevel), er det syndefuldt. Så frygt Allah. Allah lærer jer. Allah er velbekendt med alle ting. (Sura al-Baqara, 282)

Dette vers beskriver reglerne om lån, og siger at "... hvis I låner penge fra hinanden med en bestemt tidsfrist, så skriv det ned," og at "ingen skriver må nægte at skrive". Slutningen af verset siger også, at "... hverken skriver eller vidne må forulempes." At være et vidne på ting såsom lån, hvor materielle interesser står på spil, er noget folk foretrækker at undgå. Men Gud ønsker, at mænd skal påtage sig hele ansvaret for denne uvelkomne pligt og ønsker "... to af jeres mænd som vidner." Bemærk, at verset ikke siger noget om, at "finde to mandlige eller fire kvindelige vidner." Det taler blot om, at to mænd skal fungere som vidner. Dette risikable og besværlige ansvar pålægges mænd direkte. På denne måde beskyttes kvinder, som er mere modtagelige for pres, fra denne uvelkomne pligt.

Ifølge dette vers er betingelsen, hvis to mænd ikke kan findes, men en mand er tilgængelig, at det skal være "en mand og to kvinder". På denne måde stilles en kvinde ikke alene over for en risikabel situation, som involverer

Ansvar omkring penge er et risikabelt forhold, især i nutidens samfund, som let kan resultere i, at en person bagvaskes, anklages for forseelser eller bliver mistænkeliggjort.

finansielle interesser og beregninger, såsom lån. Muligheden for, at en mand og en kvinde står over for hinanden i tilfælde af, at en ugunstig situation opstår, undgås dermed.

Lad os for eksempel forestille os, at der er en misforståelse omkring størrelsen af lånet eller tilbagebetalingsmetoden. Hvis de to vidner gav forskellige udsagn, så ville kvinden ende med at stå op mod manden, og i den situation, hvor en af de to lyver, vil hun komme under intens stress og pres. Gud har forhindret kvinder, som Han beskytter mod alt eksternt pres, i at blive udsat for sådan en situation. Tilstedeværelsen af et andet kvindeligt vidne, for at støtte hende, vil eliminere det pres. I det tilfælde, at en mand og to kvinder er vidner, vil ansvaret, når tallet stiger til tre, være spredt mere ud og stresset ved at være vidne vil blive mindsket. Så folk med skjulte motiver, som ønsker at stresser vidnerne, vil skulle bedrage to ud af tre personer, ikke en ud af to parter, og det vil gøre deres skadelige opgave meget vanskeligere.

Det er et velkendt faktum, at ansvar omkring penge, specielt i nutidens samfund, er spørgsmål, hvor en person let kan bagvaske en anden, ubekymret kaste anklager mod den anden side og efterlade den anden part under en sky af mistanke. Det forbehold, der tages for dette, repræsenterer en garanti for kvinder på mange måder. Nogle folk finder det let at betragte kvinder som svage og ærekrænke dem. Sådanne situationer, hvor kvinder er involveret, repræsenterer et af de steder, hvori sådanne folk meget vel kan beskyldte kvinder for kriminalitet og bagvaske dem. Men hvis lånet bevidnes af to kvinder, så eliminerer det faren ved sådanne falske anklager.

Dette repræsenterer også en kilde til sikkerhed for en kvinde på det psykologiske område. Det kan være meget risikabelt at glemme detaljer såsom størrelsen på lånet eller tilbagebetalingsmetoden, når man bevidner sådan en transaktion. Da muslimer har ansvar for at være upartiske vidner, har de også ansvar for at være fuldt klar over, og ikke glemme, detaljerne om lånet. På denne måde deles dette ansvar, som en kvinde ellers skulle bære, mellem to. Selv hvis en kvinde har en meget god hukommelse og forsøger ikke at glemme – og kvinder er meget mere nøjagtige end mænd på det område – vil

tilstedeværelsen af en anden part stadig frigøre hende fra den psykologiske byrde.

Den psykologiske byrde og muligheden for at glemme gælder selvfølgelig også mænd. Men det er altid kvinder, som beskyttes på den psykologiske og materielle måde i Koranen. Vores Herre har skabt kvinder som individer, som knytter stor vigtighed til detaljer, som tager selv små ansvar meget alvorligt, og som generelt er punktlige og meget ansvarlige. Derfor vil den byrde, som en kvinde vil føle, specielt under materielle lån, være meget tung på grund af den måde, hvorpå hun er skabt. Almægtige Gud har tilvejebragt sådan en lettelse for at beskytte hende og forhindre hende i at komme under psykologisk pres. Dette er en anden manifestation af den høje værdi, vores Herre tilknytter kvinder.

Gud betragter mænd og kvinder som at have samme status som vidner i Koranen. Ingen steder i Koranen står der, "Et mandligt vidne er lig med to kvindelige vidner."

Man må ikke glemme, at en kvinde, Dronningen af Sheba, beskrives som et statsoverhoved i Koranen, og hun understreges som en magtfuld beslutningstager. Dette betyder, at kvinder i Koranens syn er intelligente nok og har tilstrækkeligt med karakterstyrke til at regere en stat. Derfor ignorerer de personer, som fortolker det ovenstående vers, som udtrykkeligt beskytter kvinder, når det gælder lån, buddet i Koranen. Og det at de mener, at kvinder mangler intelligens, er et udtryk for deres egne ønsker. Men for os er det eneste mål Koranen.

Kvindens arveret

Den måde, hvorpå kvinder får halvdelen af mænd under arveret er et andet emne, der ofte mistolkes af mange folk. Nogle folk, som ikke formår at forstå Koranens ånd, det basale i islam og vores Herres beskyttelse og hengivenhed, forsøger at føre bevis for deres egne påstande ved at analysere vers, der beskriver fordelingen af arv, separat i stedet for som en samlet enhed. Men arveret er faktisk endnu et tegn på, hvordan kvinder beskyttes i Koranen.

Versene om kvinders andel af arv er som følger:

Mænd skal have en andel af, hvad forældre og nære slægtninge efterlader, og kvinder skal have en andel af, hvad forældre og nære slægtninge efterlader – det være sig lidt eller meget – en andel forskrevet af Allah. (Sura an-Nisa', 7)

Allah foreskriver jer vedrørende jeres børn: En søns andel er lig to døtres; men hvis der er flere end to døtre, så er to tredjedele af arven deres; hvis der kun er en, så er halvdelen hendes. Moderen og faderen (til afdøde) skal hver have en sjettedel af arven. Hvis der ikke er nogen børn, og forældrene arver, er en tredjedel moderens andel; men hvis der er søskende, så er moderens andel en sjettedel, efter legater og gæld (er dækket). Fædre eller børn, I ved ikke, hvem af dem, som er nærmest i nytte for jer. (Dette er) en forordning fra Allah. Sandelig, Allah er alvidende, alvis. (Sura an-Nisa', 11)

Som vist i det første vers, er arv i islam en rettighed, der nydes af både mænd og kvinder. Det andet vers beskriver fordelingen af den arv, baseret på folks behov og ansvar.

Når man ser på Koranen som helhed, ser man, at forsørgelsen af moderen, konen, datteren eller søsteren er et ansvar, der ikke ligger hos dem, men hos

en søn, ægteemand, far eller bror. Dette gælder gennem hele en kvindes liv. Med andre ord er en søn, mand, far eller bror ansvarlig for en kvinde og hun er under hans beskyttelse, indtil hendes liv slutter.

For eksempel får en kvinde, når hun gifter sig, en medgift af sin mand. I Koranens syn gives medgiften direkte til kvinden, ikke til familien. Efter ægteskabet er kvindens og hendes børns fysiske forsørgelse fuldstændig mandens ansvar. Som vi skal se nærmere på senere hen, fortsætter vedligeholdet og det finansielle ansvar, selv i tilfælde af skilsmisse. Alle udgifter, som ikke pålægges kvinden, er derfor mandens ansvar.

Det faktum, at en kvindens finansielle pleje er mandens ansvar, betyder ikke, at der ligger nogen begrænsninger på hende. Det betyder heller ikke, at en kvinde er et trængende individ. Sikkerhedsforanstaltningen her er et symbol på den værdi, der tilknyttes kvinder, og skal sikre, at en kvinde aldrig lider i sit liv. En kvinde er fri til at leve, som hun ønsker, fri til at arbejde eller ikke, tjene penge eller ikke, starte en virksomhed eller ikke og styre et firma og endda en stat, præcis som hun vil. At hun er under en mands beskyttelse finansielt begrænser ikke hendes socialliv, hindrer hende ikke i at være fri eller lukker hende inde som en fange. En kvinde under en mands beskyttelse betyder heller ikke, at han har nogen rettighed over hende. Koranen siger ikke noget om, at en mand kan befale en kvinde noget. Det finansielle ansvar, som pålægges mænd, skal sikre, at kvinder, som er under særlig beskyttelse i Koranen, aldrig lider gennem deres liv.

Men i Koranens syn har en kvinde intet sådan ansvar over for nogen. På samme måde som hun ikke har noget ansvar for forsørgelsen af andre, har hun heller ingen pligt til at tage vare på sig selv. Hun behøver ikke arbejde, hvis hun ikke ønsker det – hun har ingen sådan pligt.

I tillæg har en kvinde retten til at bruge sine egne ejendele, som hun ønsker. Selv hvis hun er rig, har hun ingen pligt til at bidrage til familiebudgettet. Hun har ingen pligt til at påtage sig noget finansielt ansvar for sine børn. Selv hvis en kvinde er rigere end manden, forbliver hans finansielle pligt uændret.

En kvinde kan bruge sin andel af arven som hun ønsker, bruge den eller gemme den. Men en mand har pligt til at bruge sin andel til at forsørge og tage sig af kvinden. Forsørgelsen, velværet og komforten hos hans kone, børn og søster –hvis han har nogen– er fuldstændig hans ansvar. Lad os huske, at dette er beregnet, ikke fordi en kvinde har behov for det, men for at forhindre hende i at blive fejlbehandlet gennem sit liv.

Set i lyset af de fakta, der udtrykkeligt beskrives i Koranen, ville balancen blive forringet for manden, hvis en mand og en kvinde fik samme andel af arven, fordi han har en pligt til at tage sig af familien, mens kvinden ikke har nogen sådan pligt.

Det faktum, at en kvindes finansielle støtte er en mands ansvar, begrænser ikke den kvinde betydeligt. Forholdsreglen her er et symbol på den værdi, der tilknyttes kvinder.

Den følgende bestemmelse i verset er også meget vigtig, efter legater og gæld (er dækket) Hvis en afdød har efterladt en arv, må enhver handling være i overensstemmelse med den arv. Den afdøde kan have efterladt alle sine ejendele til kvinden og ingenting til de mandlige medlemmer af familien: i det tilfælde vil testamentet være gyldigt, og alt vil gå til kvinden.

Der er speciel visdom i den måde, hvorpå Gud lægger kvinders finansielle ansvar hos mænd. Hvis Gud ønskede det, ville mænd ikke pålægges nogen sådan byrde, og kvinder ville være ansvarlige for at forsørge sig selv og deres børn i fraværet af en finansiell garanti. Dette ville være et stort ansvar og en tung psykologisk byrde. Ingen sådan materiel byrde pålægges kvinder i Koranen.

En kvindes ret til skilsmisse

Den første vigtige pointe om emnet skilsmisse er, at praksisserne hos de fanatikere, som nægter at indrømme at kvinder har ret til skilsmisse, er fuldstændig forkerte. Ifølge den fanatiske tankegang har en kvinde, uanset hvor ulykkelig eller undertrykt hun er, stadig ingen ret til skilsmisse. Den skræmmende mentalitet hos fanatikerne – som forsøger at undertrykke kvinder og fremstille mænd som overlegne – efterleves i øjeblikket i lande som Iran og Saudi Arabien.

Ikke bare har sådan en tankegang ingen plads i Koranen, det er også et brud på Koranens ånd. Ingen steder i Koranen er der nogen bestemmelse, som siger, at "kun manden kan skille sig fra sin kone." Faktisk taler vers 228 og 241 i Sura al-Baqara om kvinder, som er blevet skilt. Skilsmisse er en ret-tighed, der skænkes både kvinder og mænd.

Interessant nok tilføjer nogle kommentatorer eller fortolkere af Koranen parenteser til udtrykket "skilte kvinder", og får det til at lyde som "kvinder, som er blevet skilt fra deres mænd." Denne fejl stammer fra, at sådanne kommentatorer betragter Koranens vers som utilstrækkelige – dette er i sig selv en konsekvens af deres manglende evne til at befri sig fra en fanatisk opfattelse

af islam og fra at stræbe efter at tilpasse disse vers til den selv samme tankegang. Vi har allerede set, hvordan mange af tilføjelserne i parentes, er en del af et forsøg på at tilpasse Koranen til den radikale mentalitet. Nogle folk, som ved, at de ikke kan ændre versene til at passe deres egne holdninger, prøver at producere det samme indtryk ved at bruge parenteser. Men når vi ikke tager kommentarerne i betragtning, bærer Koranens vers et fuldstændig tydeligt budskab.

I følge fanatikernes tankegang betragtes kvinder som andenrangs borgere, som skal lukkes inde eller fængsles. Skræmmende praksisser i den fanatiske tankegang, som forsøger at undertrykke kvinder og fremstille mænd som værende dem overlegne, anvendes nu i praksis i lande såsom Iran og Saudi Arabien. Men den forfærdelige tankegang er Koranens diametrale modsætning, og den er i total uoverensstemmelse med det sande islam.

Skilsmisse og beskyttelsen af kvinder derefter

Pleje og beskyttelse af kvinder efter skilsmissen er et vigtigt bevis, når det gælder den overlegenhed, der tilknyttes kvinder i Koranen. Vores Almægtige Herre har beskyttet alle kvinders rettigheder i omstændigheder, hvori de kan blive dårligt behandlet – såsom skilsmisse – og har sat dem under beskyttelse i hele deres liv. Selv hvis en mand har skilt sig fra en kvinde, har en han ansvaret for at beskytte og passe på hende, indtil hendes liv er omme, selv hvis kvinden ikke har noget behov for det.

At kvinder holdes glade og tilfredse i tilfælde af skilsmisse

For folk, som lever efter deres lavere selvs begær, betyder skilsmisse totalt ophør af enhver relation med den anden part. Sådanne folk tror, at når relationer, som er baseret på egeninteresser, afsluttes, så er der ikke længere behov for at vise den anden person nogen omsorg eller beskyttelse. Da de generelt mister alle følelser af kærlighed og respekt for den person, de forlader, handler de udelukkende efter at sikre deres egne interesser og er ganske vel i stand til at ignorere de bekymringer og vanskeligheder, som opleves af den anden part. Dette er selvfølgelig en moralsk defekt, som ses hos folk, der ikke lever efter Koranens værdier. Vores Almægtige Herre beskrev, hvordan kvinder skal behandles med kærlighed og hengivenhed og korrekte moralske værdier efter skilsmisse:

Og når I har skilt jer fra kvinder, og når de har nået deres foreskrevne venteperiode, så behold dem på sømmelig vis, eller lad dem gå på sømmelig vis. (Sura al-Baqara, 231)

O I troende! Når I ægter troende kvinder og derefter lader jer skille fra dem, før I berører dem, så er der ingen obligatorisk ventetid pålagt dem. Giv dem noget forsyning (brudegaven, al-mahr), og lad dem gå på en god måde. (Sura al-Ahzab, 49)

Begge vers henfører til at gøre det på en god måde. Dette betyder, at manden stadig har ansvar for at behandle en kvinde med venlighed efter skilsmisse. En kvinde arbejder måske ikke, har måske ingen finansielle midler eller et sted at bo. Disse vers sætter en fraskilt kvinde under beskyttelse og tilbyder mulighederne for at beholde dem på en god måde, eller lade dem gå på en god måde.

Manden skal behandle kvinden rigtigt i begge tilfælde.

At kvinder får finansiel sikkerhed efter skilsmisse

I Koranen forbyder Gud, at en fraskilt kvinde efterlades alene, ubeskyttet og finansielt uden støtte. I Islams syn, om en kvinde er velhavende eller ej, skal hun stadig modtage finansiel sikkerhed efter skilsmisse. Hendes eksmand har ansvar for at sikre dette.

Vers, som henfører til behovet for at sikre fraskilte kvinders finansielle sikkerhed, lyder som følger:

Og fraskilte kvinder skal forsørges på sømmelig vis; dette er en pligt for de gudfrygtige. (Sura al-Baqara, 241)

Men skænk dem underhold på tilbørlig vis, den rige som han formår, og den fattige som han formår. Dette er en pligt for dem, som vil gøre det gode. (Sura al-Baqara, 236)

Den velstående må give i henhold til hans velstand. Og den, hvis forsyning er blevet gjort trang for ham, bør give af det, som Allah gav ham. Allah pålægger ikke en person mere end det, Han har givet ham. Allah skaber lethed efter vanskelighed. (Sura al-Talaq, 7)

Som det ses i versene, har en velhavende person eller en med begrænsede midler begge ansvar for at sikre de koner, de har skilt sig fra. Selv hvis de aldrig ser den person igen resten af deres liv, selv hvis de ikke har flere materielle eller mentale forventninger fra dem, har de stadig ansvar for at sætte dem under finansiel beskyttelse og behandle dem med venlighed. Almægtige Gud afslører, at sikringen af kvinders materielle sikkerhed også må gøres oprigtigt, frivilligt og med en god nåde:

Giv kvinderne deres brudegave velvilligt af hjertet. Men hvis de af egen fri vilje giver afkald på en del af den, så nyd den med god samvittighed. (Sura an-Nisa', 4)

Der er vers i Koranen, som pålægger manden pligten til, at tage finansielt ansvar for en fraskilt kvinde. Selv hvis han er blevet skilt fra hende, har en mand ansvar for at beskytte og tage vare på hende, indtil hendes liv slutter, selv hvis hun ikke har behov for det.

Aktiver givet til kvinder må ikke tages tilbage efter skilsmisse

Vores Almægtige Herre har afsløret i vers, at manden i tilfælde af skilsmisse ikke må tage noget tilbage, som han har givet sin kone, mens de var gift:

Hvis I ønsker at erstatte en hustru med en anden, og I har givet den ene i hobevis, så tag intet tilbage af det. Ville I da tage det (tilbage) på grundlag af falske anklager (mod hende og ved åbenbar synd? Hvordan kan I tage det (tilbage), når I har været intime med hinanden, og de har fået et solidt løfte fra jer? (Sura an-Nisa', 20-21)

Og det er ikke lovligt for jer at tage noget af det, I har givet dem, tilbage.... (Sura al-Baqara, 229)

Gud påmindes mænd i disse vers, at de, ved at gifte sig med kvinder, har lovet at tage sig af dem. Han afslører, at de på grund af det løfte ikke har nogen ret til at forvente noget til gengæld, selv hvis de har givet kvinder "**en stor sum.**" En muslim, som adlyder Koranen vil vide, at dette er et løfte til Gud og vil derfor udøve sit ansvar på den fineste måde. I verset **og det er ikke lovligt for jer at tage noget af det, I har givet dem, tilbage** forbyder Gud tydeligt enhver anden adfærdsmåde.

At sikre, at kvinder har et sted at bo efter skilsmisse

For at en kvinde ikke skal havne i vanskeligheder efter skilsmisse og for at sikre, at hun er beskyttet, råder den Almægtige Gud manden til at holde hende tæt til sig. Det åbenbares, at dette skulle gøre det muligt for ham at holde øje med hende i farlige tider. Efter skilsmissen har den troende det vigtige ansvar, at sørge for hende, indtil hun kan finde sit eget sted at bo og sikre, at der ikke sker hende nogen skade:

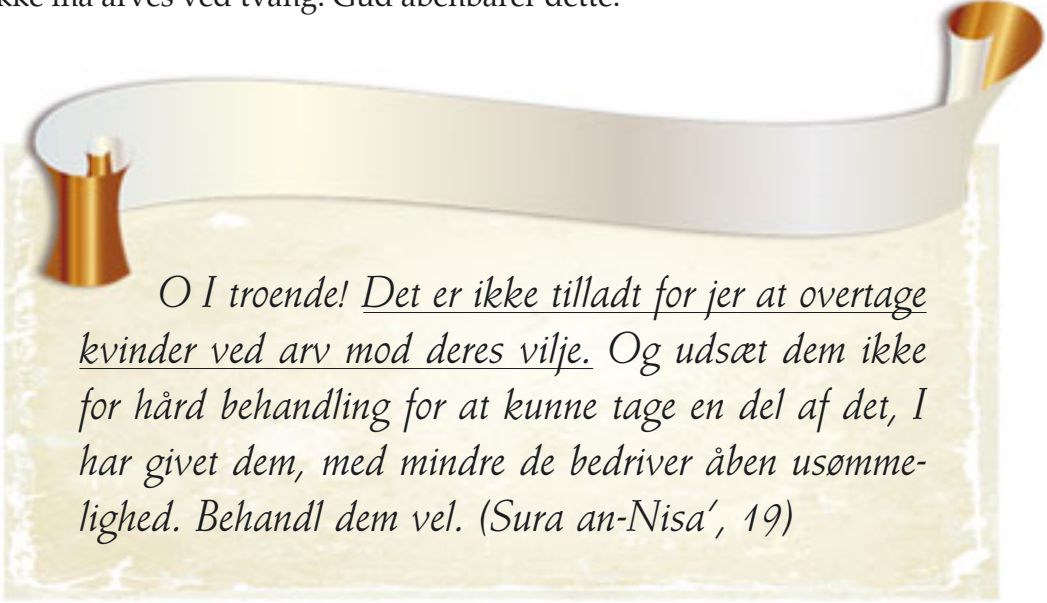
Hav de (skilte) kvinder boende, efter jeres formåen, (i en del af boligen) hvor I bor. Påfør dem ikke skade for dermed at gøre det trangt for dem. Og hvis de er gravide, så giv dem bidrag, indtil de føder barnet. Hvis de ammer barnet for jer, så giv dem deres betaling, og kom til en forståelse derom på en god måde. Men hvis I oplever vanskeligheder mellem jer, så lad en anden kvinde amme barnet. (Sura at-Talaq, 6)

På grund af emnets vigtighed må det gentages her: de beskyttende midler, der citeres heri, betyder selvfølgelig ikke, at en kvinde ikke er i stand til at tage vare på sig selv. Dette er vrøvl, som fremsættes af nogle fordomsfulde folk for at angribe islam. Versene taler om overlegne moralske værdier. Det, der diskuteres her, er venlige moralske værdier og at knytte overlegenhed og værdi til kvinder. At tage vare på en kvinde betyder at få hende til at føle sig respekteret og værdsat. Gud viser den værdi og beskyttelse, Han pålægger kvinder, i praktiske termer. Det forbydes også i verset, at "**Påfør dem ikke skade for dermed at gøre det trangt for dem**". Som det erklæres i verset **kom**

til en forståelse derom på en god måde råder Gud til, at de gode relationer vedligeholdes mellem skilte folk. Når man tager den vanskelige position, som kvinder i dag befinder sig i generelt i samfundet, eller i sociallivet, i betragtning, bliver behovet for og vigtigheden af disse midler, som anbefales i Koranen, meget tydeligere.

At kvinder ikke må arves ved tvang

Et af buddene om beskyttelse af kvinder i Koranen omhandler, at de ikke må arves ved tvang. Gud åbenbarer dette:

O I troende! Det er ikke tilladt for jer at overtage kvinder ved arv mod deres vilje. Og udsæt dem ikke for hård behandling for at kunne tage en del af det, I har givet dem, med mindre de bedriver åben usømmelighed. Behandl dem vel. (Sura an-Nisa', 19)

I dette vers forbyder Gud, at der lægges noget pres på kvinder, og ethvert middel som kan skabe materielle vanskeligheder for dem.

Den værdi, der tilknyttes kvinder

Moderskab lovprises i Koranen. Respekt for forældre, at behandle dem godt og beskytte og passe på dem i deres ældre dage, på alle tidspunkter, er især ansvar, som pålægges sande troende i Koranen, og der er et antal vers om emnet. Nogle af disse lyder:

Og Vi har påbudt mennesket at behandle sine forældre godmodigt. (Sura al-'Ankabut, 8)

Og din Herre har befalet at I ikke må tilbede andre end Ham, og at I skal behandle jeres forældre med godhed. Hvis en af dem eller begge skulle nå en høj alder hos dig, så sig ikke "Uf!" til dem. Og skæld ikke ud på dem. Sig dem kærlige ord. (Sura al-Isra', 23)

I Koranen råder Gud muslimer til at behandle deres forældre med respekt og venlighed. Men mødre er specielt værdisat. Gud åbenbarer i et andet vers, at:

Og Vi tilskyndede mennesket til at være god mod sine forældre. Hans moder bar ham med besvær efter besvær, og hans afvæjning tager to år. "Vis Mig og dine forældre taknemmelighed. Til Mig er din endelige tilbagevenden." (Sura Luqman, 14)

Enhver mor gennemgår flere måneder af selvopofrelse for at bringe sit barn til verden. Som Gud åbenbarer i verset, bærer hun en baby indeni med store vanskeligheder og føder så barnet med stort besvær. Med stor altruisme påtager hun sig så den opgave at sikre, at hendes barn er beskyttet og kom-

fortabelt på alle måder. Endvidere forventer hun ingen belønning for at gøre alt dette, og hun sætter endda sine egne behov til side. Gud påmindes os om disse fakta og fortæller os, at mødre er meget værdifulde individer.

Bagvaskelsen om mandlig overlegenhed og sludderet om at slå kvinder

Nogle folk forsøger at producere beviser fra Koranen om mandlig overlegenhed over kvinder, og retten til at de slår kvinder, og citerer i den sammenhæng de følgende vers:

Mænd er kvinders formyndere, for så vidt at Allah giver nogle fortrin frem for andre, og at de spenderer af deres ejendom. De retskafne hustruer er lydige og vogter over det, som Allah har holdt hemmeligt.

Men de kvinder, hvis ulydighed og opsætsighed I frygter, forman dem, derpå gå fra dem i sengen, så tugt dem. Hvis de bliver jer lydige, så gør ikke noget mod dem. Sandelig, Allah er ophøjet, stor. Hvis i frygter et brud mellem parret, så udpeg en mægler fra ægtemandens familie og en fra hustruens familie. Hvis begge ønsker forsoning, vil Allah lade dem opnå dette. Sandelig, Allah er alvidende og har kendskab til alt. (Sura an-Nisa', 34-35)

Ideen om mandlig overlegenhed:

Ordet "baadahum" i verset "Gud har givet nogle fortrin frem for andre" vers 34 i Sura an-Nisa', omtaler tydeligt et blandet samfund af både mænd og kvinder. Derfor er den sande mening her, "Gud har givet nogle mænd og nogle kvinder fortrin over andre mænd og kvinder." Dette betyder, at Gud har givet hver af dem forskellige evner og egenskaber.

Passagen oversat til dansk som "**Mænd er kvinders formyndere**", for så vidt at Allah giver nogle fortrin frem for andre, og at de spenderer af deres ejendom, taler ikke om mandlig overlegenhed over kvinder, men udelukkende om fysiske forskelle. Ordene: **Og at de spenderer af deres ejendom** minder os om mænds ansvar for at tage vare på kvinder på materiel vis, som vi allerede har set nærmere på. Det arabiske for udtrykket **Mænd er kvinders formyndere** er "Arrijalu qawwamoona aala annisa-i."

Den sande betydning af denne arabiske udtalelse er "**Mænd passer på kvinder**" eller "**Mænd har et ansvar for at tage sig af kvinders levebrød.**"

Ordet "qawwam" i verset oversættes af mange kommentatorer til "overherre eller fører". Men i alle andre vers, hvor ordet optræder, har det bare én betydning, "at passe på og beskytte". Som læsere nok vil huske, har vi allerede set, hvordan man må forstå brugen og betydningen af ordene på arabisk, et

meget rigt sprog, i de forskellige vers ved at se på, hvordan de bruges i andre vers. Dette gælder også for ordet "qawwam."

Ordet "qawwam" stammer fra roden "qwm." Hvis man ser på alle disse vers, hvori former af ordet optræder, vil man ikke finde ét, hvor det bruges som "overherre eller fører." Ordet "hukkam" bruges faktisk om herskere og regenter i Koranen. På det grundlag kan man let konkludere, at den sande betydning af ordet i det pågældende vers er "at passe på og beskytte."

Vi kan bedre se dette, når vi ser på Koranen generelt. Som vi allerede har sagt, har kvinder generelt en overlegen rolle i Koranen, og de er frie, men også beskyttet mod risikoen for vanskeligheder. Forsvar af kvinder, deres materielle beskyttelse og den måde, hvorpå de forhindres i at udsættes for vanskeligheder, er alle ansvar, som ligger hos mænd (dette er blevet detaljeret beskrevet i tidligere afsnit). Derfor har mænd, som udtrykket "qawwam" tydeliggør i verset, en pligt til at beskytte kvinder, altid og under alle omstændigheder. Dette vers, som nogle fanatikere forsøger at bruge som bevis for mandlig overlegenhed, er et meget vigtigt et, som faktisk beskriver kvinders overlegenhed.

Den falske idé om "at slå kvinder"

Det originale arabiske ord i vers 34 i Sura an Nisa', som lyder: **De retskafne hustruer er lydige og vogter over det, som Allah har holdt hemmeligt. Men de kvinder, hvis ulydighed og opsætsighed I frygter, forman dem, derpå gå fra dem i sengen, så tugt dem**, som oversættes som "slå" i mange tekster, er "idribuhunn(a)".

Roden er verbet "daraba", og "daraba" er måske det ord med den bredeste betydning på arabisk. Ud over at betyde "at slå", bruges det også om "prægning af penge" og "at gå i strejke". Lad os se på et sammenligneligt eksempel på engelsk. Når nogen siger "så faldt tøren" betyder det generelt ikke, at en tøre er faldet ned, men at man har forstået noget. Når ord (eller udtryk) med brede betydninger bruges, er det derfor meget vigtigt at analysere den måde, hvorpå de bruges, sammenhængen og den sande betydning med logik og sund fornuft.

En af de mest udbredte betydninger af ordet "daraba" er at rejse og at gå ud. Faktisk bruges verbet "daraba" i Koranens vers om at rejse, tage på en tur eller afrejse et sted fra i en periode. For eksempel:

Når I drager (darabtum) og frygter, at de vantro kan påføre jer skade, så er der ingen synd for jer, hvis i forkorter bønnerne. Sandelig, de vantro er jeres åbenlyse fjende. (Sura an-Nisa', 101)

Og sandelig, Vi åbenbarede for Musa: "Drag afsted om natten med Mine tjenere. Ban en tør vej igennem havet for dem. Frygt ikke for at blive indhentet (af jeres fjender), og vær ikke ængstelig (for at drukne)." (Sura Ta'ha, 77)

Det er til de fattige, som har givet sig hen til Allahs sag og ikke kan bevæge (darban) sig rundt i landet. (Sura al-Baqara, 273)

O I troende! Vær ikke som de vantro, som siger om deres brødre, når disse drager ud på en rejse (darabu) (Sura Al 'Imran, 156)

Ordet "daraba" bruges tydeligvis ikke som "at slå" i disse vers. Det samme gælder for vers 34 i Sura an-Nisa', som vi betragter her. Når vi analyserer ordet "daraba" i lyset af dette vers, er der tre forskellige betydninger, man må se på: 1) At fjerne dem fra hjemmet, 2) At tvinge dem til at gå ud derfra, hvor de er, eller 3) At slå dem.

For at kunne forstå den måde, hvorpå ordet *daraba* bruges i vers 34 i Sura an-Nisa', må vi vende tilbage til udtrykket "Men de kvin-

16-årige Malala Yousafzai blev skudt i hovedet og halsen på vej hjem fra skole på grund af sin blog, hvor hun beskrev Talibans undertrykkelse af befolkningen. Heldigvis blev Malala helt rask igen efter langvarig behandling, og hun kæmper stadig for retten til uddannelse for unge piger.

der, hvis ulydighed og opsætsighed I frygter", i starten af verset. Ordet "nushuz" oversættes som "oprør og ulydighed" i mange tekster. Nogle kommentatorer, som griber enhver mulighed for at inkludere ideen om at ydmyge kvinder i vers, som omhandler dem, sætter enten "lydighed over for mænd" i parentes eller forsøger at give den idé gennem misvisende oversættelser. Men ordet "nushuz" betyder utroskab, fra en kvinde som flirter med en, der ikke er hendes mand, helt op til ulovlige seksuelle relationer. Derfor beskriver den næste del af verset, hvordan manden skal behandle sin kvinde, som har været ham utro. Manden fortælles først, at han skal råde kvinden til at ikke at opføre sig troløst. Hvis det ikke virker, rådes manden til at sove separat fra hende. Men hvis kvinden stadig fortsætter med ulovlige relationer og begår utroskab, så er det bedste at forsøge at fjerne kvinden fuldstændig fra hjemmet.

Det er tydeligt, at Koranen, hvori kvinder særligt beskyttes, ikke vil indeholde nogle bestemmelser, der handler om at slå kvinder. Når vi ser logisk

Selvom der findes kampagner, som sigter efter at skabe oplysning om vold mod kvinder i pressen og medierne, har det til dato vist sig umuligt at forhindre over hele verden. Grunden til det er, at der ikke er nogen aktivitet på ideniveau baseret på Koranen mod den fanatiske tankegang, som repræsenterer grundlaget for sådan vold.

på det, vil det at slå en kvinde, som insisterer på at være utro, mod sin mand, på trods af alle hans formaninger, ikke gøre andet end at gøre den kvinde, som i hvert tilfælde har forrådt ham, sur – det ville skabe nye problemer i stedet for at løse problemet. Men fjernelse er en løsning. En kvinde kan tænke mere logisk, mens hun har været sendt væk, kan føle anger for sin adfærd og kan måske se situationen på en sundere måde. Verset siger også, at manden ikke må tage andre midler i brug mod hende, hvis hun angrer sine handlinger.

I denne sektion, oversat med ordene: **Hvis de bliver lydige, så gør ikke noget mod dem**, er der igen et forsøg på at forme emnet på basis af "en kvinde, som adlyder en mand." Men ifølge den nøjagtige oversættelse betyder passagen faktisk "hvis de følger dit råd og handler på en tro måde." Kriteriet her er ikke, at en kvinde adlyder manden, men "troskab", et ansvar der gælder begge sider i et ægteskab.

Andre misforståelser omkring kvinder

En anden misforståelse omkring kvinder omhandler Profeten Adam (ﷺ) og hans kone. Koranen siger ingenting om, at Adams kone bedrog ham og gjorde, at han syndede. Vi ser ved at læse vers 11 til 28 i Sura al-A'raf, at det var satan, som bedrog Adam og hans kone.

På samme måde siger Koranen ikke noget om, at en kvinde er skabt fra en mands ribben. Den opdigtede hadith, som repræsenterer oprindelsen for den påstand, er blevet beskrevet i tidligere afsnit.

En anden misforståelse er den, at Koranen udelukkende henvender sig til mænd. Faktisk henvender over 90% af Koranen sig til troende med udtryk som "I som tror", som både inkluderer mænd og kvinder. På samme måde, som der findes nogle vers til mænd alene, er der andre, som kun henvender

sig til kvinder. Nogle vers i Koranen henvender sig direkte og kun til vores Profet (ﷺ).

Udtalelser fra profeten til lovprisning af kvinder

Koranen skal selvfølgelig være vores vejledning, hvis vi skal forstå kvindernes plads i islam på den korrekte måde. Da vores Profet udelukkende fulgte Koranen, kan vi være sikre på rigtigheden i de hadith, som beskriver praksisser, der er i overensstemmelse med Koranen. Disse troværdige hadith indeholder betydninger og praksisser, som er fuldstændig i strid med de opdigtede hadith, som udviser en skræmmende attitude over for kvinder og er fuldstændig fjernt fra Koranens ånd. Nogle af disse hadith, som er troværdige, på grund af deres overensstemmelse med Koranen, er som følger:

Sludder som at Profeten Adam (pbuh) er blevet bedraget af sin kone, eller at kvinder er skabt fra en mands ribben, er bagvaskelser, som ikke findes nogen steder i Koranen. Stadig er meget af den islamiske verden uvidende om Koranen.

*Det, der er gjort elsket af mig fra din verden, er kvinder og parfume, og køligheden i mine øjne er i bøn-
nen. (Ahmad and an-Nasa'i)*

*Kun en person af nobel karakter og ære vil værdisætte
kvinder. Kun dårlige og primitive folk vil foragte
dem... (Ibn 'Asakir)*

*De bedste af jer er de, som er bedst mod jeres kvinder.
(Ibn 'Asakir)*

*Torturer ikke dine koner! De er betroet dig af Gud.
Vær mild over for dem og gør tjenester. (Sahih Mus-
lim)*

*Gud elsker ham, som kommer godt overens med sin
kone og driller hende, og Han øger deres underhold.
(I. Lâl)*

*Den mest perfekte troende er den, som er den bedste i
god opførsel. Den bedste af jer er den blandt jer, som
behandler sin kone bedst. (Imam Ghazzali, Ihya
Ulum-Id-Din [The Book of Religious Learnings] [New
Delhi: Islamic Book Service, 2001], 2:32)*

Den bedste af jer er den, som er den bedste mod sine koner, og jeg er den bedste af jer mod mine koner. (Imam Ghazzali, Ihya Ulum-Id-Din [The Book of Religious Learnings] [New Delhi: Islamic Book Service, 2001], 2:32)

Velsignelsen i at frigøre en slave er skrevet i gerningsbogen for ham, som ser på sin kone med et smilende ansigt. (R. Nâsîhîn)

På Dommedag vil jeg være fjenden af den, som uretfærdigt slår sin kone. Han, som slår sin kone, vil være oprørsk mod Gud og Hans Budbringer. (R. Nâsîhîn)

John William Godwards
oliemaleri "Summer Idleness: Day Dreams" 1909

Kapitel 4

Fanatikerne had til kunst

Som vi så i den forgangne sektion har fanatikere, som kun anerkender deres egne mørke og djævelske tankegange, frem for Koranens, som troens essens, opfundet tusindvis af forfalskninger for at holde, især kvinder, væk fra Koranen, tilbedelse, intellektuel kamp og prædiken. Hovedårsagen til, at islamiske samfund hurtigt blev korrupte efter Profetens (ﷺ) tid, er, at disse samfund vendte sig bort fra Koranen, og deres ærekrænkelse af kvinder er en manifestation af netop det. På grund af den fejlagtige tankegang blev islamiske samfund vendt på hovedet; men en anden faktor var altid involveret i den forvrængning – fanatikernes had til kunst.

Før vi beskriver fanatikernes had til kunst, lad os så minde os selv om det faktum, som udgør basis for den fanatiske tankegang. I et vers taler vores Herre om "... folk som gør tilladte ting forbudt:"

Og sig ikke den løgn, som deres tunger udtaler: "Dette er lovligt, dette er ulovligt!" for at

opdigte løgne om Allah. Sandelig, De som opdigter løgne om Allah, vil aldrig opnå den sikre sejr (om frelsen). (Sura an-Nahl, 116)

I dag er der selvfølgelig folk, som – med deres egne øjne – ignorerer det, der er forbudt, som betragter sådanne ting som tilladt og hvis hovedkriterie bestemt ikke er frygt for Gud. Men folk, som "i religionens navn" gør noget forbudt, som Gud har tilladt, er i en helt anden kategori. Disse folk gør det umuligt at gøre, hvad Koranen siger er tilladt, begrænser friheder og forbyder det, der ellers er fuldstændig legitimt. Som vi har set fra starten af denne bog, med støtte af beviser, kan de faktisk ikke lide religionen i Koranen (Koranen er bestemt større end det) og prøver at opfinde deres egen tro.

Disse folk har forbudt koncepter som glæde, humor og kunst, som lovprises i Koranen, og som er skabt som velsignelser:

Hovedårsagen til, at islamiske samfund hurtigt begyndte at falde sammen efter vores Profets (pbuh) tid er, at de forlod Koranen.

Ideen om at jokes, humor og latter, skal undgås

Imam al-Sadiq sagde, "Høj, larmende latter er fra satan." (al-Kafi, v. 2, p. 664, no. 10)

Abu Abdullah sagde: "Undgå (overdreven) spøg og humor, fordi det fjerner troens lys." (al-Kafi)

Imamen sagde, "Når du griner, så lad ikke dine tænder blive synlige." (al-Kafi)

"Grin ikke for meget, for det dræber hjertet at grine for meget." (Sahih al-Jaami', 7312; at-Tirmidhi, 2305; Ibn Majah, 4193)

Det berettes fra ham fra ibn Faddal fra al-Hassan ibn al-Jahm fra Ibrahim ibn Mehzam fra de, som han har nævnt (i sin bog) fra abu al-Hassan: "Yahya (John) ibn Zakariya ville græde og ville ikke grine. Jesus, søn af Maria, ville grine og græde. Hvad Jesus gjorde var bedre, end hvad Yahya ville gøre." (al-Kafi)

Imam al-Sadiq sagde, "En troendes latter er et smil." (al-Kafi, v. 2, p. 664, no. 5)

Disse falske hadith beskriver meget vel fanatikernes skræmmende og kolde verden. Læsere vil huske, at vi i starten af denne bog så på, hvordan fanatikernes mørke verden manifesterer sig på alle områder, og hvordan den optræder, ikke blot i den ydre verden, men i deres hjerter, i deres perniciøse attitude over for kvinder, blomster eller katte. De falske hadith citeret her afslører, hvor langt fanatikere er fra glæde, latter og humor, som er en stor velsignelse, en del af den menneskelige natur og et af menneskenes største behov. Det er klart, at folk som lærer fra disse hadith, at profeterne angiveligt aldrig lo, i tilstedeværelsen af et system, som forbyder latter, kan blive tæt forbundet med en så pervers og fanatisk tro.

Men i Koranen forbydes muslimer at sørge. En muslim er den gladeste person i verden, fordi han ved, hvordan han skal underkaste sig Gud, bære sig selv med fatning, være taknemmelig og overgive sig til Gud. Han vil ikke have nogen bekymringer for fremtiden. Han vil vide, at de vanskeligheder, som tilfalder ham, alt sammen er for det bedste, og være klar over, at alt sker ifølge skæbnen og vide, at døden ikke er afslutningen, men øjeblikket hvor man møder Gud og det evige liv. Gud giver troende glædelige tidender om paradiset i Koranen. Alle disse ting er årsager til, at muslimer kan glæde sig. Gud ønsker, at vi udviser paradiset's moralske værdier i denne verden, fordi det er de værdier, der tilfredsstiller Ham.

Opdigtede hadith viser tydeligt, hvordan folk med en fanatisk tankegang, mangler velsignelserne af glæde, humor og latter, en af menneskenes største behov.

Ifølge Koranen er sorg og ulykke egenskaber for de vantro alene

*Så lad dem le lidt, og (de vil) græde meget som straf for
alt det, de har begået (af synder). (Sura at-Tawba, 82)*

*De vil sige: Vor Herre! Vor ulykke overmandede os, og vi
var sandelig et vildfarent folk! (Sura al-Muminun, 106)*

Som vi kan se, ligestilles ulykke med de vantro i Koranen. I det hinsides vil disse folk skyde skylden for deres vildfarelse på, at "deres ulykke har overvældet dem." Derfor er ulykke ikke noget, Gud begærer. Ulykke ligestilles med de vantro i Koranen, og glæde ligestilles med de troende.

I andre vers afslører Gud, at der vil være folk, som foragter Koranens råd på grund af deres ulykke:

*Den, som er gudfrygtig, godtager formaningen, og den
opsætsige undgår den... (Sura al-A'la, 10-11)*

Den Almægtige Gud har forbudt sorg for alle muslimer:

*I skal ikke miste modet, ej heller skal I sørge. Hvis I er tro-
ende, er I overlegne. (Sura Al Imran, 139)*

Fanatikere prøver at invalidere disse vers fra Gud på basis af opdigtede hadith. De betragter muslimer som værende tilpasset den ulykke, som Gud ligestiller med de vantro. De forsøger at ødelægge glæde, kroppens og sjælens største behov. Dette er dog ikke noget, Gud begærer. Gud har skabt paradiset som en bolig af glæde.

Det, de troende må gøre på dette tidspunkt, når store indsatser gennemføres for at udbrede og legitimere tristhed, er at indvarsle fred og glæde.

Glæden i paradís og den sande betydning af sorg

Gud har i paradís, vores evige tilholdssted, skabt den levemåde, Han kan lide og elsker; det liv, vores Herre lovpriser og elsker i paradís er derfor den ideelle levemåde for os. Gud afslører, at folk i paradís er i et glædesstadié:

**De, som troede og handlede godt, vil blive gjort lykkelige i en have.
(Sura ar-Rum, 15)**

Fanatikere ønsker at berøve "lyksaliggjorte" muslimer denne glæde fra paradís, mens de lever i denne verden, ved hjælp af de falske hadith. De er ikke engang klar over den sande betydning af sorg. At sørge over en begivenhed er det samme som at sige, "Jeg ville ønske, det ikke var sket" og det er, uanset om en person er klar over det eller ikke, om han gør det bevidst eller ej, oprør mod skæbnen. Fanatikere bør være klar over, at de ved at gøre sorg legitimt modsiger Guds bud og den skæbne, Han har skabt.

Tro er en af de største velsignelser, Gud kan skænke en person. For en, der tror, er den fred og glæde, der skabes i hans hjerte, af den tro, over alle andre ting, selvom han er berøvet fra velsignelserne i denne verden og prøves med de største vanskeligheder, og selv hvis alle omstændigheder lader til at være mod ham. Gud skænker fred og sundhed til det hjerte, som overgiver sig til Ham, og glæde til sjælen. Det er umuligt for en, som ikke går til Gud, at være oprigtigt glad, selv hvis han påstår andet. Gud kan skænke sådan en person denne verdens velsignelser som en del af prøvelsen, og den person kan lade til at nyde mange velsignelser og glæder. Han kan opleve midlertidige begær og lykke. Men hans sjæls længsel vil aldrig tillade ham permanent glæde eller indre fred. I vers 28 i Sura ar-Ra'd siger Gud; **Det er dem, som tror, og hvis hjerte bliver fredfyldt ved at påmindes Allah.** Vid, at hjertet kun finder ro ved at påmindes Allah. Sjælefred afhænger udelukkende af båndet til Gud.

Derfor er en person, som i sandhed tror på Gud, oprigtigt glad. Lykke er en hemmelighed, som er i overensstemmelse med menneskelig natur, og som

holder en person sund og rask. Cellerne holdes sunde ved hjælp af glæde. Grunden til, at glæde har en så positiv effekt, er, at alle ting, som er i overensstemmelse med menneskelig natur, er gode ting, som Gud anbefaler. Gud har skabt latter, glæde og lykke som gode ting. Sorg har, på den anden side, seriøse skadelige effekter, som fører til fysisk og psykologisk skade.

Ideen om at undgå humor

Det vil være brugbart at berøre forbuddet af humor her. Succesfuld humor er en kunst. Folk, som opnår det, er generelt folk, som producerer store værker ved at kombinere kunst og videnskab. Humor bringer nogle gange glæde til ens omgivelser. Det kan nogle gange udtrykke kritik, som ikke kan fremstilles åbent, på en måde skjult men acceptabel og forsonelig måde. Når det bruges på en måde, som skænker den anden part glæde, som råder med oprigtighed men også taler til hjertet, er humor en stor velsignelse. Ligesom alle former for kunst, er humor en velsignelse, som udvider folks horisonter og bringer finhed og lethed til samfundet. Humor er også et fint aspekt i demokratier. Fanatikere fører et liv uden finhed; en råt og sjælløst liv, ved at vende deres rygge mod sådan en velsignelse.

Alt, fanatikerne påstår om glæde, latter og humor, som beskrives ovenfor, afvises fuldstændig af Koranen. Vores Profet (ﷺ) og hans følgesvende handlede på en måde, der var i overensstemmelse med Koranens ånd, og oplevede den glæde og lykke, troen skænkede dem:

Alle fanatikere negative påstande om glæde, latter og humor afkræftes af Koranen. Vores Profet (pbuh) og alle hans følgere levede i en tilstand af glæde, i overensstemmelse med Koranens ånd.

A'isha (ra) sagde, at hun tog med Profeten (ﷺ) på en specifik rejse. Profeten (ﷺ) bad folket om at bevæge sig videre, og de marcherede fremad. Profeten (ﷺ) sagde så til hende, "Kom, lad os lave et væddeløb." A'isha siger, at hun løb og var meget foran ham. Profeten (ﷺ) var stille i noget tid... Igen tog hun med Profeten (ﷺ) på en rejse. Profeten (ﷺ) bad igen folket om at marchere fremad, og de bevægede sig fremad. Profeten (ﷺ) bad hende så igen om at løbe om kap med ham. Denne gang besejrede Profeten (ﷺ) hende og hun sakkede bagud. Nu grinede Profeten (ﷺ) og sagde, "Dette er som svar på vores tidligere kapløb." (Ahmad, Safwat as-Safwah, vol. I, p. 68)

Abu Osama sagde, han plejede at spøge med ham. (Sunan Abu Dawud; at-Tirmidhi)

Abu Hurayra (ra) sagde, at Profeten (ﷺ) ville række tunge til al-Husain ibn Ali, som så ville glædes, når han så det.

Abdullah bin Haris sagde, at han ikke havde set nogen anden, som var mere humoristisk end Guds Budbringer (ﷺ).

Da nogle af hans kompagnoner sagde til Profeten Muhammad (ﷺ): "O Profet Muhammad, du spøger også med os!" svarede Han: "Ja, jeg gør. Men jeg siger kun sandheden." (at-Tirmidhi)

'Anas (ra) sagde, at nogle spurgte ham, om Profeten (ﷺ) kom med joviale bemærkninger. Ibn 'Abbas svarede bekræftende. (Ibn Asakir and al Kanz Vol IV p. 43)

'Anas (ra) sagde: "Guds Budbringer (ﷺ) var den rareste og mest humoristiske af folk."

Den påstand, at musik og poesi er forbudt

Ibn 'Asakir beretter fra Anas (ra), at Profeten (ﷺ) sagde, "Hvem end der lytter til en kvindelig sanger, vil få smeltet bly hældt i ørerne på Dommedag." (Dha'ifu-Jami' As-Saghir Lil-Albani no. 5410 and Ad-Dha'ifah no. 4549)

Det ville være bedre for dig, hvis dine indvolde var fyldt med opkast og blod end poesi. (M. al-Masabih 4/4809)

Hvem end der lytter til lyden af sang vil ikke få tilladelse til at lytte til ånderne i paradys. (Kanzu 'Ummal no. 40660, 400666 and Qurtubi no. 14/53-54)

At synge producerer hykleri i hjertet. (Sunan Abu Dawud, Book 41, Hadith 4909)

Gud har gjort sang, at blive betalt for det, penge fra det, læren om og at lytte til det forbudt. (Muhammad al-Ghazali, Nabawi Sunnah)

I kontrast til alle disse opdigtede hadith er der ikke noget bud overhovedet i Koranen, som forbyder musik, dans og underholdning. Gud har gjort glæde, nydelse og lykke tilladt for muslimer. Dans betyder rytme og harmoni. Gud har skabt hele universet med en rytme – endda fugle, insekter og sommerfugle danser. Fugle synger dejlige sange med en lyd og rytme, man aldrig kan få nok af. Det er en stor nydelse at lytte til dem. Lyden af havet, naturens puls, træernes sukkende lyde er alle rytmiske. Gud elsker rytme, dans, musik og dejlige stemmer. Paradis blev også skabt med den rytme. Alle træerne, planterne og dyrene i paradiset vil danse. En hadith, som åbenbarer dette, siger:

Det berettes af Abu Musa al-Ash'ari (ra), at han sagde fra Basra prædikestolen: "Gud vil sende nyheder om paradiset til folket og spørge: 'Har Gud holdt, hvad Han lovede jer?' I det øjeblik vil de se på de pyntegenstande, tøj, frugter, pletfri ægtefæller og floder, de er blevet skænket, og de vil ikke kunne lade være med at sige: 'Gud har holdt Sit løfte til os.' Englen vil spørge tre gange, 'Har Gud holdt Sit løfte til jer?' Når de ser, at løftet er blevet holdt ned til den mindste detalje, vil de sige 'Ja!' Englen vil svare, 'Der er en ting mere.' Den Almægtige Gud vil manifestere Sig for Sine tjenere og løfte sløret fra deres øjne. Når de ser Ham, vil

alle floderne glædes, træerne vil bølge og mumle, palæerne vil afgive gnister og duften af moskus og kamfer vil lugtes på

alle sider. Fugle vil synge og jomfruer vil blænde øjne med deres skønhed." (Ash-Sharani, Mukhtasar Tazkirah al-Qurtubi, p. 370)

Gud inspirerede således paradiset skønhed og glæden ved paradiset harmoniske musik i vores Profet (ﷺ). Hvordan kan en glæde, som Gud har skabt i paradiset, og som Han lovpriser, være forbudt for mennesker? Det kan den selvfølgelig ikke.

Der er folkløse og dans i hele Tyrkiet. Der er folkedans kendt som *horon*, *halay* og *zeybek*. Folk danser i hele verden. En verden, hvori musik og dans er forbudt, er i uoverensstemmelse med menneskelig natur. Det ville efterlade

et stort hul og et tab af velsignelser. At forsøge at forbyde en velsignelse, som lovpriser af og glæder vores Almægtige Herre, repræsenterer en katastrofal manglende evne til at forstå Gud og Hans sublime kunstværk.

Uærligheden hos fanatikere, som forsøger at forbyde musik

Når vi diskuterer disse ting, må vi også se på fanatikernes egne liv. Eftersom de har opfundet et falsk forbud, som ikke optræder noget sted i Koranen, er mange af disse folk i et konstant stadie af modsigelse og falskhed i deres daglige liv (de, som er oprigtige, er dog adskilt fra den beskrivelse).

- De folk som siger "Musik er forbudt" har generelt musikkanaler tændt hele tiden og nyder endda selv musik.
- Når disse folk gæster bryllupper, danser de glædeligt og synger eller holder hennanætter.
- Disse folk lytter generelt til musik i deres biler.

Der er absolut ingenting galt med at lytte til musik hele tiden eller danse til bryllupper. Modsat er disse ting herlige velsignelser. Den måde, hvorpå de mennesker, vi kritiserer her, bruger religion til at støtte op om deres forbud mod musik er

Der er folklore og folkedans over hele verden. Dans er en form for underholdning, som folk føler behov for. En verden, hvori musik og dans er bandlyst, er i uoverensstemmelse med menneskelig natur.

fuldstændig forkert og reflekterer deres egen uærlighed. Det er vigtigt at være klar over det sande ansigt hos dem, som fremsætter forbud i religionens navn, og deres position beskrives i Koranens vers. Vores Almægtige Herre beskriver positionen af dem, som anvender andre trosretninger end Koranen, som følger:

...Munketilværelsen indførte de selv, Vi pålagde dem det ikke. De gjorde det for at opnå Allahs tilfredshed, men de formåede ikke at overholde det, som bør overholdes. Og Vi gav dem af dem, der troede, deres belønning. Men de fleste blandt dem var syndefulde. (Sura al-Hadid, 27)

I dette vers siger Gud, at denne falske opfundne religion ikke optræder i Hans bog, og at de, som opfinder den religion, ikke selv adlyder den. Vi kan derfor lære om disse menneskers hykleri fra Koranen. Deres private liv be styrker altid dette faktum afsløret i Koranen. Mange folk forestiller sig, at de pågældende folk faktisk lever et liv i frygt for Gud. Der kan meget vel være nogle folk blandt dem, som oprigtigt tror dette, men det er ikke tilfældet. Faktisk vil de oprigtige blandt dem efterhånden lære at leve efter Koranens islam. Det er umuligt for en person at være ærlig og samtidig leve efter en falsk religion, fordi vi har Guds løfte:

O I troende! Hvis I viser gudsfrygt over for Allah, giver Han jer et kriterium (som vil adskille sandhed fra falskhed) og udviske jeres synder og tilgive jer. Og Allahs nåde omfatter alt. (Sura al-Anfal, 29)

Som åbenbaret i dette vers vil en ærlig person have forståelsen til at kunne skelne mellem sandhed og falskhed.

Gud elsker musik og gør, at Hans tjenere også elsker det

Musik og dans er velsignelser fra paradiset, der er gjort tilladt i islam. Det er Gud, Som elsker musik, sange, instrumenter, fine kostumer, pyntegenstande, dans og alle dejlige ting. Han gør, at folk elsker alle disse velsignelser, og har skabt sjælen på en sådan måde, at den elsker disse glæder.

Toraen beskriver også, hvordan Profeten David (ﷺ) sang salmer akkompagneret af lyrer, pauker, bækkener og sistrum, og hvordan han dansede foran Gud. Den skriver også, hvordan der fandtes folk, som var misundelige på den dans. På samme måde, som der i dag findes folk i muslimske samfund, der prøver at forbyde det tilladte, lærer vi fra Toraen om eksistensen af folk, som dengang dumdrigt forsøgte at forbyde musik og dans blandt jøderne. De forsøgte endda dumdrigt at kritisere en profets handlinger.

... mens David og hele israels hus dansede af alle kræfter for Herrens ansigt til sang og til spil af citere, harper, pauker, søstre og cymbler. (Toraen, 2. Samuels bog, 6:5)

Og iført en linned efod dansede David af alle kræfter for Herrens ansigt. Således førte David og hele Israels hus Herrens Ark op under jubel råb og hornklang. Men da Herrens Ark kom til Davidsbyen, stod Sauls datter Mikal og kiggede ud ad vinduet; og da hun så kong David springe og danse for Herrens ansigt, følte hun foragt for ham. (Toraen, 2. Samuels bog, 6:14-16)

Da David vendte hjem for at velsigne sit hus, kom Sauls datter Mikal ham i møde og sagde: "Hvor har Israels konge dog opført sig værdigt i dag, da han blottede sig for øjnene af sine undersåtters trælkvinder!" David svarede Mikal: "det var Herrens ansigt, jeg gjorde det; det var Ham, der udvalgte mig frem for din far og hele hans hus og indsatte mig til fyrste over Herrens folk. Over Israel; og for Herrens ansigt vil jeg danse og nedværdige mig endnu dybere i din agtelse; men hos de trælkvinder, du talte om, vil jeg vinde ære." (Toraen, 2. Samuels bog, 6:20-22)

^(x) Michal, datter af Saul, er en af Davids koner

De førte Guds ark fra Abinadabas hus på en ny vogn. Uzza og Akj kørte vognen, mens David og hele Israel dansede af alle kræfter for Guds ansigt til sang og til spil af citere, harper, pauker, cymbler og trompeter. (Toraen, 1. Krønikebog, 13:7-8)

Således førte hele Israel Herrens pagts ark op under jubelråb og hornklang, til trompeters og cymblers klang, til harpespil og citerspil. Men da Herrens pagts ark kom til Davidsbyen, stod Sauls datter Mikal og kiggede ud ad vinduet; og da hun så kong David springe og danse, følte hun foragt for ham. (Toraen, 1. Krønikebog, 15:28-29)

Folk på den tid, inklusiv Profeten Davids egen kone, så ned på, at han havde det sjovt og dansede med stor glæde. Men Gud lovpriser dette underholdende miljø i Toraen, og den måde, hvorpå Profeten David adlød Guds bud omkring musik og dans, betyder, at han opførte sig på den allerbedste måde. Men de, som så på ude fra, og som ikke havde nogen tro på Davids profetskab, og de som stræbte efter at opdigte en fanatisk religion, kritiserede denne adfærd.

Den samme kritik, rettet direkte mod profeterne, rettes også mod Koranens muslimer i dag. At foretrække hykleri, over Koranens tro, har være en af de største plager gennem historien; kvinder, dans og musik er nogle af de områder, hvor denne plage er mest udtalt.

Men, som med eksemplet om Profeten David (ﷺ), nød vores Profet (ﷺ) også musik og dans, en velsignelse fra Gud. Faktisk taler hadith om, at vores Profets (ﷺ) følgere dansede, og der er endda beretninger om, at Profeten (ﷺ) selv opfordrede til dans og sjov. Siden disse hadith er i overensstemmelse med Koranen, er der stor sandsynlighed for, at ordene i dem, hvoraf blot nogle få citeres nedenfor, er troværdige.

Berettet af Abu Mas'ud al-Ansari: Amir ibn Sa'd sagde: "At gå ind og finde Qarazah ibn ka'b og Abu Mas'ud al-Ansari ved et bryllup,

hvor piger sang" Jeg sagde, "Gøres dette i tilstedeværelsen af jer to, som er følgere af Guds Budbringer (ﷺ) og som var til stede ved Badr?" De svarede, "Sæt dig ned, hvis du ønsker, og lyt sammen med os, eller gå, hvis du ønsker det, for vi har fået tilladelse til underholdning ved et bryllup." (At-Tirmidhi Hadith 3159)

Berettet af Salama: Vi gik ud med Profeten til Khai-bar. En mand (af hans følgere) sagde, "O 'Amir! Lad os høre nogle af dine Huda (kamelridende sange)." Så han sang nogle af dem (altså en tekst i harmoni med kamelens gang). Profeten sagde, "Hvem fører (disse kameler)?" De sagde, "Amir." Profeten sagde, "Må Gud skænke ham Sin Barmhjertighed!" (Sahih Bukhari, Bog 38, Hadith 29)

Aisha (ra) beretter: Guds Budbringer (ﷺ) kaldte på kvinderne af Ansar til et bryllup. De sang sange... (Sunan Ibn Majah, Nikah: 21, Sahih Bukhari, Nikah: 48, al-Maghazi: 12)

Berettet af Ar-Rubai bint Mu-
auwidh: Profeten (ﷺ) kom til mig,
efter han havde fuldbyrdet sit ægte-
skab med mig og satte sig ned på min seng,
som du (fortælleren) sidder nu, og små piger slog på
tamburinen og sang... (Sahih Bukhari, Bog 59, Ha-
dith 336)

Berettet af Aisha (ra): Jeg havde en pige fra Ansar, som jeg
gav i ægteskab, og Guds Budbringer (ﷺ) sagde, "Hvorfor
synger du ikke, Aisha, for denne Ansar klan kan lide sang?"
(At-Tirmidhi Hadith 3154)

Anas beretter, at da Profeten (ﷺ) først kom til Medina,
kom Ansar folket ud, mænd og kvinder. ... Kvinderne fra
Banu al-Najjar kom ud og slog på deres trommer og sang:
"Vi er pigerne af Sønnerne af Najjar. O fornøjelse af Mu-
hammad for en nabo!" Profeten (ﷺ) kom ud og sagde: "El-
sker du mig?" De svarede: "Ja, ved Gud, O Guds Budbrin-
ger!" Til dette sagde han: "Gud ved, at mit hjerte elsker
dig." (Sunan Ibn Majah, book of Nikah, Hadith 1889)

Ideen om, at maleri og billedkunst er forbudt

De folk, som vil modtage den værste straf fra Gud, vil være billedmagerne. (Sahih Bukhari, Book 72, Hadith 834)

Hvem end, der laver et billede, vil blive straffet af Gud, indtil han sætter liv i det, og han vil aldrig kunne sætte liv i det. (Sahih Bukhari, Book 34, Hadith 428)

De mest forpinte folk på Dommedag ville være billedmalerne. (Sahih Muslim, Book 24, Hadith 5270)

Maleren af disse billeder vil blive straffet på Dommedag, og de vil få at vide, "Væk til

*live, hvad du har skabt."
(Sahih Bukhari, Book 93,
Hadith 646)*

*Englene går ikke ind i et hus,
hvor der er billeder. (Sahih
Bukhari, Book 34, Hadith
318)*

*Alle malerne, som laver bille-
der, ville være i helvedes ild.
Sjælen vil blive pustet ind i
ethvert billede lavet af ham,
og det skal straffe ham i hel-
vede. (Sahih Muslim, Book
24, Hadith 5272)*

Gennem disse falske hadith gør fanati-kerne malerier og skulpturer forbudt for muslimer. Faktisk betragtes malere, ifølge nogle opdigtede hadith, som værende blandt dem, der vil lide den værste pine i det hinsides. Ifølge dette perverse perspektiv, har disse folk tilegnet sig selv guddommelighed, må Gud forbyde det, ved at imitere Hans skabelser. Men hvilken mulig forbindelse kan der være mellem en maler eller skulptør, som produ-

cerer et kunstværk og påstande om guddommelig status? Hvis en maler eller skulptør kommer med sådan en pervers påstand, så kan det kun være på grund af svaghed i sindet eller sjælen, ikke på grund af den kunst, han producerer. Og det er en mulighed, som gælder alle folk og alle medlemmer af professioner.

Alle naturens skønheder er kunstværker lavet af vores Almægtige Herre. Vi indser, hvor gloværdig kunst kan være, ved at se på vores Herres værker. Faktisk er næsten enhver teknologi, som findes i verden, blevet udviklet ved at imitere Guds skabelse. Eksistensen af skabte ting er en velsignelse for teknologi. For eksempel imiterer mennesker fugle og nogle fluearter skabt af Gud, når man producerer fly. Fordi disse fly er inspireret af levende ting, besidder de perfekte flyveegenskaber og manøvreduktighed. Dette er en fordel, fordi der allerede er perfekt fungerende modeller i naturen. Dette er en gave, der er skænket alle ingeniører af Gud, som en velsignelse. På trods af alle de videnskabelige fremskridt, som gør vores liv lettere og mere komfortable, er nutidens teknologiske verden blot en kopi af disse kunstværker i naturen. Gud har skabt modellerne i naturen og de teknologiske kopier af dem som velsignelser for os.

Grunden til den måde, hvorpå fanatikere især angriber skulpturkunsten, ligger i en tradition fra fortiden. I fortiden, da idoltilbedelse var udbredt, tog nogle herskere forskellige midler i brug for at stoppe fabrikationen af statuetter for at forhindre folk i at tilbede idoler. Disse midler, som skulle afværge potenti-

elle skader i disse samfund i fortiden, blev bogstavelig talt formet som et bud i troen, selvom der ikke findes noget sådan forbud i Koranen. Det er en af de værste skader forårsaget af nogle folk, som foretrækker deres traditioner over Koranen.

Vi berøver ikke os selv fra Solens ild bare fordi magikere tilbeder ild og andre folk tilbeder Solen, og vi dræber ikke køer bare fordi Hinduer har gjort dem hellige, så det er en primitiv tankegang at forbyde alle statuetter, blot fordi der findes nogen hedninge, som tilbeder afguder. Det, der er forkert, er at forherlige objekter og andre ting, og det er folk, som gør det, som synder, ikke objekterne selv.

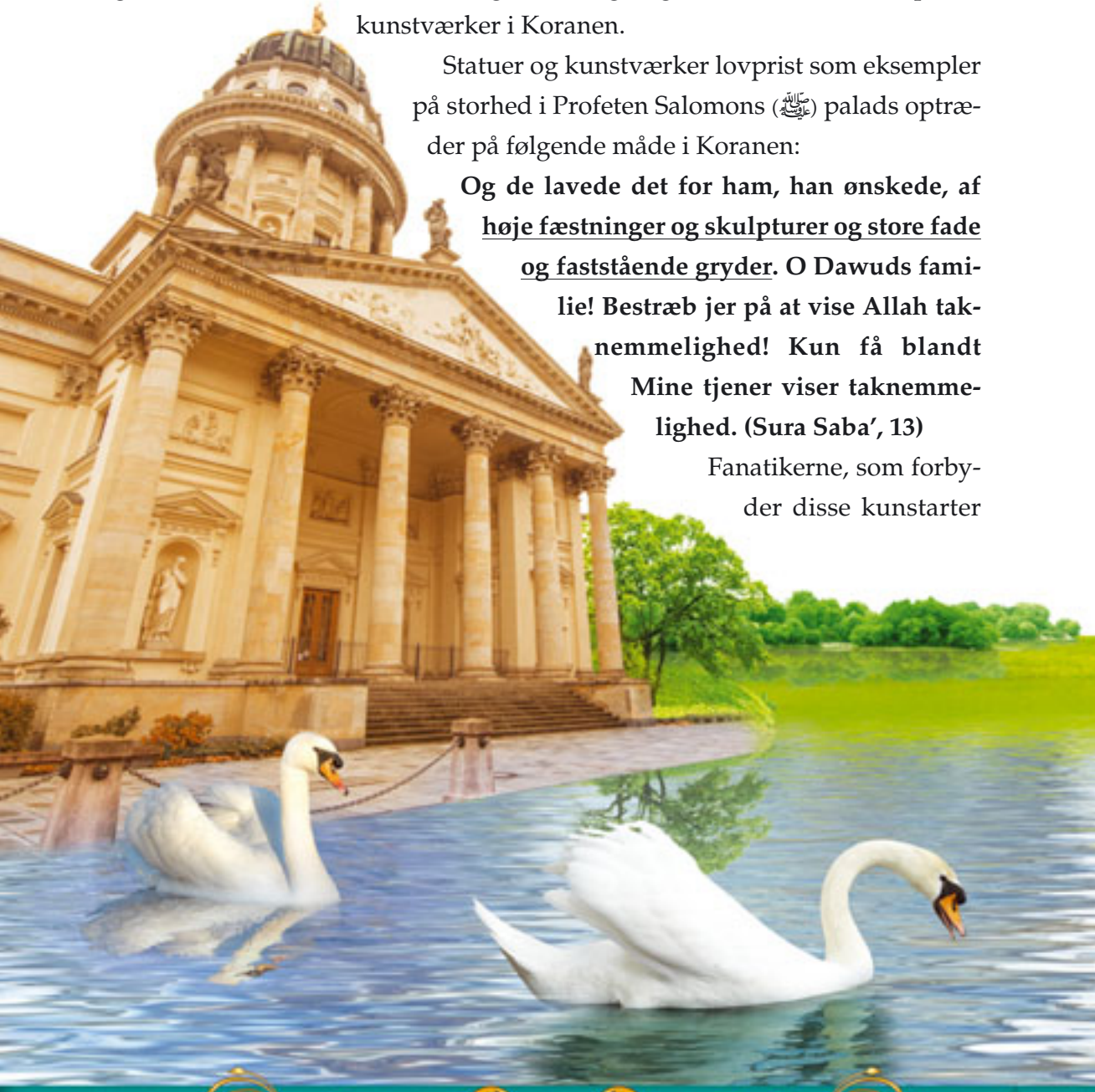
Den teknologiske verden og alle former for videnskabelige fremskridt, som gør livet mere behageligt for os, er alle kopier af naturens kunstværker. Gud skaber originalerne i naturen og teknologiske kopier af dem som velsignelser for os.

Kunsten at male og lave skulpturer, som fanatikerne forbyder muslimerne, er bestemt ikke forbudt ifølge Koranen, Bogen som er vejledningen for alle muslimer. Gud elsker kunst og gør, at Hans tjenere elsker det. Han har skabt hele universet med kunst. Der er ingen vers i Koranen, som gør fine kunstarter som maleri og billedhugning forbudt. Modsat lovpriser kunstværker i Koranen.

Statuer og kunstværker lovprist som eksempler på storhed i Profeten Salomons (ﷺ) palads optræder på følgende måde i Koranen:

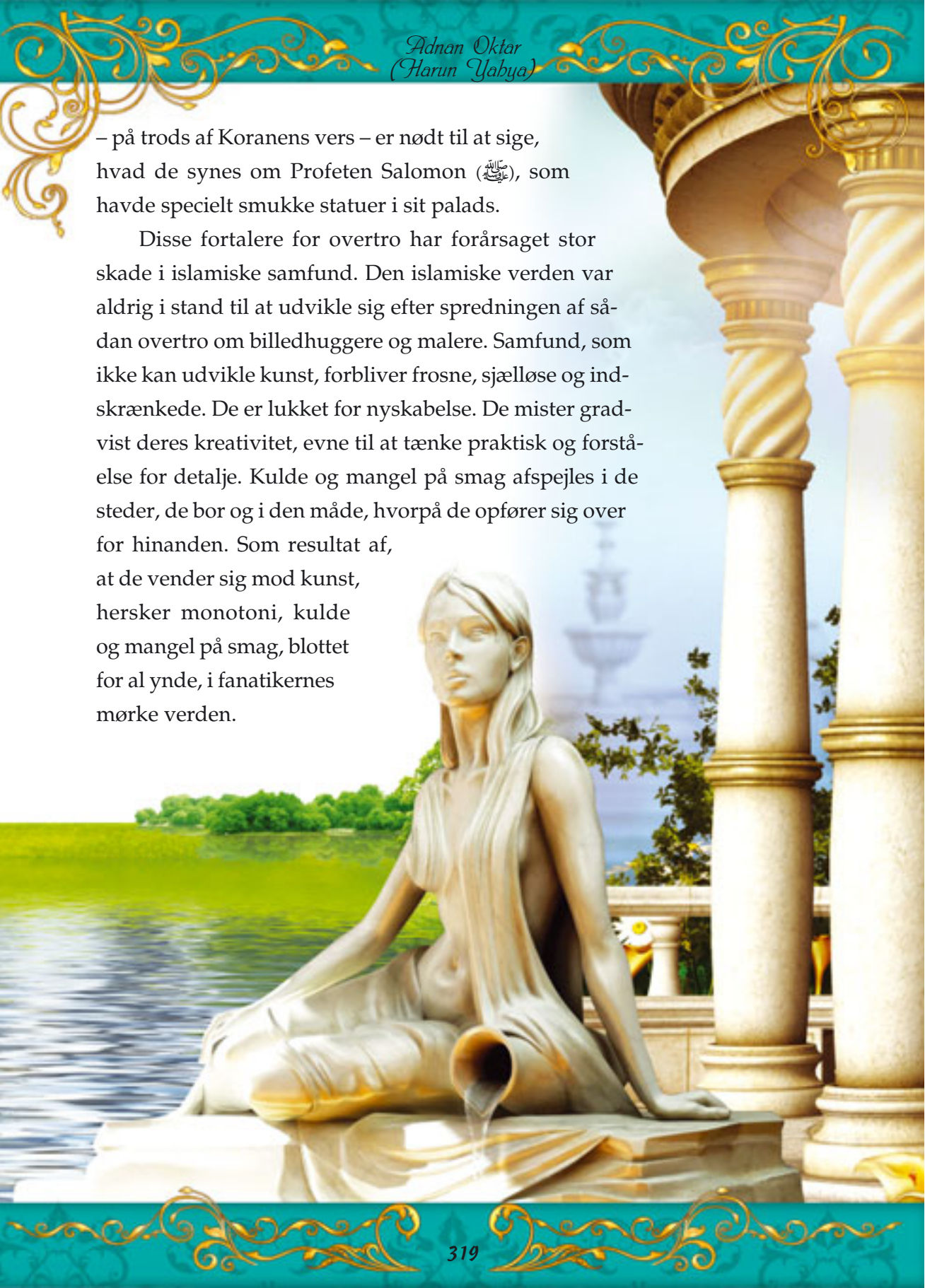
Og de lavede det for ham, han ønskede, af høje fæstninger og skulpturer og store fade og faststående gryder. O Dawuds familie! Bestræb jer på at vise Allah taknemmelighed! Kun få blandt Mine tjener viser taknemmelighed. (Sura Saba', 13)

Fanatikerne, som forbyder disse kunstarter

– på trods af Koranens vers – er nødt til at sige, hvad de synes om Profeten Salomon (ﷺ), som havde specielt smukke statuer i sit palads.

Disse fortalere for overtro har forårsaget stor skade i islamiske samfund. Den islamiske verden var aldrig i stand til at udvikle sig efter spredningen af sådan overtro om billedhuggere og malere. Samfund, som ikke kan udvikle kunst, forbliver frosne, sjælløse og indskrænkede. De er lukket for nyskabelse. De mister gradvist deres kreativitet, evne til at tænke praktisk og forståelse for detalje. Kulde og mangel på smag afspejles i de steder, de bor og i den måde, hvorpå de opfører sig over for hinanden. Som resultat af, at de vender sig mod kunst, hersker monotoni, kulde og mangel på smag, blottet for al ynde, i fanatikernes mørke verden.

Ideen om, at guld og silke er forbudt

Guds Profet (ﷺ) tog silke og holdt det i sin højre hånd, og tog guld og holdt det i sin venstre hånd og sagde: begge disse er forbudt for mændene i mit samfund. (Sunan Abu Dawud, Book 32, Hadith 4046)

Abu Musa Al-Ash'ari berettede: Guds Budbringer (ﷺ) sagde, "At klæde sig i silke og guld er blevet forbudt for mænd og tilladt for kvinderne i mit samfund." (At-Tirmidhi)

Fanatikerne har forbudt silke og guld og har opdigtet utallige hadith om dette. Men der er ingen vers i Koranen, hvori guld og silke forbydes. Modsat beskrives guld og silke som velsignelser i paradiset i flere vers i Koranen:

Dem venter Paradisets haver, i hvilke bække rinder. De vil blive smykket med guldarmbånd, og de vil få grønne klæder af fint silke og tyk brokade. De vil sætte sig på herlige troner. Hvor herlig en belønning, hvilket smukt hvilested. (Sura al-Kahf, 31)

Sandelig, Allah vil føre dem, som tror og handler retskaffent, ind i haver med rindende bække. Og de vil blive smykket med guld armbånd, deres klæder derinde vil være af silke. (Sura al-hajj, 23)

(Deres belønning er) velsignede haver, som de vil træde ind i. Der vil de blive smykket med guldarmbånd og perler, og deres beklædning vil være af silke. (Sura Fatir, 33)

Der er hadith, der viser, at silkeklæder også blev brugt på Profeten Muhamhads (ﷺ) tid:

Berettet af Sa'd: Jeg så en mand, der red på et hvidt muldyr, og han havde en sort turban af silke og uld. Han sagde: Guds Apostel (ﷺ) puttede det på mig. (Sunan Abu Dawud, Book 32, Hadith 4027)

Abu Dawud sagde: Tyve af Guds Apostles (ﷺ) følgere eller mere tog khazz [silke] på. Anas og al-Bara' b. 'Azib var blandt dem. (Sunan Abu Dawud, Book 27, Hadith 4028)

Som vi har set, blev muslimer betragtet som, at de fortjente skønhed og fine klæder i vores Profets (ﷺ) Sunna.

Selvfølgelig var disse ting i vores Profets (ﷺ) Sunna, fordi vores Profet (ﷺ) opfordrede og elskede en velsignelse, som lovpriser i Koranen. Et af hovedbeviserne for, at de falske hadith her er opdigtede, er den måde hvorpå de forbyder, som et bud fra vores Profet (ﷺ), noget som aldrig nævnes i Koranen: Sådan en ting er selvfølgelig helt udelukket.

Gud er en udsmykning, og som vi allerede har set, lovpriser Gud skønheden ved udsmykning i Koranen. Som åbenbaret i verset, **"O Adams børn! Tag jeres anstændige klæder på ved ethvert bønnested."** (Sura al-A'raf, 31), opfordres muslimer til at klæde sig pænt og bruge pynt.

Lad os påminde os selv om, at pynt tillades for alle, mænd og kvinder, uden undtagelse, i Sura al-A'raf:

Sig: "Hvem har forbudt pyntede klæder og de rene (madvarer), som Han har frembragt for Sine tjenere, til underhold?" Sig: "Disse (ting) er for de troende i det jordiske liv, og på Genopstandelsens Dag er de udelukkende forbeholdt dem." Sådan gør Vi vore åbenbaringer tydelige for folk, som forstår. (Sura al-A'raf, 32)

*Ideen om, at sminke, velplejethed,
renlighed og at se attraktiv ud er forbudt*

Opdagede hadith, som forbyder behagelig duft

Bønnen fra en kvinde, som bruger parfume til denne moske, accepteres ikke, indtil hun vender tilbage og tager et bad som var det seksuelt samleje (perfekt). (Sunan Abu Dawud, Bog 33, Hadith 4162)

Hvis en kvinde bruger parfume og går forbi folk, så de kan dufte den, er hun så-som-så, hvilket betyder alvorlige anmærkninger. (Sunan Abu Dawud, Bog 33, Hadith 4161)

Hvis en kvinde har parfume på for andre end sin mand, vil hendes bøn ikke blive accepteret, med mindre hun vasker den duft fra sin krop, som om hun bortvaskede seksuelt samleje. (Man La Yahzaruhul Faqih, v. 3, p. 440)

At bruge parfume for andre end sin mand bringer en kvinde skam og ild (i helvede). (Nahj al-Fasaha, 2382)

Opdigtede hadith, som forbyder tatoveringer, fjernelse af ansigtshår og æstetisk tandbehandling

Gud har forbandet de kvinder, som udøver tatovering og de, som selv bliver tatoveret, og de som fjerner deres ansigtsbehåring, og de som kunstigt laver et mellemrum mellem deres tænder for at se smukke ud. (Sahih Bukhari, Bog 72, Hadith 815)

Opdigtede hadith, som forbyder parykker, at plukke øjenbryn og tatoveringer

Gud har forbandet en sådan kvinde, som forlænger (sit eller andres) hår kunstigt eller får det forlænget, og også en kvinde som tatoverer (sig selv eller andre) eller selv bliver tatoveret. (Sahih Bukhari, Bog 72, Hadith 820)

Guds Budbringer (ﷺ) forbandede den kvinde, som udfører tatoveringer, og den som får dem lavet, og de som plukker deres øjenbryn. (Sunan Ibn Majah, Kapitel 11, Hadith 1989)

Opdigtede hadith, som forbyder kvinder at gå udenfor i attraktivt tøj

Profeten Muhammad (ﷺ) sagde: "O Fatima! Englene i de syv himle og syv jorde forbander den kvinde, som pynter sig selv, klæder sig fint på og går ud af sit hus, så mænd kan beundre hendes skønhed. Hun bliver målet for guddommelig vrede, mens hun er i live. Når hun dør, befales det, at hun kastes i helvede." (Shahabul Akhbar, Dastaan-e-zanaan, p. 11)

Imam al-Sadiq: "For at en skal fornædres og vanæres er det nok at have tøj på, som vil sprede deres berømmelse (på en sådan måde, at de tiltrækker folks opmærksomhed og gør, at de udpeger den person)." (Bihar al-Anwar, Vol.78, p. 252)

Hazrat Ali: "Hav tykt tøj på (som ikke afslører kroppen), for folk som har tyndt tøj på, besidder også en tynd (svag) tro." (Bihar al-Anwar, Vol.79, p. 298)

Guds Budbringer (ﷺ) forbød kvinder at have tøj på, som ville tiltrække folks opmærksomhed, og at have tilbehør på, som larmede når de gik ud. (Mustadrak al-Wasail, Vol.14, p. 280)

Opdigtede hadith, som vedholder, at kvinder mister paradiset ved at være optaget af guld og tøj

Jeg så ind i paradiset og mindretallet af indbyggerne var kvinder. Så jeg spurgte, "Hvor er kvinderne?" Og jeg fik at vide, "De er optaget med to røde ting: guld og safran," som betyder smykker og farvemateriale til tøj.

Opdigtede hadith, som vedholder, at kvinder ikke skal have pænt tøj

"Hjælp kvinder ved ikke at give dem pænt tøj at have på."

Grunden til, at vi citerer alle disse opdigtede hadith, er for at kunne vise, hvordan kvinder foragtes i de overtroiske religioner, og hvordan de betragtes som dumme, karaktersvage og generelt irrelevante. Disse bud, som ikke optræder nogen steder i Koranen, afbilledes af disse falske hadith, som om, de var en del af troen. På denne måde gør de ikke blot op med kvindernes skønhed, men en samfundsmodel, hvori deres visdom og karakter også fjernes, beskrives.

Derfra bliver livet for dem, som allerede er frosne, sjælløse og kærlighedsløse endnu mere forsnævret. Når kvindelig skønhed, en af de største

I fanatikernes religion foragtes kvinder og betragtes som hjernedøde, uvigtige og blottet for karakter. Disse ideer, som ikke har nogen plads i Koranen, fremstilles som en del af troen gennem disse opdigtede hadith.

velsignelser i denne verden, gøres op med, falder både deres egne sjæle og deres idé om samfundet til bunden. Som vi har diskuteret detaljeret i tidligere afsnit, berøves de pågældende samfund mange fordele ved at til-sidesætte kvinders sind, og ignorere ideer fra kvinder, som er i stand til skarp og detaljeret tænkning, i stand til at tage forbehold og med en meget bredere forståelse, end mange mænds, på flere områder. Det mest forstyrrende er, at kvinder i disse samfund også tror på denne falske religion og ikke ser noget forkert i at betragte sig selv som underlegne. De pågældende kvinder er blevet vant til at se ud som mænd og være overordentligt uplejede, ikke have nogen holdninger om noget, være uvidende og lade beslutningerne være op til mænd og generelt underkaste sig mænd.

Faktum er dog, som vi allerede har set, at Gud i vers taler om de, som betragter pyntegenstande og pæne ting som forbudte. Sådanne folk opfører sig i strid med Koranen:

*Sig: "Hvem har forbudt pyntede klæder og de rene (madvarer), som han har fembragt for Sine tjenere, til underhold?" Sig: "Disse (ting) er for de troende i det jordiske liv, og på Genopstandelsens Dag er de udelukkende forbeholdt dem." Sådan gør Vi vore åbenbaringer tydelige for folk, som forstår."
(Sura al-A'raf, 32)*

Som vi allerede har set, er kvinder glædelige og værdifulde i Koranens syn. Kvindelig skønhed er en velsignelse. Kvindelig intelligens kan åbne et samfund op til en bredere horisont. Gud har skænket kvinder alle disse skønne egenskaber. Han lovpriser og beskytter dem. Disse løgnagtige udtalelser i de opdigtede hadith ovenfor afvises fuldstændig af Koranen.

Man må ikke glemme, at de folk, som prøver at forbyde skønhed og de velsignelser, som Gud har skænket, er fanatikere. Det er derfor en stor fejl at fordømme dem, som tror, at fanatikernes verden er den sande, og derfor kritiserer det sande islam, på grund af denne uvidenhed. De folk, som virkelig adlyder Koranen, er de, som ved, at skønhed og pynt er velsignelser fra Gud, ikke de som ønsker at forbyde det.

Hvis fanatikernes ånd dominerede denne verden...

Lad os nu se på, hvilken slags verden, der venter fanatikerne i lyset af disse forbud. Hvis de overtroiskes forbud om malerier og billedkunst blev anvendt i dagligdagen, ville der ikke være nogen malerier, billeder eller reklameplakater nogen steder i verden. Altså,

- *Ingen illustrationer ville kunne bruges med skrevet prædikemateriale.*
- *Der ville ikke være nogen illustrationer i skolebøger.*
- *Der ville ikke være nogen billeder på banksedler.*
- *Der ville ikke være nogen glørværdige malerier eller vægdekorationer i paladser.*
- *Der ville ikke være nogen illustrerede beskrivelser af menneskekroppen i anatomitimer.*
- *Der ville ikke være nogen kunsthøjskoler eller lignende.*
- *Der ville ikke være nogen illustrerede aviser, blade, bøger eller hjemmesider. Det ville være forbudt at se fjernsyn, da det næsten udelukkende består af billeder.*
- *Med bandlysningen af medieorganisationer ville vi skulle give afkald på de utallige fordele, der stammer fra medierne. Det ville også være umuligt at prædike moralske værdier og fortælle folk om godhed og sandhed, som Koranen kræver.*

Hvis fanatikernes forvrøvede forbud omkring malerier og skulpturer blev implementeret i hverdagslivet, så ville der ikke være nogen malerier, billeder eller statuer noget sted i verden. Ingen reklameplakater, kunst eller visuelle medier.

*Sminke, renlighed, modernitet og kultur,
kort sagt "kvalitet", er alle krav i islam*

Selvfølgelig skal en muslim være velplejet, ren og attraktiv, fordi skønhed, pleje og det at finde glæde i kunst alt sammen er egenskaber, som Gud elsker og, som det beskrives i verset citeret ovenfor, alle er velsignelser, der er skænket de troende. Der er intet i Koranen, der antyder, at det er forbudt for kvinder at have sminke på og være velplejede. Faktisk plejede kvinder også at gå uden for så attraktive og velplejede som mulig på vores Profets (ﷺ) tid. Kvinder havde også sminke på dengang: Også mænd, inklusiv vores Profet (ﷺ), havde især kohl om øjnene. Som en hadith afslører:

Berettet af Aisha (ra): Guds Budbringer (ﷺ) anvendte kohl på sine øjne, mens han fastede. (Sunan Ibn Majah, Kapitel 9, Hadith 1678)

Muslimske kvinder på den tid brugte læbestift, rouge og kohl og malede deres hænder og negle med henna. Kvinder og mænd brugte specielle farver

til at farve deres hår. Vores Profet (ﷺ) plejede at opfordre folk til at farve deres hår og farvede endda sit eget.

Zainab sagde: Jeg gik til Um Habiba, Profetens (ﷺ) kone, da hendes far, Abu-Sufyan bin Herb var død. Um Habiba bad om en parfume, som indeholdt en gul duft (Khaluq) eller en anden duft, og hun parfumerede først en af pigerne med den og gned så sine kinder med det. (Sahih Bukhari, Bog 63, Hadith 251) (Khaluq har en lyserød-gul farve og fungerer som en slags rouge.)

Andre hadith om emnet lyder som følger:

I en Tabarani tradition befales det "at skifte hårfarven for at modsætte sig de fremmede." (2111)

Berettet af Abu Huraira: Guds Apostel sagde, "Jøderne og de kristne farver ikke (deres grå hår), så i skal gøre det modsatte af, hvad de gør

(altså farve jeres grå hår og skæg)." (Sahih Bukhari, Bgk 56, Hadith 668; Sahih Muslim, Bog 24, Hadith 5245)

Anas bin Malik sagde, Abu Bakr farvede sit hår med Henna' og Katam (planter brugt til hårfarve). (Sahih Bukhari, Bog 58, Hadith 257)

Anas b. Malik sagde, Abu Bakr og Umar farvede hår med henna. (Sahih Muslim, Bog 30, Hadith 5779)

Berettet under autoritet af Sohayb al-Khayr: Profeten (ﷺ) sagde "Den bedste farve at bruge til dit hår er denne sorte substans, som forstærker din kvindes kærlighed til dig og reflekterer et mere værdigt billede til at afskrække din fjende. " (Sahih Muslim)

Hadith fortæller os også, at gul var den hårfarve, der glædede Profeten (ﷺ) mest:

Berettet af Abdullah ibn Abbas: Da en mand, som havde farvet sig selv med henna, gik forbi Profeten (ﷺ), sagde han: "Hvor fint det er! " Da en anden mand, som havde farvet sig selv med henna og katam gik forbi, sagde han: "Dette er bedre end det. " Så kom en anden mand, som havde farvet sig selv med gul farve, forbi, og han sagde: "Dette er bedre end alt det." (Sunan Abu Dawud, Bog 33, Hadith 4199)

O Ansar, farv dit hår rødt og gult, og vær forskellig fra A'aajim (perserne). (Berettet af Ahmad, 21780)

(Følgerne) så det generelt som passende at farve deres hår gult. Disse inkluderede Hazrat Ali, Ibn Umar og Abu Huraira. Nogle farvede det med henna og katam, og andre med en sort farve. Blandt de, som foretrak sort, var Hazrat Uthman, Hazrat Hassan, Hazrat Husain (Alis to sønner), Uqba ibn 'Amir, Ibn Sirin og Abu Burda.

Berettet af Abdullah ibn Umar: ... "Jeg så Guds Apostel (ﷺ) klædt med gul farve og intet var ham mere kært end det. Han ville farve alt sit tøj med det, selv sin turban. (Sunan Abu Dawud, Bog 32, Hadith 4053)

Abu Qatadah (ra) spurgte engang Guds Budbringer (ﷺ): "Jeg har langt hår, skal jeg kæmme det?" Profeten (ﷺ) svarede: "Ja, og pas på dit hår." Altså plejede Abu Qatadah nogle gange at tilføre olie to gange om dagen (altså tilføre olie og kæmme det) på grund af Profetens (ﷺ) ordre. (Imam Malik har berettet denne Hadith Mishkaat s. 384)

Berettet af AbuDharr: Profeten (ﷺ) sagde: "Det bedste, hvormed gråt hår ændres, er henna og katam. " (Sunan Abu Dawud, Bog 33, Hadith 4193)

På Profetens (ﷺ) tid er der utallige redegørelser om, at kvinder malede deres negle med henna i stedet for neglelak. Vores Profet (ﷺ) siges også at have opfordret sine egne koner til at gøre det:

Berettet af Aisha: En kvinde gjorde tegn bag ved et gardin om, at hun havde et brev til Guds Apostel (ﷺ). Profeten (ﷺ) lukkede sin hånd og sagde: "Jeg ved ikke, om dette er en mands eller kvindes hånd. " Hun sagde: "Nej, en kvindes." Han sagde: "Hvis du var en kvinde, ville du gøre noget anderledes med dine negle, altså med henna." (Sunan Abu Dawud, Bog 33, Hadith 4154)

Berettet af Aisha (ra): Da Hind, datter af Utbah, sagde: Guds Profet, accepter min troskab, svarede han, "Jeg vil ikke acceptere din troskab, før du ændrer dine håndflader..." (Sunan Abu Dawud, Bog 33, Hadith 4153)

Kvinder er skønne væsner, selvfølgelig skal de være velplejede

Selvfølgelig skal kvinder være attraktive og vejplejede, og selvfølgelig skal deres adfærd være meget ærbar. Dette betyder kvalitet, og kvalitet gør, at folk respekterer den person. Det betyder ikke, at man skal være smuk eller rig, men nærmere at man skal prøve at tilegne sig Koranens ånd af renlighed og være ren og velplejet. Muslimer skal være velplejede for at fuldføre lyset på dem, og skal forstærke deres respekt og agtelse og kvalitet ved at se pæne ud. Alle i verden ville blive kraftigt påvirket ved synet af en respekteret, dannet og selvsikker muslimsk kvinde. Dette er noget, Gud begærer og anerkender.

Sminke er et vigtigt middel til at se velplejet og attraktiv ud, og er en velsignelse fra Gud. Gud elsker al slags skønhed. Det er grunden til, at kvinder, blomster, træer, sommerfugle og fugle alle er blevet skabt til at være smukke. Vi beundrer i høj grad de harmoniske farver på en sommerfugls vinge, den enestående symmetri og harmoniske mønstre. Kvinder er også en pynt i denne verden, og endda den mest attraktive. På samme måde som en sommerfugl blev skabt til at være delikat af vores Herre, ligeledes er kvinder skabt til at være delikate. Den skønhed opstår gennem den pleje, der skænkes dem som en velsignelse, og således bliver de meget værdifulde. Den skønhed, som tiltaler hjertet og øjet hos en kvinde, som ikke går op i sit udseende og ikke tillægger sig selv nogen værdi, vil også være værdiløs.

Folk, som forsøger at forbyde brugen af sminke, har generelt mistet glædens ånd. På samme måde, som der ikke findes nogen kunst, glæde, lykke eller skønhed i deres skumle verden, fordi de betragter kvinder som individer, der skal låses væk eller elimineres, fortrækker de dem grimme frem for smukke. Lad os derfor spørge, hvilken udviklet og moderne person, eller

samfund, kunne på nogen måde vælge en religion, som gør kvinder værdiløse og dårligt vedligeholdt? Hvem ville ønske at repræsentere sådan en tro? Hvem ville gå ind for en sådan tro?

Det er grunden til, at nogle vestlige samfund går imod fanatikerne, men de tror fejlagtigt, at denne tro faktisk er islam.

Kvinder skal være attraktive og velplejede, og de skal altid opføre sig på en fornem måde. Det er, hvad kvalitet betyder, og det fører til, at andre folk viser dem respekt.

*Hylkleri:
Den mørke fare*

Muslimere har ret til at have flot designer tøj på og eje fine biler og pæne hjem

Vores Profet (ﷺ) og hans følgere var af højeste kvalitet, meget moderne og de reneste folk på deres tid. Var vores Profet (ﷺ) i live i dag, ville han være den højeste kvalitetsperson på vores tid. Han ville have det mest moderne og pæne tøj på, ville bo i det mest moderne og rare hjem og ville køre i den flotteste bil. Han ville være kendt for al sin excellence. Faktisk rapporterer hadith, at vores Profet (ﷺ) havde meget udsøgt og imponerende tøj, og havde en guldbroderet kåbe på:

"Han gik ud i en guldbroderet kåbe og sagde: O Mahrama! Dette er, hvad jeg har beholdt til dig... "
(Great Hadith Collection, Jam al-Fawaid, Min Jami al-Usul and Majma az-Zawaid, Imam Muhammad ibn Muhammad ibn Sulayman, Ar-Rudani, Iz Publications, 2nd edition, Istanbul 2009, pp. 257-261-262-265-271-272-273)

De folk, som prøver at lave en religion ud af deres traditioner baseret på overtro, betragter generelt sig selv som uværdige til noget som helst attraktivt og handler ud fra en følelse af underlegenhed og betragter derfor ikke sig selv – eller muslimer generelt – som at fortjene attraktivt designertøj, flotte hjem og fine biler. Der er intet problem i, at nogen lever i et luksushjem, har en god bil eller har det fineste tøj på, men disse folk mister deres sunde fornuft, når muslimer gør disse ting. Deres følelse af underlegenhed forstærker også deres vrede. De ser ikke kun på verden udenfor med vrede, men også på muslimer.

De, som forsøger at lave en religion ud af traditioner, som består af sludder, betragter ikke sig selv som værende fortjent til skønhed, og handler generelt ud fra dybtliggende følelser af mindreværd. De betragter ikke attraktivt designertøj eller fine hjem og biler som en fordel for dem selv eller andre muslimer.

Selvfølgelig skal muslimer gøre alt, hvad der står i deres magt for at beskytte folk i vanskeligheder og stræbe efter at glæde Gud så meget som muligt på den måde. Men det betyder ikke, at de skal være uplejede, beskidte og lurvede. En muslim er mere troværdig, i forhold til at prædike islam, hvis han har en pæn fremtoning. Jo renere, høfligere, mere moderne og velplejet han ser ud, og jo mere udadvendt og glad han er og åben for nye ideer, jo mere perfekt vil hans prædiken om troen være. Den livsstil vil selvfølgelig herske i hele hans liv, ikke blot i prædikener. I Koranens syn har alle muslimer allerede pligt til at leve på den måde, og de finder glæde i at gøre det.

I stedet for den forfærdelige levevis, hvor kvinder foragtes, vil de blive påvirket af en fredelig opfattelse af islam, hvori kvalitet hersker, og vil begynde at føle kærlighed frem for frygt, og det er i overensstemmelse med Koranen. Faktisk blev folk, som så Profetens (ﷺ) gløvedige kvalitet, glade og moderne adfærd og fremtoning på hans tid, altid utrolig berørt. Det er et kendt faktum, at vores Profet (ﷺ) altid havde byzantinske kåber og andet fint tøj på, når han hilste på fremmede udsendinge. Vores Profet (ﷺ) sendte også Dihya al-Kalbi på diverse rejser for at introducere islam for andre folk. Dihya al-Kalbi var utrolig flot og havde altid meget dyrt og høj kvalitets tøj på, når han tog ud for at prædike islam. På grund af hans fremtoning og høje kvalitet strømmede folk ud på gaderne i de regioner, hvor han prædikede, og blev meget imponerede over ham. Målet her var, at folk skulle se, at islam værdsætter skønhed og kvalitet.

Folk vil blive mere påvirket af et billede af en fredselskende muslim af høj kvalitet end den anden livsstil domineret af elendighed. Når de ser det, vil de begynde at føle kærlighed frem for frygt. Og det er, hvad der er i overensstemmelse med Koranen.

Nogle af vores Profets (ﷺ) hadith omkring muslimsk påklædning og at være af høj kvalitet lyder som følger:

Abu'l-Ahwas berettede det følgende om sin fars, Malik bin Nadlah, autoritet: "Jeg kom til Profeten (ﷺ) iført gammelt tøj, og han sagde: 'Har du nogen ejendom?' Jeg sagde: 'Ja!' Han spurgte: 'Hvilke slags?' Jeg sagde: "Jeg har enhver slags, fx kameler, kvæg, heste og får.' [Profeten] sagde: 'Hvis Gud giver dig rigdom, så lad det vises på dig.'" (Imam Ahmad optog denne hadith fra Sufyan bin `Uyaynah, fra Abu Az-Za`ra' `Amr bin `Amr, fra sin onkel Abu Al-Ahwas `Awf bin Malik bin Nadlah fra sin far, Malik bin Nadlah.)

Berettet af Jabir (ra): Vi tog til Slaget ved Anmar med Profeten (ﷺ)... O Guds Budbringer, vi har en ven fra Medina. Vi har også klargjort ham. Han følger bag os og beskytter os. Manden kom med to iturevne tøjstykker. Da Profeten (ﷺ) så ham, spurgte han, "Har han ikke andet at have på end disse to iturevne stykker tøj?", "Han har to andre stykker tøj, jeg gav ham i hans taske.", "Kald på ham og sig, han skal tage dem på." Jeg kaldte ham til mig, og han tog dem på. Da manden vendte om for at gå, sagde Guds Budbringer (ﷺ): "Er det ikke bedre for ham (i stedet for, at han har gammel tøj på, når han har nyt)?" Manden hørte dette og sagde, "O Guds Budbringer! Skal jeg også have nyt tøj på, når jeg går i jihad på Guds vej?", "Ja, selv når du fører jihad på Guds vej." (Great Hadith Collection, Jam al-Farwaid, Min Jami al-Usul and Majma az-Zawaid, Imam Muhammad ibn Muhammad ibn Sulayman, Ar-Rudani, Iz Publications, 2nd edition, Istanbul 2009, pp. 257-261-262-265-271-272-273)

Kapitel 5

Jøder og kristne i fanatikernes religion

Fanatikernes skræmmende tankegang, som vi især har set, når de gælder krig og kvinder, kan også ses i deres attitude over for Bogens Folk, jøder og kristne. Det er igen de opdigtede hadith, som i årevis har forgiftet muslimske samfund, som har ført til intenst fjendskab over for kristne og jøder. På baggrund af disse falske hadith, berettet som om de blev fortalt af Profeten (ﷺ) selv, har muslimske samfund ignoreret de retskafne jøder og kristne, som lovprises i Koranen, og har levet i total uvidenhed om det faktum, at jøder og kristne må forblive under muslimers beskyttelse. På baggrund af denne fejlagtige tankegang har de ignoreret de vers i Koranen, hvori oprigtige kristne og jøder beskrives. I det islamiske syn betyder nægtelse af nogen af Koranens vers, at man afsværges troen, og de har endda formået at undervurdere det.

Denne sektion diskuterer den sande betydning af vers i Koranen, som fanatikere og nogle modstandere af islam forsøger at bruge som bevis for

fjendskab over for Bogens Folk i islam, og også de opdigtede hadith, som er den sande årsag til det fjendskab over for jøder og kristne, som der er blevet opfordret til gennem årene. Vi må også huske de følgende meget vigtige fakta: Kristendom og jødedom er sande trosretninger, som blev nedsendt før islam, og ifølge Koranen har alle muslimer ansvar for at acceptere alle de sande trosretninger og sande profeter. Et vers lyder:

Sig: "Vi tror på Allah og på det, som er blevet sendt ned til os, på det, som er blevet sendt ned til Ibrahim, Ismail, Ishaq, Yaqub og stammerne, på det, som blev givet til Musa og Isa, og på det, som blev givet til profeterne af deres Herre. Vi gør ingen forskel på nogen af dem, og vi har hengivet os til Ham. (Sura al-Baqara, 136)

Der er ingen tvivl om, at disse sande trosretninger gradvist er blevet fejltolket af fanatiske tankegange, og at denne fordrejning er nået helt ud til de hellige skrifter selv. Men når vi ser på Koranen, som vil forblive ufordærvet indtil Dommedag, forstår vi, at vi må tro på kristendommen og jødedommen i deres første og originale former, og handle i overensstemmelse dermed.

Nogle muslimske samfund, som stadig anvender en fjendtlig politik af skræmmende dimensioner mod kristne og jøder, på trods af de ovenstående vers og andre vers i Koranen, som lovpriser Bogens Folk, og derfor repræsenterer denne fabrikerede fanatiske tro, ikke islam i Koranen.

Nogle folk begår denne fejl bevidst, og andre ubevidst. Formålet med denne bog er at advare dem, som kommer til at begå denne fejl og at vise nogle modstandere af islam, at den religion, de er imod, ikke er det sande islam.

I kontrast til alle de påstande, fanatikerne kommer med, forbander Koranen fjendskab mod Bogens Folk og tilråder kærlighed til dem. Lad os nu se på beviserne for dette:

Svar fra Koranen til de, som leder i Koranen efter fjendskab mod jøderne

Særlig jøderne, et af Bogens Folk, har i årevis haft svært ved at forstå, muslimernes fjendskab over for dem. De har forestillet sig, at der må være et sådan bud i Koranen, og at de pågældende muslimer handler ud fra det. Nogle af dem har derfor altid skudt skylden på islam. De er ikke klar over, at Koranen faktisk forbander folk, som er fjendske over for jøder.

Der er to hovedpåstande, som jøderne får rettet mod sig, at jøderne forbandes og at de er sammenlignelige med aber og grise (vores jødiske brødre og søster er bestemt mere end det). Fanatikerne baserer, i deres eget syn, deres påstande på Koranen. Lad os nu tage et kig på, hvad Koranen virkelig siger.

Sammenligningen med "aber og grise" og hvad Koranen virkelig siger om Bogens Folk

Bogens Folk har en speciel plads i Koranen. Gud lovpriser oprigtige jøder og kristne og åbenbarer, at Han vil belønne dem i det hinsides. Alle Bogens Folk er betroet til muslimer. Den tiltro udtrykker de følelser af kærlighed og hengivenhed, som muslimer skal føle. Det betyder dog ikke, at Bogens Folk har brug for beskyttelse.

Nogle fanatikere ser på Koranens vers for at finde bevis for deres fjendskab over for jøderne, og det er også det vigtigste kort på hånden for vestlige modstandere af islam. Disse folk opfordrer fjendskab mod jøderne ved fejlagtigt at pege på Koranens vers og sige, at jøderne forbandes og sammenlignes med "aber og grise." Når vi ser på Koranen er de folk, som forbandes og sammenlignes med dyr, dog polyteister, som er opstået blandt jøderne og som opfører sig hyklerisk og aggressivt.

Lad os undersøge Koranens vers om emnet:

I vers 60 i Sura al-Ma'ida taler Gud om et samfund, som Han betragtede som "aber og svin". I lyset af de foregående vers består dette samfund af folk blandt de, som "fik Skriften", altså blandt kristne og jøder med andre ord:

Undersøgelse af vers 60 i Sura al-Ma'ida:

O I troende! Tag ikke dem, der fik Bogen før jer, og som håner og driver spot med jeres religion, og (ej heller) de vantro, som jeres beskyttere. Og frygt Allah, hvis I er troende. (Sura al-Ma'ida, 57)

Når I kalder til bøn, så driver de spot og pjatter med det. Det er fordi, de er et folk uden forstand. (Sura al-Ma'ida, 58)

Sig: "Skal jeg fortælle jer om det, der er værre, hvad angår straf fra Allah? Dem, som Allah har forbandet og rettet Sin vrede imod, som Han gjorde til aber og svin, og dem, som tilbederr Satan, deres position er værre, og de er langt mere afsporede fra den rette vej." (Sura al-Ma'ida, 60)

Disse vers omtaler et samfund, som er opstået blandt Bogens Folk. Men dette samfund har tilbedt falske guder. De er afvigere, som har insistere på at begå synder og har hånet troen. Udtrykket "Bogens Folk" bruges udelukkende for at identificere det samfund, hvorfra disse dobbeltmoraliske folk er opstået, ikke til at antyde, at Bogens Folk som helhed er skyldige i sådanne ting (de er bestemt større end det).

Vi kan se hele beskrivelsen, når vi ser på versene før vers 60 i Sura al-Ma'ida. Vers 57 erklærer, "**Tag ikke dem, der fik Bogen før jer, og som håner og driver spot med jeres religion, og (ej heller) de vantro, som jeres beskyttere.**" Udtrykket "før jer" betyder før muslimer, og ordene "fik Bogen" betyder kristne og jøder, og versene omtaler folk, **som er vantro og gør nar ad deres religion** blandt kristne og jøder. Lad os gentage, at dette **ikke** er en generelt reference til jøder og kristne, men til et ureligiøst, aggressivt og hånende samfund, som er opstået blandt dem. Sådant et samfund er en stor trussel og fare, ikke kun for muslimer, men også for jøder og kristne.

For at ordet "vantro", som optræder i versene citeret her og nedenfor, ikke skal misforstås, må emnet gøres klart: Man kan tro på en religion eller ej. Man er fri til at vælge, og dette er et emne, man kan beslutte sig for i sin egen bevidsthed. En troende vil aldrig forsøge at pålægge nogen, som ikke tror, sin religion. Sådant tvang er udtrykkeligt forbudt i Koranen. Faktisk har en muslim, som vi har det i tidligere afsnit, ansvar for at beskytte en vantro, selv på bekostning af sit eget liv.

Men hvis den vantro håner og griner af troen, og derved forsøger at skade troende og deres værdier, hvis han forlader kærlighed og hengivenhed og opfører sig på en fjendlig måde i stedet, og endda bliver aggressiv, så begår han en forbrydelse mod Gud. De vantro i versene her besidder netop de kvaliteter og har overskredet grænserne. Gud sammenligner disse folk med aber og svin, fordi de er hyklere og skaber vanskeligheder for troende.

Jøder som lovprises

Som vi har set, viser undersøgelsen af versene før vers 60 i Sura al-Ma'ida dette samfunds egenskaber. Undersøgelsen af versene, som følger, åbenbarer kvalitetene hos de sande jøder og kristne i Koranens øjne.

Sandelig, de, som tror, og jøderne og sabeerne og de kristne, de, som tror på Allah og Den yderste Dag og handler retskaffent, skal ikke føle frygt, ej heller skal de sørge. (Sura al-Ma'ida, 69)

Der er glædelige tidender i dette vers, og de rettes mod jøder og også mod kristne, som tror på Gud og gør gode gerninger. Gud forudsiger, at de jøder og kristne, som er oprigtige, og som tror på Ham, ikke vil smage nogen frygt. Dette er de gode nyheder fra paradiset for dem, fordi Gud lover, at de ikke vil kende nogen sorg. Gud sætter dem på et ophøjet sted. Gud udtrykker sin kærlighed for dem.

Gud åbenbarer i vers, at Han aldrig vil tillade oprigtige jøder og kristne, som hengivent tror på Ham, at kende til frygt.

Undersøgelse af vers 166 i Sura al-A'raf

Og spørg dem om byen, som lå ved havet, da de begik en overtrædelse ved at bryde sabbatten. På deres sabbatdag kom fiskene til dem i massevis. Men på de dage, hvor de ikke holdt sabbat, kom de ikke til dem. På den måde satte Vi dem på prøve på grund af deres syndefulde handlinger. (Sura al-A'raf, 163)

Og da et smfund blandt dem sagde: "Hvorfor formaner I et sådant folk, som Allah vil tilintetgøre og straffe med en smertefuld straf?" De sagde: "Som en begrundelse, vi kan anføre over for jeres Herre (for at blive fri for skyld), og for at de dermed må vise gudsfrygt." (Sura al-A'raf, 164)

Da de så glemte de formaninger, de modtog, reddede Vi dem, som forbød det onde. Og dem, som handlede uret, gav Vi en smertefuld straf på grund af de synder, de havde begået. (Sura al-A'raf, 165)

Og da de i hovmod ikke ophørte med det, de var blevet forbudt, sagde Vi til dem: "Bliv til fornedrede aber!" (Sura al-A'raf, 166)

Når vi ser på de vers, som kommer før vers 166 i Sura al-A'raf, ser vi, at de direkte omtaler Israels Børn. Et samfund, som er opstået fra Israels Børn, altså blandt jøderne, adlyder ikke Sabbatten (lørdag). De glemmer og tilsidesætter de påmindelser, de får i troens navn, og gør oprør ved at insistere på at gøre noget, de ikke burde. Derfor er disse folk i et stadie af direkte fornægtelse af deres egen religion. Dette er et samfund, der er opstået fra jødiske samfund, og som nægter at lytte efter.

Når man ser på disse vers, er der et samfund af ærlige og oprigtige jøder og et andet, blandt disse jøder, som repræsenterer et samfund af fornægtere, som nægter at lytte. For eksempel er der i vers 164 jøder, som vedholdende advarer dette samfund og opfordrer dem til sandhed. Deres mål er at kalde dem til den rigtige vej, "for at de dermed må vise

gudsfrygt. Vers 165 erklærer, at dette ærlige samfund, som forbyder det onde, blev reddet. De, som blev kysset bort, var de vantro, som nægtede at lytte til råd, og som lavede problemer for de oprigtige jøder.

Før disse vers lovpriser Gud retskafne jøder med disse ord:

Blandt Musas folk er der et samfund, som retleder med sandheden og udøver retfærdighed i kraft af den. (Sura al-A'raf, 159)

Gud lovpriser et samfund fra Moses' folk, som handler retfærdigt, og vejleder dem til sandheden på grund af denne adfærd. Der er meget visdom i, at Gud nedsender dette vers. Det beskriver på en perfekt måde den attitude, muslimer skal have over for oprigtige jøder.

Undersøgelse af vers 65 i Sura al-Baqara

Og (husk) da Vi ingik en pagt med jer, og Vi rejste over jer Bjerget: "Hold godt fast ved det, Vi har givet jer, og husk, hvad der er i det, så at I måtte blive gudfrygtige." (Sura al-Baqara, 63)

Efter det havde I igen vendt jer bort. Og havde det ikke været for Allahs velvilje og nåde mod jer, ville I have været blandt de fortabte. (Sura al-Baqara, 64)

Og visselig, I kendte dem iblandt jer, som begik overtrædelser, hvad angår sabatten. Vi sage til dem: "Bliv som afskyelige aber." (Sura al-Baqara, 65)

Sabbatten er et forbud, der er unikt for jøderne. Vi kan derfor se, at dette samfund, som omtales i verset, må være opstået blandt jøderne. Versene før de ovenstående omtaler folk, som gjorde livet vanskeligt for Profeten Moses (ﷺ) gennem tiden i vildmarken, og beskrivelsen her ligner den, der gives i Toraen. Efter at beskrive adfærden i dette samfund af gudsløse, som skabte så mange problemer for Profeten Moses (ﷺ), får vi at vide, at de fik at vide, at de skulle "holde fast ved Toraens bud og handle i overensstemmelse med den." Ikke desto mindre vendte de ryggen til det råd. Gud foragter de folk, som brød Sabbatten, altså som fornægtede Toraen.

Som det kan ses, var det disse folk, som ikke adlød Toraen, selvom der blev indgået en pagt med dem: Med andre ord er de ikke jøder, men fornægtere. Deres hensynsløshed omkring Sabbatten bekræfter dette. En egenskab hos disse folk er, at de – ud over at være fornægtere – konstant skaber problemer for Profeten Moses (ﷺ) og oprigtige jøder. Det er grunden til, at de gør sig fortjent til foragt.

Et andet faktum her er, at oprigtige jøder og kristne i verset, lige før dette, lovprises og får glædelige tidender om det hinsides:

Sandelig! De, der tror, og de, som er jøder og kristne, og sabeerne, alle, som tror på Allah og på Dommens Dag, og som gør det gode, de skal få deres belønning fra deres Herre. De skal ikke føle frygt, ej heller skal de sørge. (Sura al-Baqara, 62)

Som vi har set, betragtes jøder og kristne som at fortjene lovprisning i Koranen. Muslimer vil også elske dem, som Gud elsker. Ud over at det er en pligt, er det også en naturlig følelse i hjertet og bevidstheden. Af den grund, som det gentages mange gange i Koranen, skal muslimer elske og beskytte kristne og jøder og behandle dem med hengivenhed. Som det kan ses tydeligt, skelner Gud ikke mellem oprigtige jøder og kristne og oprigtige muslimer i versene. Dette vers eliminerer al fjendskab over for Bogens Folk.

Fejlen i, at jøderne forbandes

Først og fremmest er det i total uoverensstemmelse med Guds retfærdighed og Hans tro at sige, at "alle jøder forbandes". For det første er jødedommen en sand tro og blev åbenbaret for Profeten Moses (ﷺ), som også er en profet for muslimer. Gud taler om jøder og jødedommen i Koranen. Han lovpriser oprigtige jøder. Ifølge Koranen har muslimer ansvar for at elske og beskytte Bogens Folk. Nogle vers i Koranen omtaler direkte Israels Børn og Bogens Folk. Dette betyder, at der vil være jøder og kristne som læser – og adlyder – Koranen. Men ifølge fanatikerne er det uacceptabelt for en jøde blot at holde Koranen i sin hånd.

For det andet kommer alle til denne verden for at blive testet. Deres position i det hinsides vil blive bestemt ifølge resultaterne af den test. Gud afslører, at denne verden er et prøvelsessted, som følger:

Han er Den, som har skabt døden og livet for at sætte jer på prøve, (hvored det vil komme frem) hvem af jer, derr er bedst til at udføre gode gerninger. Han er Den Almægtige, Den mest tilgivende. (Sura al-Mulk, 2)

Derfor udsættes en muslim for de samme prøvelser som en jøde. At foreslå, at et barn født i en jødisk familie, på ingen måde klar over verden, er forbandet, går imod Guds retfærdighed. At forestille sig, at et barn, som endnu ikke er blevet testet, er uigenkaldeligt forbandet, og at forvente sådan

uretfærdighed fra Gud (Gud er bestemt større end det), betyder at man ikke har evnet at forstå Hans retfærdighed, medfølelse og barmhjertighed. De, som påstår, at "jøder er forbandede" er i stand til at bruge denne perverse tankegang mod alle jøder, uden hensynstagen til, om de er børn eller voksne. Men hvordan søger fanatikerne til Koranen for bevis for, at "alle jøder er forbandede"?

Undersøgelse af vers 88 i Sura al-Baqara:

De sagde: "Vore hjerter er indhyllet." Sandelig, Allah forbander dem for deres vantro. Derfor er det blot få af dem, der tror. (Sura al-Baqara, 88)

Et kig på de foregående vers viser, at de folk, der tiltales her, er et samfund blandt Profeten Moses' (ﷺ) folk, blandt jøderne. Grunden til, at de samfund forbandes, gøres meget tydelig: "deres vantro"... Samfundet her er et samfund af vantro, som har forrådt jødedommen og endda er gået så langt som at forsøge at slå deres profet ihjel, som vist i de ovenstående vers. På samme måde som aggressive vantro blandt muslimer forbandes i Koranen, ligeledes forbandes de, som opstår blandt jøderne. Det er derfor oprørske vantro, som forbandes, ikke jøder eller muslimer.

Undersøgelse af vers 155 i Sura an-Nisa'

Vi hævede Bjerget over dem ved deres pagtslutning, og Vi sagde til dem: "Gå ind gennem porten (til byen), foroverbøjede," og Vi sagde til dem: "Bryd ikke sabatten!" Og Vi sluttede en højtidelig pagt med dem. (Sura an-Nisa', 154)

For di de brød deres pagt, fornægtede Allahs åbenbaringer og dræbte profeterne uretmæssigt, og fordi de sagde: "Vore hjerter er tilslørede." Nej, Allah forseglede deres hjerter på grund af deres vantro. Så de vil ikke tro, undtagen nogle få af dem. (Sura an-Nisa', 155)

I de foregående vers beskrives et samfund af vantro blandt Bogens Folk. Det løfte, der sikres fra dette samfund, som blev tilgivet af Gud på trods af al deres overflod, citeres i vers 154 i Sura an-Nisa'. Vers 155 åbenbarer så, hvordan de ikke holdt deres ord, vente tilbage til deres fornægtelse og dræbte profeterne. Disse er årsagerne til, at de er forbandede.

Følgende vers omtaler et jødisk samfund, og Gud skelner mellem de, som er vantro, og de som besidder en dyb tro:

Men blandt dem, som er vel forankrede i viden og er troende og tror på det, som er åbenbaret for dig, og det, som blev sendt ned før dig, forretter bøn, giver den obligatoriske almisse og tror på Allah og Den yderste Dag, dem vil Vi give en stor belønning. (Sura an-Nisa', 162)

Til de jøder, som er vantro og overskrider grænserne, anvendes der forskellige bestemmelser, ligesom forskellige bestemmelser gælder for muslimer, som er vantro, og som overskrider grænserne. Men Gud ekskluderer tydeligt oprigtige jøder og siger, at Han vil "give dem en stor belønning." Hvordan kan dette jødiske samfund, som Gud lovpriser og siger, Han vil belønne, på nogen måde forbandes? Hvordan kan nogen pludselig rejse sig og sige, at "alle jøder er forbandede og de må alle dræbes", når Gud lovpriser dem? Problemet med fanatikere er, at de ikke værdsætter Gud ordentligt, ikke forstår Koranen og er faldet i en fælde af opdigtede hadith, når det gælder det emne, vi skal se på i det følgende afsnit.

Lad os minde os selv om en meget vigtig pointe her; hvis man er vantro i denne verden, og så længe man ikke er hykler, ikke skaber problemer for troende og lever et ærligt og respektabelt liv, er man stadig under muslimernes beskyttelse. Dette er et ansvar, der pålægges muslimer gennem Koranen. Det samfund, som forbandes, er dog et, som har forrådt det troende samfund, har opført sig hyklerisk, med andre ord, og endda har dræbt profeter. Gud betragtede deres drab på profeter som grund til at forbande dem. Han beskriver dem også som et samfund, som dolker troende i ryggen ved at "bryde

deres pagt. " Disse folk udgjorde også en trussel for Profeten Moses (ﷺ) og for hengivne troende. Med andre ord forbandes dette samfund af vantro, ikke fordi de opstår fra et jødisk samfund, eller udelukkende på grund af deres fornægtelse, men på grund af deres forbrydelser i Guds Syn. Det er vigtigt, at denne forskel forstås rigtigt.

Gud nævner oprigtige jøder i versene og åbenbarer, at Han vil give dem en stor belønning. Hvordan kan nogen forbande et jødisk samfund, som Gud siger, Han vil belønne, som Han værdsætter, og til hvem Han vil skænke paradiset.

Jean-Leon Geromes oliemaleri
"Solomon's Wall, Jerusalem"

Ideen om, at man ikke skal have jøder og kristne som venner

Et af Koranens vers, som fanatikere og nogle modstandere af islam i vesten peger på som angiveligt bevis for fjendskab mod jøder og kristne, er i Sura al-Ma'ida:

O I troende! Tag ikke jøderne og de kristne som beskyttere (awliya), de er kun hinandens beskyttere. Og hvis nogen blandt jer tager dem som beskyttere, så bliver han en af dem. Sandelig, Allah retleder ikke uretfærdige folk. (Sura al-Ma'ida, 51)

Ordet "beskyttere" optræder to gange. De originale arabiske version af ordet "beskyttere" i passagen: "**Tag ikke jøderne eller de kristne som beskyttere**" er "awliyao". Den sande betydning af dette ord er "**vogtere, de der er ansvarlige ifølge loven, helgener, herrer, ejere eller herskere.**" Det originale arabiske ord oversat som "**beskyttere**" i passagen "**nogen blandt jer tager dem som beskyttere,**" er "yatawallahum." Betydningen af dette ord er "**som plejer, som tager sig af.**" Når vi ser på den originale arabiske betydning, ser vi let, at henvisningen til "beskyttere" i dette vers, faktisk betyder "**herskere.**" Det, der forbydes for muslimer her, er at de skal herskes over og styres af jøder og kristne. (Prof. Dr. Bayraktar Bayraklı, Text of the Qur'an)

Visdommen her er slet ikke svær at forstå: Selvom alle Guddommelige trosretninger deler samme monoteistiske tro og er bygget på samme grundlag, har de deres egne tilbedelsesmetoder og egne bud. Derfor er der en meget stor sandsynlighed for, at en muslim under administrationen af en jøde eller en kristen vil opleve vanskeligheder, når det gælder tilbedelse og praktisser. Det er grunden til buddet i dette vers.

Misforståelser om krig og jizya

Bekrig dem blandt Bogens folk, som ikke tror på Allah og Den yderste Dag og ikke erklærer det forbudt, som Allah og Hans sendebud har gjort forbudt, og ikke accepterer den sande religion, indtil de betaler skat med deres fornedrede hænder. (Sura Al Tawbah, 29)

Folk, som er fejlinformeret om det sande islam, påstår generelt, at kun Bogens Folk skal betale jizya (en slags skat), som der henvises til i verset ovenfor, og at dette er en uretfærdighed mod ikke-muslimer. De fortolker ordene "bekæmp [dem]... indtil de kuet og er rede til at betale skat" til at betyde, at muslimer må bekæmpe Bogens Folk, med mindre de konverterer til islam og betaler jizya. De er derfor mistænksomme over for Koranen og islam (Koranen og islam er bestemt større end dette).

Men der er en seriøs misforståelse her.

For det første må vi gøre det klart, at jizya er en slags skat. Alle, der lever i et land, har en forpligtelse til at betale skat. Med andre ord, hvis man lever i et muslimsk land, så skal man betale skat, hvad enten man er muslim eller ej, og uanset hvilken religion man har. Der er ingen diskriminering i form af, at muslimer i et muslimsk land ikke skal betale skat, mens Bogens Folk skal betale det. Alle indbyggere er forpligtede til at betale skat.

Det, der betyder noget for os omkring jizya er ikke, hvordan det blev brugt af muslimske lande i fortiden, men hvordan det optræder i Koranen. Når vi undersøger befalingen i vers 29 i Sura at-Tawba, ser vi dette:

De folk, der henvises til i verset, er "som ikke tror på Allah og Den yderste Dag og ikke erklærer det forbudt, som Allah og Hans sendebud har gjort forbudt, og ikke accepterer den sande religion", med andre ord de folk, som er opstået blandt kristne og jødiske samfund, og som ikke tror på Gud og Dommedag, og som **ikke anerkender troen og profeterne**. Med andre ord er det de vantro. Som vi har gentaget mange gange før, er alle fri til at tro eller ikke. Koranen forbyder enhver tvang, når det gælder religion. En muslim har en pligt til at respektere vantro ligesom alle andre og pålægges at beskytte dem i vers 6 i Sura at-Tawba. Ifølge Koranen ligger en vantros skyld i, at han er aggressiv, stræber mod troende og spreder stridigheder. Det er denne egenskab af de vantros samfund, som der henvises til i vers 29 i Sura at-Tawba, vi skal se på i dette afsnit. Ifølge verset, "**ikke erklærer det forbudt, som Allah og Hans sendebud har gjort forbudt**", De adlyder derfor ikke forbud, spreder korrupsion og opfører sig aggressivt.

Lad os nu tænke: Muslimer og ikke-muslimer – og selv afgudsdyrkende hedninge – lever alle fredeligt sammen i en stat under muslimsk herredømme (dette er, hvad der skete i alle byer under Profetens (pbuh) styre. Alle aftaler lavet af vores Profet (pbuh), inklusiv Medinas Forfatning, er upåklageligt demokratisk og bringer lighed til alle statens medlemmer og beskytter deres rettigheder). Men blandt indbyggerne i den stat er der også folk, som – ud over at være vantro – konstant håner lovene, ikke betragter det forbudte som forbudt og derfor opfordrer samfundet til degeneration, er aggressive mod hengivne samfund, skaber forstyrrelser i samfundet, og som gør oprør mod statens egne love, på trods af at nyde godt af alle de fordele og muligheder, det giver. De er ganske komfortable under muslimsk styre. De passes på og beskyttes. Men de begår stadig en stor forbrydelse ved at sprede korrupsion. Ikke kun er de ubrugelige for staten, de betaler heller ikke skat, som faktisk er et ansvar, de har. De skaber anarki i samfundet, involverer sig i terrorhandlinger og prøver at slå andre folk ihjel, særligt hengivne folk i det samme samfund. Når sådanne forhold opstår, er krig med sådan et samfund uundgåeligt, hvis de nægter at angre deres handlinger og underkaste sig staten.

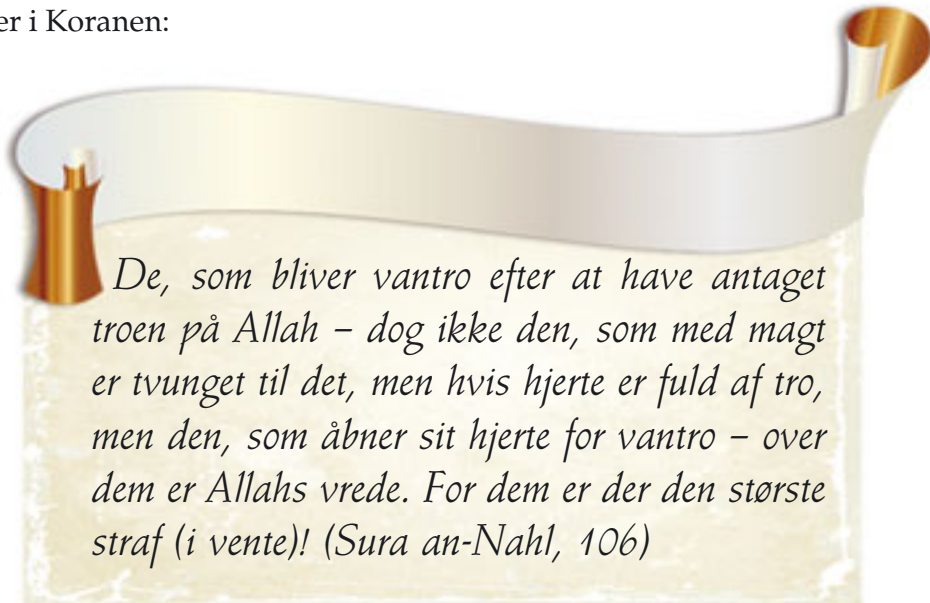
Vers 29 i Sura at-Tawba henviser til sådanne folk, som spreder korrupsion og anarki i samfundet. Disse folk er en trussel, ikke blot for muslimer under muslimsk styre, men også for kristne og jøder i det samfund (og faktisk alle andre). Derfor er det vigtigt at bruge magt mod dem og sætte en stopper for deres korrupsion, for at livet skal være komfortabelt og rart for jøderne og de kristne, som bor i det samfund. Det er irrelevant, om disse samfund af vantro og spredere af korrupsion opstår blandt kristne, jøder eller muslimer. En vantro er en, som allerede har opgivet religionen, og han kan derfor ikke sammenlignes med muslimer eller Bogens

Folk. Der er dette bud om at bekæmpe sprederne af korrupsion, "... indtil de kuet er rede til at betale skat", fordi betaling af jizya er et tegn på, at de har accepteret statens styre. Efter det vil de selvfølgelig ikke forbyrde sig mod statens love eller sprede korrupsion igen.

Et andet misforstået koncept: Taqiyya (forstillelse)

Taqiyya betyder "at skjule, forbehold, bevogte". Konceptet optræder som følger i Koranen:

De, som bliver vantro efter at have antaget troen på Allah – dog ikke den, som med magt er tvunget til det, men hvis hjerte er fuld af tro, men den, som åbner sit hjerte for vantro – over dem er Allahs vrede. For dem er der den største straf (i vente)! (Sura an-Nahl, 106)

Dette vers beskriver en meget speciel situation. Det er tilladt at sige, at man fornægter Gud eller at skjule sin tro på midlertidig basis, selvom man faktisk tror på Gud, for at undgå undertrykkelse. Forstillelse har ingen anden betydning i Koranen.

Men nogle folk med en forvrænget forståelse af islam anvender forstillelse på en helt anden måde, og det forstås meget anderledes af nogle modstandere af islam. Nogle folk, med en overtroisk forståelse af islam, forsøger at bruge forstillelse som en taktik, der skal styre hele deres liv, og kan let ty til ikke-islamiske praksisser, selv når deres liv ikke er i fare og lade

som om, takket være de relevante involverede falske hadith, at de behandler folk, de faktisk betragter som fjender, som venner i stedet.

Nogle modstandere af islam eller folk, som er mistænkelige overfor islam på grund af radikalisme, understreger generelt dette og påstår, at man aldrig skal stole på, hvad en muslim siger om fred og kærlighed, og at muslimer faktisk forbereder sig på en stor konflikt. De vedholder, at de pågældende muslimer anvender den forstillelse, der beskrives i Koranen, på den måde, og at muslimer, som meget utålmodigt forbereder sig til krig, foregiver at være udsendige af fred og kærlighed. Derfor, ifølge disse mennesker, lyver enhver muslim, som taler om fred og kærlighed.

Hovedproblemet med begge sider er, at de faktisk er uvidende om Koranen.

Der er et meget vigtigt forhold, der tilknyttes den forstillelse, som optræder i Koranen: "**Dog ikke den, der bliver tvunget, og hvis hjerte finder fred i troen**"... Det forhold, der tilknyttes forstillelse i verset, omhandler en person, der er i fare, under vanskelige omstændigheder, og som skjuler sin tro for at undgå forfølgelse. Ikke for at skjule bitterhed og fjendskab. Almægtige Gud åbenbarer i Koranen, hvordan der var et medlem af Faraos familie, som havde tro, men som skjulte den.

Og en troende mand, som tilhørte Faraos familie, og som holdt sin tro hemmeligt, sagde: "Vil I dræbe en mand, kun fordi han siger: Min Herre er Allah!" (Sura Ghafir, 28)

Denne person, som skjulte sin tro, var i tydelig og nærværende fare. Han levede sammen med Faraos, den ondeste tyrann på sin tid, og skjulte sin tro, eller forstillede, fordi han var under dødsstrusler. Dette er i overensstemmelse med det forhold, der tilknyttes forstillelse i Koranen. Den person skjulte sin tro, selvom han var en troende, fordi han var truet i stor grad. Det er ifølge Koranen den eneste måde, hvorpå forstillelse er acceptabel.

Praksisser under forstillelsens navn, for nogle fortalere for vrøvl og nogle modstandere af islam, som forestiller sig, at disse praksisser er i overensstemmelse med islam, forsøger at blokere vejen til fred og kærlighed, fordi de er langt fra Koranen. Forstillelse, som opfattes og anvendes langt fra sin sande definition fra Koranen, støtter det nuværende krigs- og konfliktklima, som bringer vold til verden. Ved at gøre dette giver man indtrykket af, at fred aldrig vil komme, og at masseslagteri og brutalitet vil fortsætte.

Denne tankegang er lige så meget et brud på logik, som på Koranen. Forestil dig en muslim, som dedikerer hele sit liv til fred og broderskab og bliver venner med folk, for Guds skyld, som trues, fordi fortalere for krig og

ekstremisterne sætter hans liv i fare, overbeviser jøder og kristne om at være hans venner på trods af de skadelige effekter af islamofobi og opgiver sine penge, midler og ungdom for dette venskab. Og så forestil dig, at han pludselig beslutter sig for at slagte de folk, han har bragt sammen over så mange vanskeligheder, og med hvem han har etableret kærlighedsbånd! Det er et totalt perverst perspektiv. Hvis nogen har så djævelske ideer og har tænkt sig at slagte folk, så kunne han nemt finde en mulighed for at gøre det. Han kan handle efter den djævelske ide når som helst og hvor som helst. Hvis han har intentioner om at gøre det i religionens navn, så er den slags folk, som misbruger religion til at myrde andre, ikke langt væk.

En muslim kan ikke leve sit liv med en løgn. Det er forbudt ifølge islam. En sand muslim lever altid i overensstemmelse med Koranen. I lyset af Koranens vers, har en muslim en pligt til at bringe kærlighed til verden, **Over dem, som troede og handlede retskaffent, vil Den Nådigste øse kærlighed** (Sura Maryam, 96), **Træd sammen ind i fred.** (Sura al-Baqara, 208), **...hvis I ikke handler på samme måde, vil der være stor uretfærdighed og ufred på jorden.** (Sura al-Anfal, 73). **Hvis nogen blandt afgudsdyrkerne søger din beskyttelse, så giv ham beskyttelse,** (Sura at-Tawba, 6). De har et ansvar for at være venner og brødre med Bogens Folk, som har en særlig plads i Koranen. De har et ansvar for at omfavne dem, fordi de elsker dem, og fordi det er, hvad Gud befaler, og fordi de siger, "Gud er en". De befales ikke at slagte dem eller tvinge dem til at konvertere til deres egen tro. De, som fejlagtigt misbruger forstillelseskonceptet til at fremstille islam som en krigsførende religion, vil slå fejl i deres lumske plan, fordi ondskabsfulde planer er dødsdømt fra starten. På trods af alle krigsscenerierne vil repræsentanter af de tre trosretninger bringe fred til verden. Gud skænker altid sejr til sandheden og begærer fred og kærlighed. Han har skabt menneskeheden og hele universet på en basis af kærlighed.

Vi har set den sande betydning af vers, som fanatikerne og modstandere af islam forsøger at bruge som bevis for fjendskab mod jøder. Lad os nu se på de opdigtede hadith, som bruges til at indføre antipati mod jøder. Hadith, som de ubetinget tror på.

Opdigtede hadith om kristne og jøder og afklaringer baseret på Koranen

*Ideen om at dræbe jøder,
som går ind i puberteten*

Berettet af Atiyyag al-Qurazi: Jeg var blandt Banu Qurayzahs fanger. De (Kompagnonerne) undersøgte os og de, som var begyndt at få hår (pubeshår) blev dræbt, og de som ikke havde blev ikke dræbt. Jeg var blandt de, som ikke havde fået hår. (Sunan Abu Dawud, Bog 38, Hadith 4390)

Med denne opdigtede hadith befales det, at man skal dræbe alle jøder, som er nået puberteten. Islam er en religion, som betragter uretfærdige drab som den største forbrydelse, som lover oprigtige jøder en stor belønning, og som opfordrer til kærlighed og hengivenhed. At dræbe en person, "som ikke har begået nogen kriminalitet overhovedet", når han er nået puberteten, kun fordi han er jødisk, kan på ingen måde være en befaling fra islam, slet ikke når denne fredelige religion befaler tilgivelse, selv ved tilstedeværelsen af forbrydelser. Selvfølgelig er der intet sådan bud i Koranen. Sådan en ide er en bagvaskelse mod Koranen og vores fine Herres tro. Det ville være mord i Koranens syn. Så længe han ikke oprigtigt tror på det, på grund af uvidenhed, er en person, som opfatter sådan en falsk hadith som en befaling og anvender den, ikke en muslim, men en morder. Det faktum, at fanatikere tror på dette bud omkring ubetinget drab på jøder, når Gud lovpriser oprigtige jøder, viser niveauet af deres uvidenhed.

At gøre jøder ansvarlige for muslimers synder

"På dommedag vil min Ummah (nation) samles i tre grupper... En slags vil bære bunker af synder på deres ryg som store bjerge... Gud vil sige: 'Læs synderne af dem og læg det samme på jøderne og de kristne...'" (110 Hadith Qudsi Kapitel 1, Hadith 8; nævnes i Mustadrak of Hakim)

Lad os besvare denne falske hadith med Koranen:

Alle muslimer, som ankommer med bjerge af synd vil blive dømt for deres egne synder, og jøderne vil blive dømt for deres synder. Ingen vil være i stand til at læsse sine synder over på andre. Han vil kun blive udspurgt om sine egne synder. Dette åbenbares tydeligt i Koranen:

Den, der finder den rette vej, finder retledningen for sit eget bedste. Og den, der farer vild, bringer vildfarelsen over sig selv. Og ingen synder skal bære en anden synders byrde på sig.(Sura al-Isra', 15)

I et andet af Koranens vers fremsætter Gud en tydelig udtalelse om enhver, som prøver at læsse sine synder over på andre:

Den, som begår en fejl eller en synd og derefter skyder skylden på en uskyldig, vil bære på en falsk beskyldning og en åbenlys synd. (Sura an-Nisa', 112)

Enhver vil være ansvarlig for sine egne handlinger i det hinsides. Som Gud åbenbarer, **Frygt den dag, på hvilken I skal blive bragt tilbage til Allah. Da vil enhver modtage fuldt ud det, som han har fortjent, og ingen skal lide uret. (Sura al-Baqara, 281)** vil ingen uretfærdighed påføres nogen i det hinsides. Ingen vil være i stand til at sige, i Tilstedeværelsen af vores Herre, "mine synder er blevet overført til ham, så jeg er uden synd". Han vil ikke være i stand til at gentage dette skamløse perspektiv der, fordi hans samvittighed vil vide, at denne ide faktisk er forkert.

Mens Gud lovpriser oprigtige jøder i Koranen, tror fanatikerne på et såkaldt bud, som erklærer, at de burde slås ihjel uden spørgsmål.

Ideen om, at mad går til spilte på grund af jøder

*"Havde det ikke været for Israels Børn, ville
maden ikke være blevet forældet, og kødet ville
ikke være blevet dårligt." (Sahih Muslim, Bog 8,
Hadith 3472)*

Denne falske hadith er et meget væsentlig bevis for at forstå den tankegang, som opdigter sådanne hadith og for at vise, hvor fejlagtige de er. De opdigtede hadith, vi har diskuteret gennem denne bog, er produktet af den tankegang. Det er selvfølgelig ikke overraskende, at en mentalitet, som påstår,

at mad ikke ville blive ødelagt og kød ikke blive for gammelt, hvis der ikke var nogen jøder i verden, også har en forfærdelig måde at se på kvinder, dyr, kunst og socialliv. Den pågældende falske hadith er også bevis på, hvordan hadith, som er foragtende og fjendtlige over for jøder, er fabrikationer. Et trossystem, som vedholder, at et samfund, som nævnes og lovprises i Koranen, og som nedstammer fra Profeten Moses (ﷺ), kan gøre, at mad ødelægges og kød bliver for gammelt, kan bestemt ikke tilhøre en sand tro. Vi må også huske, at vores Herre gør det tilladt at spise mad, som er tilberedt af jøder og kristne i vers 5 i Sura al-Ma'ida. Det perspektiv, vi ser på, som er anderledes fra Koranen, er tydeligvis et fanatisk et af slagsen. Det dybe, logiske kollaps her er nok til at illustrere fanatikernes forvrængede logik.

Et trossystem som fastholder, at tilstedeværelsen af et samfund, som nævnes og lovprises i Koranen, og som nedstammer fra Profeten Moses (pbuh), forårsager at mad spildes og kød bliver dårligt, kan aldrig være en del af en Hellig tro.

Ideen om, at to trosretninger ikke kan sameksistere i arabiske lande

Den sidste erklæring, Profeten (ﷺ) kom med, var: "O Herre, lad Jøderne og de Kristne gå til grunde... Der skal ikke være to trosretninger i Arabien." (Malik 511:1588)

Denne falske hadith er igen en forfærdelig krænkelse af vores Profet (ﷺ). Almægtige Gud taler om eksistensen af kristendom og jødedom i Koranen og åbenbarer, at Koranen blev nedsendt for at bekræfte disse to sande trosretninger. Koranen ugyldiggør ikke grundsætningerne i disse to trosretninger, men bekræfter dem. Denne vigtige information gives i flere vers. Et lyder:

Han har sendt Bogen ned til dig med sandheden. Den stadfæster det, som blev åbenbaret før den. Han åbenbarede tidligere Al-Taurat og Al-Indjil. (Sura Al 'Imran, 3)

Koranen fortæller os, at der vil være jøder og kristne i denne verden, og som beskrevet i linjerne ovenfor vil nogle af disse være et oprigtigt og udvalgt samfund, som Gud har skabt dem. Gud gør det i Koranen tilladt for muslimer at gifte sig med kristne og jødiske kvinder og at spise ved samme bord som dem (dette vil blive beskrevet nærmere snart). I tillæg erklærer vores Almægtige Herre, at de folk, der er tættest på muslimer, når det gælder kærlighed, er "kristne". De folk, som spreder den ide, at "Gud skal lade jøder og kristne gå til grunde," som om vores Profet (ﷺ) har sagt det, når Gud faktisk lovpriser og taler om at belønne eksistensen af disse samfund, har ansvaret for en forfærdelig bagvaskelse. Den pågældende falske hadith afkræftes fuldstændig af de lovprisende ord om Bogens Folk i Koranen og af vores Profets (ﷺ) adfærd over for Bogens Folk. Vi skal snart se på Koranens vers og vores Profets (ﷺ) adfærd i forhold til lige netop det.

Arabiske lande er hellige steder, hvor de tre trosretninger sameksisterede og blev beskyttet af vores Profet (pbuh). Det er tydeligt, at vores Profet (pbuh) aldrig ville sige, at jøder og kristne, hvis eksistens Gud taler om, og hvem Han lovpriser, skal ødelægges. De opdigtede hadith er alle bagvaskelser mod vores Profet (pbuh).

*Ideen om, at det er en fornærmelse
at kalde nogen for en jøde, og at det giver
en belønning at forbande jøder*

*Berettet af Abdullah ibn Abbas: Profeten (ﷺ)
sagde, "når en mand kalder en anden mand en jøde,
giv ham tyve piskeslag." (At-Tirmidhi, Hadith 1024)*

*Lad ham, som ikke har nogen penge at give til de fattige,
forbande en jøde i stedet, belønningen han tjener vil være
den samme. (Ad-Daylami, Ibn 'Adiyy)*

Intentionen i disse opdigtede hadith er at fremstille begrebet "jøde" som en fornærmelse. At forbande en jøde fremstilles som en kilde til belønning, hvor ideen er, at man kan sprede had mod jøder på denne måde. Det er meget tydeligt, hvorfor fanatikerne lever efter en så anderledes tro; Koranen, som siger, at oprigtige jøder vil blive belønnet i det hinsides, og som lovpriser deres oprigtighed, er langt fra disse folks verden.

Kilden til hadet mod jøder og kristne er den intellektuelle konkurs, der spredes af denne overtro. Dette er det vigtigste område, som de, der forsøger at sprede klager over fanatisme, ved at modsætte sig Islam, må fokusere på. Ved at sætte sig selv op mod det sande islam og oprigtige muslimer, forsøger de at eliminere det ene store våben, som kunne udslette fanatikernes tankegang, og forbereder derfor en katastrofe, som vil springe tilbage og ramme dem selv.

Ideen om at tvinge dem over på den smalle del af vejen

Abu Huraira beretterede, at Guds Budbringer (ﷺ) sagde: "Hils ikke på jøderne og de kristne, før de hilser på dig, og når du møder en af dem på vejen, så tving ham til at gå på den smalleste del af den." (Sahih Muslim, Book 26, Hadith 5389)

Denne hadith, opdigtet mod befalingerne fra en sand tro, som befaler kærlighed, venlighed og, i særdeleshed, beskyttelse over for Bogens Folk, repræsenterer svær vold og er også en ærekrænkelse af vores Profet (ﷺ). En tankegang, som er i total konflikt med vores Profets (ﷺ) handlinger, som behandlede jøder og kristne med enorm kærlighed og hengivenhed, beskrives i denne opdigtede hadith som om, det kom fra hans egen mund.

Gharkad, jødernes træ

Abu Huraira berettede Guds Budbringer (ﷺ) som at sige: "...Jøderne ville gemme sig bag en sten eller et træ og en sten eller et træ ville sige: 'Muslim, eller Guds tjener, der er en jøde bag mig, kom og drøb ham.' Men Gharkad træet sagde ikke dette, for det er jødernes træ." (Sahih Muslim, Bog 41, Hadith 6985)

Den måske mest anvendte hadith, når det gælder fjendskab mod jøderne, er denne falske hadith om Gharkad træet. Ifølge denne hadith skal en jøde slås ihjel, når han gemmer sig bag en sten eller et træ. Det gør ingen forskel på denne ulogiske, forarmerede tankegang, om de pågældende jøder er uskyldige og fri for synd. Jøden kan være et barn, hengiven eller fuld af kærlighed. Igen, ifølge denne falske hadith, når en jøde gemmer sig bag et træ, vil stenene og træerne, uafhængigt af hans personlige kvaliteter, fortælle en muslim om dette, og den jøde skal slås ihjel, uden undtagelse, selv hvis han er et lille barn.

Men dette er mord i Koranens syn. Hvis en person, som betragter sig selv som muslim, tror på disse opdigtede hadith og dræber en jøde, som gemmer sig bag et træ, fordi "træet sagde, jeg skulle gøre det", kan jøden komme i paradys, men muslimeren vil blive straffet for sin synd, at dræbe i det hinsides, med mindre han angrer sin handling. Dette er også et så skræmmende system, fordi de, som tror på det, let kan komme med den falske udtalelse, at "træet sagde" eller "stenen sagde", og begå mord på det grundlag.

Når de bliver spurgt hvorfor, kan de citere den befaling, stenen har givet, og der vil ikke være nogen, som holder dem ansvarlige i et sådan system. De opererer under ingen omstændigheder deres system på Koranens grundlag. Deres system er et, som betragter mord, ydmygelse og tvang af folk over på vejens smalle del som legitimt. Men Koranen foragter disse falske systemer:

Hvad er der i vejen med jer? Hvordan kan I drage en sådan slutning. Tænk I ikke efter? Eller har I et tydeligt bevis? Så bring jeres bog, hvis I er sandfærdige! (Sura as-Saffat, 154-157)

Lad os nu se, hvordan disse opdigtede hadith om jøder og kristne afkræftes af Koranen og vores Profets (ﷺ) handlinger:

Hvis nogen, som betragter sig selv som muslim, skyder en jøde bag et træ på det grundlag, at "træet sagde, jeg skulle gøre det", på baggrund af hvad de falske hadith siger, vil den dræbte jøde komme i paradys, men med mindre den muslim angrer, vil han blive straffet i det hinsides for at have begået mord.

Den værdi, der lægges på Bogens Folk i Koranen

Muslimere må gifte sig med medlemmer af Bogens Folk, og dem og muslimer må gerne spise mad tilberedt af dem:

I dag er alle gode og rene ting blevet gjort tilladt for jer. Mad fra Bogens folk er tilladt for jer, og jeres mad er tilladt for dem. Og (tilladt er) ærbare kvinder blandt de troende og ærbare kvinder blandt Bogens folk, såfremt I giver dem deres medgift, (idet I ægter dem) og lever sammen (med dem) som ærbare (mænd), der ikke bedriver utugt og ikke holder (dem som) hemmelige elskerinder. Den, der fornægter troen, hans gerninger er blevet nytteløse, og han er blandt taberne i det hinsidige. (Sura al-Ma'ida, 5)

Dette vers beskriver den værdi, som muslimer sætter på Bogens Folk med flere vigtige detaljer. Ifølge dette vers er det tilladt for en muslimsk mand at gifte sig med en kvinde fra Bogens Folk. Dette er en vigtig tilladelse, fordi, som det befales i verset: **Urene kvinder er for urene mænd, og urene mænd er for urene kvinder. Ligeledes er rene kvinder for rene mænd, og rene mænd er for rene kvinder.** (Sura an-Nur, 26) har muslimer et ansvar for at gifte sig med gode, rene folk. Dette indikerer, at jøder og kristne også er gode, rene folk.

I tillæg er der et meget vigtigt kriterie i dette vers. En muslim vil forsøge

Muslimske mænd må gerne gifte sig med medlemmer af Bogens Folk. Mad tilberedt af dem er tilladt for muslim, og mad tilberedt af muslimer tilladt for dem.

at få en jødisk eller kristen kvinde som sin kone, at kalde hende "skat, elskede", at starte en familie med hende, at tilbringe sit liv med hende og endda at tilbringe det evige liv med hende. Dette er den ene person gennem hele sit liv, med hvem han vil dele alle sine bekymringer og al sin glæde. Disse to passer på hinanden, når de er syge, og stoler på hinanden.

Ifølge fanatikernes tankegang skulle en person pludselig føle fjendskab over for den kvinde, han kalder 'elskede', som han tilbringer hele sit liv med og stoler på med hele sit liv, moderen til hans børn, og pludselig erklære, at hun er forbandet, blot fordi hun er kristen eller jødisk. Hvordan kan han,

efter at have tilbragt hele sit liv med hende, beslutte sig for at sige, "Dette træ har fortalt mig, at min kone er jøde, og at hun gemmer sig bag det", og så dræbe hende? Man skulle være dybt mentalt forstyrret for at gøre det. Dette vers beskriver den kærlighed, der skal vises til en jøde eller kristen af en fornuftig muslim, som følger Koranen.

Dette vers skænker også en særlig autorisation til muslimer: autoriteten til at spise mad forberedt af Bogens Folk. Dette er meget vigtigt. Som vi ved, skal muslimer være meget opmærksomme på særlige forbud, når de forbereder mad; svinekød og kød fra et dyr, som ikke er blevet slagtet i Guds navn, forbydes i islam. Det faktum, at mad forberedt af jøder og kristne gøres lovligt, viser, at man kan stole på disse folk. Det samme gælder også for kristne og jøder, og verset gør mad, som er forberedt af muslimer, tilladt for dem.

Det vil også være brugbart at henføre til et andet udtryk for venskab her. Bogens Folk og muslimer kan spise sammen under samme tag, være hinan-

dens gæster, sidde ved samme bord og være vært for hinanden. Dette er en beskrivelse af venskab. Det, der beskrives, er ikke et miljø baseret på had og drab, men på kærlighed, venskab og broderskab.

Referencerne i dette vers er nogen, som fanatikerne aldrig ville skrive under på. Denne tilladelse givet gennem Koranen er både forbudt i deres verden og et skræmmende scenarie. Spørg fanatikerne, om man må gifte sig

Det faktum, at mad tilberedt af jøder og kristne er tilladt for muslimer, er en garanti for, at man kan stole på disse mennesker. Samme kriterie gælder også for jøder og kristne, og ifølge verset er mad tilberedt af muslimer også tilladt for dem.

med en fra Bogens Folk, eller sætte sig ned og spise med dem som deres gæst, og de vil vredt afvise det. Fanatikerne handler ikke i overensstemmelse med Koranens bestemmelser, for de benægter, at det er Koranen, der fremsætter befalinger.

Dette er ikke det eneste vers, der beskriver positionen for Bogens Folk. Gud lovpriser Bogens Folk i mange af Koranens vers. De relaterede vers inkluderer:

Blandt Musas folk er der et samfund, som retleder med sandheden og udøver retfærdighed i kraft af den. (Sura al-A'raf, 159)

De er ikke alle på samme måde. Blandt Bogens folk er der en gruppe, som er retskafne. De reciterer Allahs ord i nattetimerne, og de bøjer sig for ham. De tror på Allah og Den yderste Dag; de påbyder det rette og forbyder det urette, og de kappes med hinanden om gode gerninger. Det er dem, der handler retskaffent. Hvad de end gør af gode gerninger, vil det ikke blive dem fornægtet. Allah er altidende om de gudfrygtige. (Sura Al 'Imran, 113-115)

Sandelig, blandt Bogens folk er der også dem, som hengivent tror på Allah og på det, som blev åbenbaret for jer, og det, som blev åbenbaret for dem. De bytter ikke Allahs åbenbaringer bort for en ussel pris. For dem er der belønning hos deres Herre. Allah er meget hurtig til at gøre regnskabet op. (Sura Al 'Imran, 199)

De, som Vi tildelte Bogen tidligere, tror på den. Og når den bliver reciteret for dem, siger de: "Vi tror på den! Sandelig, den er sandheden fra vores Herre. Sandelig, vi hengav os før dette." (Sura al-Qasas, 52- 53)

Men de blandt dem, som er vel forankrede i viden og er troende og tror på det, som er blevet åbenbaret for dig, og det, som blev sendt ned før dig, forretter bøn, giver den obligatoriske almisse og tror på Allah

og Den yderste Dag, dem vil Vi give en stor belønning. (Sura an-Nisa', 162)

Sandelig, de, der tror, og de, som er jøder og kristne, og sabeerne, alle, som tror på Allah og på Dommens Dag, og somgør det gode, de skal få deres belønning fra deres Herre. De skal ikke føle frygt, ej heller skal de sørge. (Sura al-Baqara, 62)

Sandelig, de, som tror, og jøderne og sabeerne og de kristne, de som tror på Allah og Den yderste Dag og handler retskaffent, skal ikke føle frygt, ej heller skal de sørge. (Sura al-Ma'ida, 69)

...vil du visselig finde, at det er dem, som siger: "Sandelig, vi er kristne!" Det er fordi, der findes præster og munke blandt dem, og de er ikke hovmodige.

Og når de hører det, som er åbenbaret til Sendebuddet, ser du deres øjne fyldes af tårer på grund af sandheden, de erkender. De siger: "Vor Herre! Vi tror; skriv os op blandt vidnerne.

Hvorfor skulle vi ikke tro på Allah og det, som er kommet til os af sandheden, når nu vi håber, at vor Herre skal føre os ind sammen med de retfærdige? Så på grund af det, som de har sagt, har Allah belønnet dem med haver, hvor bække rinder - der skal de være til evig tid. Dette er lønnen for dem, som gør det gode. (Sura al-Ma'ida, 82-85)

Sandelig, Allah sluttede en pagt med Israels børn. Og Vi udnævnte tolv ledere blandt dem. Og Allah sagde: Jeg er med jer, hvis I forretter bøn, giver den obligatoriske almisse, tror på sendebuddene og ihærdigt støtter dem og giver Allah et skønt lån, visselig, så vil Jeg udviske jeres synder og føre jer ind i Paradisets haver, hvor bække rinder. Enhver, der viser vantro efter deette, har afvejet fra den rette vej. (Sura al-Ma'ida, 12)

Som disse vers tydeligt viser, lovpriser oprigtige jøder og kristne med fine ord i Koranen og loves en fin belønning af Gud. Gud siger, at Han vil tage disse folk ind i paradys. Dette er et udtryk for Hans kærlighed til dem. Hvordan kan en muslim være fjende af nogen, som Gud elsker, er tilfreds med og byder velkommen til paradys? Det er umuligt ifølge Koranen. Sådan et fjendskab er en forbrydelse mod Koranen. Derfor begår fanatikerne, som bruger falske hadith som deres vejledning – på trods af, at Koranens vers tydeligt demonstrerer det modsatte – en forbrydelse i islams syn ved at sprede fjendtlighed mod Bogens Folk.

Muslimers invitation til Bogens Folk

Og diskuter ikke med Bogens folk på andet end en god måde, undtagen med dem, som begår uret, og sig: "Vi tror på det, som er blevet sendt ned til os, og det, som er blevet sendt ned til jer, og vores Gud og jeres Gud er en, og vi er dem, som har underkastet os Ham." (Sura al-'Ankabut, 46)

Sig: "O Bogens folk! Kom til et ord, som er fælles (og retfærdigt) for os og jer: Vi tilbeder ikke andre end Allah. Vi sætter ingen ligemænd ved siden af Allah, ej heller tager nogen os andre mennesker som vore herrer i stedet for Allah." Hvis de (på trods af dette) igen vender sig bort, så sig: "Vær vidne til, at vi er dem, som har underkastet sig." (Sura Al 'Imran, 64)

Disse vers viser, at muslimers pligt er ikke at underkende Bogens Folk, tvinge dem op i et hjørne, føle had til dem eller dræbe dem. Det er simpelthen at samle dem til Guds enhed, på den mest behagelige måde. Monoteisme er en fundamental doktrin i alle tre trosretninger. Muslimer må mødes med og snakke med Bogens Folk, prædike til dem og opfordre dem til at tro på Guds enhed og alle de hellige skrifter, som er blevet nedsendt. Kommunikation, prædiken og venskab eksisterer mellem dem. Ifølge Koranen har en muslim ansvar for at tale venligt til en jøde eller kristen, når han ser en, og at invitere ham til at tro på Guds enhed med meget venlige ord frem for at mase ham op i et hjørne.

Muslimers retfærdige adfærd over for Bogens Folk

Allah forbyder jer ikke at handle godt mod dem, som ikke har kæmpet mod jer på baggrund af jeres religion og ikke har fordrevet jer fra jeres hjem. Sandelig, Allah elsker de retfærdige. (Sura al-Mumtahana, 8)

Som vi lige har set foragtes folk, som stræber mod troende, skaber vanskeligheder for dem og forsøger at dræbe dem eller forvise dem fra deres land, uanset hvilket samfund de kommer fra, jødisk, kristen eller muslim, i Koranen. Muslimer har ansvar for at behandle alle andre, altså de som ikke er onde, retfærdigt. Retfærdighed kan nogle gange kræve, at en person handler mod sine egne interesser, men at opretholde retfærdighed, selv hvis det arbejder mod én selv, er ikke desto mindre en stor dyd. Muslimer klynger sig til den dyd som en befaling fra Gud. Dette ansvar beskrives som følger i et andet vers:

O I troende! Vær opretholdere af retfærdighed som vidner foran Allah, selvom det skulle være imod jer selv (jeres) forældre eller (jeres) slægtinge... (Sura an-Nisa', 135)

Dette krav betyder, at muslimer har ansvar for nogle gange at tilsidesætte deres egne rettigheder og beskytte jøders og kristnes, og endda vantros. Koranens retfærdighedssystem er derfor diametral modsætning til den perverse fanatiske ide, som påstår, at "enhver, som forbander en jøde, vil blive belønnet."

Bogens Folks status er klar i Koranen. De angivelige hadith citeret i denne sektion er i direkte konflikt med Koranen. Vi kan tydeligt se dette i vores Profets (ﷺ) handlinger og hos alle de muslimer, som anvender hans handlinger som deres rollemodel:

Vores Profets (ﷺ) relationer til Bogens Folk

- Der er redegørelser om, at vores Profet (ﷺ) deltog i bryllupsmiddage hos Bogens Folk, besøgte dem, når de var syge og gav dem gaver.
- Da de kristne fra Najran besøgte ham, lagde Profeten Muhammad (ﷺ) sin kåbe ud på jorden for, at de kunne sidde på den, og bød dem velkommen på den måde.
- En af Profetens (ﷺ) koner var Marya bint Sham'ûn (også kendt som Maryam al-Qubtiyyah), en koptisk kristen fra Egypten.
- Vores mor Safiyya bint Huyayy, en af Profetens (ﷺ) koner, var datter af lederen af den jødiske stamme, Banu Nadir af Medina, Huyayy ibn Akhtab.
- Profeten Muhammad (ﷺ) tillod jøderne at blive en del af Medinas Forfatning, underskrevet med klanerne Aws og Khazraj, og sikrede dermed overlevelsen af jøder som en separat religiøs gruppe blandt muslimerne.
- Under artiklen, "jøderne fra Banu Awf er et samfund sammen med de troende. For jøderne deres religion, og for muslimerne deres religion, " i Medinas Forfatning, blev grundlaget for den respekt, som muslimer har for jødisk tradition og tro, lagt på vores Profets (ﷺ) tid. Artikel 26-33 i samme forfatning erklærer, at medlemmer af Bogens Folk nyder samme rettigheder som muslimer, mens artikel 16 erklærer, at ingen uretfærdighed må påføres dem.
- I år 630 e. Kr. fremførte vores Profet (ﷺ) den følgende befaling til Kongen af Himyars udsendinge, som kom til Medina for at erklære, at de var blevet muslimer: "Hvis en jøde eller kristen bliver muslimsk, bliver han lige med troende [nyder samme rettigheder som muslimer]. Hvem end, der ønsker at forblive jøde eller kristen, han bliver ikke forstyrret. " (Ibn Hisham, as-Seera, II, 586)

- De kristne fra Najran sendte en delegation på 60 medlemmer til Medina. Da delegationen nåede frem til Medina, kom de til vores Profet (ﷺ), og da tiden kom til bøn, ønskede de at besøge moskeen. Folket gjorde modstand mod dette, men Profeten (ﷺ) gjorde moskeen ledig til dem. De vendte sig mod øst og bad. (Ibn Hisham, as-Seera, Beirut, I, 573-574; Hamidullah, The Prophet of Islam, I, 619-620.)
- Bogens Folks rettigheder blev sat under beskyttelse på vores Profets (ﷺ) tid under traktater lavet med jøder og kristne. Når en uoverensstemmelse opstod på senere tidspunkter, henviste Bogens Folk til disse traktater. For eksempel, da de kristne fra Damishq havde et problem, viste de deres traktat til Hazrat Umar, en kalif på den tid, og krævede en løsning. Dette er et kendt faktum, der optræder i historiebøger.
- En tekst fra en af vores Profets (ﷺ) pagter med den kristne Ibn Harith ibn Ka'b og hans folk indeholder passagen; "Til Sayyid Ibn Harith ibn Ka'b, hans trosfæller og alle de, som bekender den kristne religion, om de er i vest eller øst, i nærliggende regioner eller langt væk, om de er arabere eller fremmede, kendte eller ukendte... Jeg hengiver mig selv til at støtte dem, at sætte deres person under min beskyttelse, såvel som deres kirker, kapeller, oratorier, deres munkes klostre, deres stedbundnes bopæle, hvor end de findes, om det er i bjerge eller dale, grotter eller ubeboede områder, på plæner eller i ørkenen. Jeg vil beskytte deres religion og deres kirke, hvor end de findes, om det er jo jorden eller i havet, i vest eller øst, med største agtpågivenhed fra min side, Folket i mit Hus og muslimerne som helhed... Ingen kristen vil tvinges til at være muslim: **Og diskuter ikke med Bogens folk andet end på en god måde (29:46).** De skal konvertere af barmhjertighedens vinge. Frastød enhver skade, som kunne nå dem, hvor end de befinder sig selv, og i hvilket som helst land. "

● De overenskomster, vores Profet (ﷺ) gav til Bogens Folk fra Adruh, Makna, Khaybar, Najran og Aqaba' viser også, at Bogens Folks liv og ejendom var under beskyttelse af muslimer og anerkendte deres frihed til tro og tilbedelse.

- Da vores Profet (ﷺ) først begyndte at prædike, mødte han først nogle kristne i Mekka. Faktisk var en af de første, som talte med vores Profet (ﷺ) og Hazrat Khadija i de første dage efter åbenbaringen, Waraqa bin Naufal, en kristen med håndskrevne kopier af Evangeliet. (Sahih Bukhari)
- Kirker, som blev ødelagt på kaliffernes tid blev genopbygget af muslimer, og der blev givet tilladelse til at bygge nye synagoger og kirker. For eksempel blev klostret St. Sergios, som var blevet brændt ned af partiark Mar Amme, genopbygget på Hazrat Uthmans tid.
- Muslimer plejede at udføre fredagsbønnen i St. Johns kirke i Damaskus efter erobringen af Syrien. De kristne udførte deres egne religiøse ceremonier der på søndage. Medlemmer af begge trosretninger brugte det samme tilbedelsessted i fred.
- Da profetens følgere rejste, boede de i klostre på deres vej, og der er artikler om emnet i traktater med Bogens Folk.

Evangeliet og Toraen i Koranen

En muslim må tro på alle profeterne og alle de Hellige bøger. Muslimer befales i Koranen til ikke at diskriminere mellem profeterne, og enhver som ikke adlyder den instruktion betragtes som ikke at overholde det vers og at have afsvoret troen. Derfor er Profeten Jesus (ﷺ) og Profeten Moses (ﷺ) også vores profeter som muslimer, ligesom Profeten Muhammed (ﷺ) er det. På samme måde, som vi alle følger Muhammed, ligeledes følger vi også Jesus og Moses. Dette er en af de største og vigtigste forudsætninger for at være en muslim.

På samme måde som Koranen taler om jøder og kristne, ligeledes taler den om Toraen og Evangeliet. Gud lovpriser de Hellige skrifter i Koranen. Som vi allerede har set, blev Koranen nedsendt, ikke for at gøre op med disse hellige tekster men som en "bekræftelse" af dem. Selvom disse bøger indeholder sektioner, som er blevet mistolket over tiden, bekræftes de dele, som er i overensstemmelse med Koranen, igen af denne. Dette beskrives udtrykkeligt i mange vers i Koranen: **Han har sendt Bogen ned til dig med sandheden. Den stadfæster det, som blev åbenbaret før den. Han åbenbarede tidligere Al-Taurat og al-Indjil (Sura Al 'Imran, 3)**

Derfor har vi muslimer ansvar for at blive vejledt af at Koranen og tro på, at disse bøger kom fra Guds

Nærvær. Enhver befaling, praksis og ethvert ord bekræftet af Koranen er en vejledning for muslimer.

At betragte de sande bøger, som lovprises af Koranen, som ugyldige på baggrund af de falske hadith produceret af fanatikerne, er uacceptabelt i islam. Vejledningen af sande muslimer er Koranen, og Koranen udtaler som følger om Toraen og Evangeliet:

Sig: " Vi tror på Allah og på det, som er blevet sendt ned til os, på det, som er blevet sendt ned til Ibrahim, Ismail, Ishaq, Yaqub og stammerne, på det, som blev givet til Musa og Isa, og på det, som blev givet til profeterne af deres Herre. Vi gør ingen forskel på nogen af dem, og vi har hengivet os til Ham. " (Sura al-Baqara, 136)

Sandelig, Vi har åbenbaret Al-Taurat, i den var der retledning og lys. Ved den dømte profeterne, som havde overgivet sig til Allah, mellem jøderne, og (det samme gjorde) de skriftlærde og de retslærde, som var blevet pålagt at bevare Allahs Bog. Og de var alle dens vidner. Så frygt ikke menneskene, frygt Mig. Sælg ikke Mine åbenbaringer for en ussel pris. De, som ikke dømmer (og regerer) efter det, som Allah har åbenbaret, det er de vantro. (Sura al-Ma'ida, 44)

Og i deres (sendebudenes) fodspor sendte Vi Isa, søn af Maryam, for at stadfæste Al-Taurat, som var før ham. Og til ham gav Vi Al-Indjil, indeholdende retledning og lys, som stadfæstelse af Al-Taurat, som var før det, som en retledning og en formaning for de gudfrygtige. (Sura al-Ma'ida, 46)

Og før dette var Musas bog retledning og nåde. Dette er en bog, som bekræfter. Den er på arabisk for at advare dem, som er uretfærdige, og er et glædeligt budskab for de dydige. (Sura al-Ahkaf, 12)

Han har sendt Bogen ned til dig med sandheden. Den stadfæster det, som blev åbenbaret før den. Han åbenbarede tidligere Al-taurat og Al-

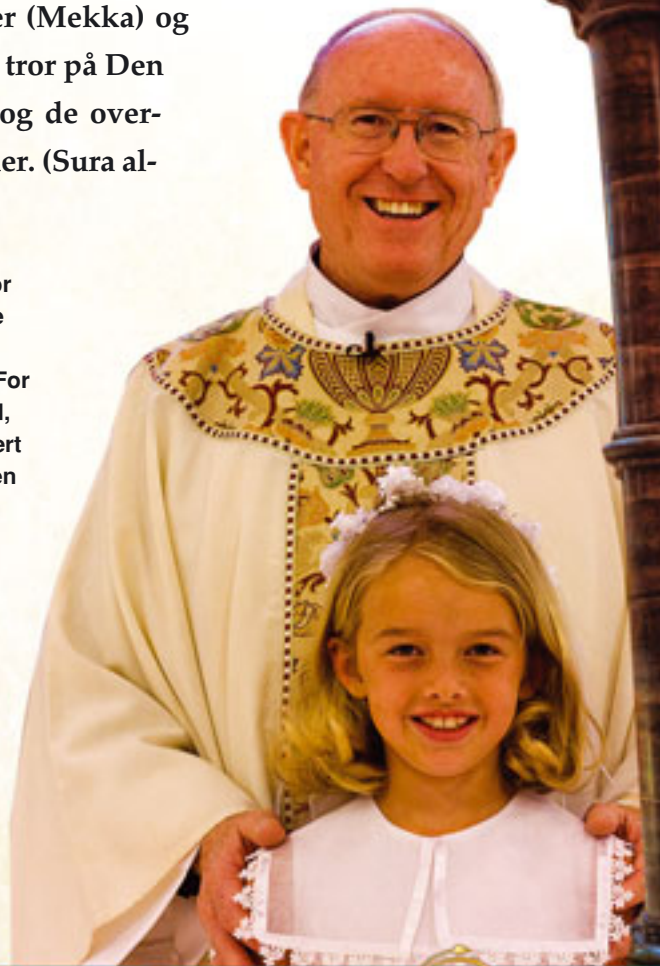
Indjil. Som en retledning for menneskene. Han åbenbarede også Kriteriet. (Sura Al 'Imran, 3-4)

Kriteriet (Al-Furqan) er en anden betegnelse for Koranen, som adskiller sandt fra falsk.

Lad dem, som følger Al-Indjil, dømme ved det, som Allah har åbenbaret i det. De, der ikke dømmer ved det, som Allah har åbenbaret, er de syndefulde. (Sura al-Ma'ida, 47)

Dette er en velsignet bog, som Vi har sendt ned som bekræftelse af det, som var før den, og for at du med den skal advare byernes Moder (Mekka) og alle omkring den. De, som tror på Den yderste Dag, tror på den, og de overholder deres fastlagte bønner. (Sura al-An'am, 92)

Baseret på Koranen, tror muslimer, at alle Hellige Bøger er nedsendt fra Guds Tilstedeværelse. For muslimer er ethvert bud, enhver praksis og ethvert ord bekræftet af Koranen en vejledning.

Og de værdsætter ikke Allah, som Han bør værdsættes, når de siger: "Allah har ikke sendt noget som helst ned til noget menneske!" Sig: "Hvem har da sendt Bogen ned, som Musa kom med som et lys og en retledning for menneskene? I har lavet den til papirark, noget af den synliggør I (efter eget behov), men meget af den skjuler I. Og I er blevet belært om det, som hverken I eller jeres fædre vidste!" Sig: "Det har Allah!" Lad dem så lege i den hængedynd, de er havnet i. (Sura al-An'am, 91)

Og til dig har Vi åbenbaret Bogen med sandheden, som stadfæster det af Bogen, som var før den, og vogter herover. Så døm mellem dem ved det, som Allah har åbenbaret, og følg ikke derres lyster ved at vende dig bort fra sandheden, som er kommet til dig. Til hver eneste af jer har Vi givet en lov, og hvis Allah havde ønsket, kunne Han have gjort jer alle til et folk. Men Han sætter jer på prøve i det, som Han har givet jer. Så konkurrer med hinanden i at gøre det gode. Til Allah skal I alle vende tilbage. Da vil Han oplyse jer om de ting, hvorom I var uenige. (Sura al-Ma'ida, 48)

Og havde de overholdt Al-Taurat og Al-Indjil og det, som blev åbenbaret for dem af deres Herre, ville de have fået deres underhold både ovenfra og nedefra. Blandt dem er der nogle, som er mådeholdne (og er på rette vej), men de fleste af dem gør (gerninger), som er meget onde. (Sura al-Ma'ida, 66)

Sandelig, efter at Vi havde tilintetgjort de tidligere generationer, tildelte Vi Musa Bogen, som var en indsigt, retledning og nåde, sådan at de måtte godtage formaningen. (Sura al-Qasas, 43)

De sagde: " O vort folk! Sandelig, vi har lyttet til en sådan bog, som er blevet åbenbaret efter Musa, og som stadfæster det, der kom før den, og som inviterer til sandheden og til den rette vej. (Sura al-Ahqaf, 30)

Sandelig, blandt Bogens folk er der også dem, som hengivent tror på Allah og på det, som blev åbenbaret for jer, og det som åbenbaret for dem. De bytter ikke Allahs åbenbaringer bort for en ussel pris. For

dem er der belønning hos deres Herre. Allah er meget hurtig til at gøre regnskabet op. (Sura Al 'Imran, 199)

Og (jeg er kommet) for at bekræfte Al-Taurat, som foreligger før mig, og erklære nogle af de ting, som blev forbudt jer, for tilladt. Jeg er kommet til jer med et tegn fra jeres Herre. Så frygt Allah, og adlyd mig. (Sura Al 'Imran, 50)

Sandelig, der er en lære i deres historier for de forstandige. Denne (Koran) er ikke et ord, der kan opdigtes, derimod bekræfter den det, som var før den. Den er altings detaljerede forklaring og retledning og nåde for folk, som tror. (Sura Yusuf, 111)

Gud beskriver Toraen som at "vække folks hjerter og vejlede til barmhjertighed" og som et "lys og retledning" i Koranen. Han beskriver Evangeliet som at "indeholde vejledning og lys og bekræfte Toraen, som kom forud for det," og som "vejledning og formaning for de, som har frygt for Gud". Den sande Tora og det sande Evangelie lovprises som lys og vejledning. Dette er, hvad Koranen udtaler, og den gør det tydeligt. De, som siger noget andet, og som påstår, at disse bøger er ugyldige, er, som vi har set, løgnagtige.

Vi kan også se dette fra vores Profets (ﷺ) handlinger: :

Vores Profet's Praksis vedrørende Toraen og Evangeliet

Berettet af Abu Huraira: Bogens Folk plejede at læse Toraen på hebraisk og forklarede den så på arabisk til muslimer. (Sahih Bukhari, Bog 92, Hadith 460)

Al Hafiz al-Zahabi berettede, at Abdullah ibn Salam, en konverteret til islam fra jødedommen, kom til Profeten (ﷺ) og sagde "Jeg læste Koranen og Toraen (i går aftes)". Han svarede, "Læs den ene én aften og den anden en anden aften." (al-Thalabi, Al-Iman al-Thalabi Tathkarar al-Huffadh, Vol. 1, p. 27)

Abdullah ibn Amr, en af Profetens (ﷺ) tætteste følgere, læste ofte Toraen. En aften drømte han, at han holdt olie i én hånd og honning i den anden, og at han nogle gange spiste fra den ene hånd og nogle gange fra den anden. Abdullah ibn Amr beskrev sin drøm for Profeten (ﷺ). Profeten (ﷺ) fortolkede hans drøm til at betyde de to bøger, og at han nogle gange læste fra den ene og andre gange fra den anden. (Sahih Bukhari, Vol. 6, Hadith 987, p. 439)

Fra Abu Sa'id al-Khudri: Vi spurgte Profeten (ﷺ): "O Guds Budbringer! Må vi berette redegørelser fra Israels Børn?" Han sagde, "Ja, i må berette redegørelser fra Bogens Folk. Der er intet problem. Vid, at hvis du gengiver redegørelser fra dem, er der også mere interessant information." (Musnad of ibn Hanbal, 111/12, Hadith 11034)

Jøderne nyder retten til at leve i det Hellige Land i Koranen

Eftersom nogle muslimske samfund ikke er klar over Koranens vers og er enormt uvidende om islam generelt, stræber de efter at fjerne jøder fra det Hellige Land eller at slette staten Israel fra kortet. De er ikke klar over, at de ved at gøre dette, gør oprør mod Koranen.

Ifølge Koranen havde jøderne retten til at leve i det Hellige Land. Vers om emnet lyder:

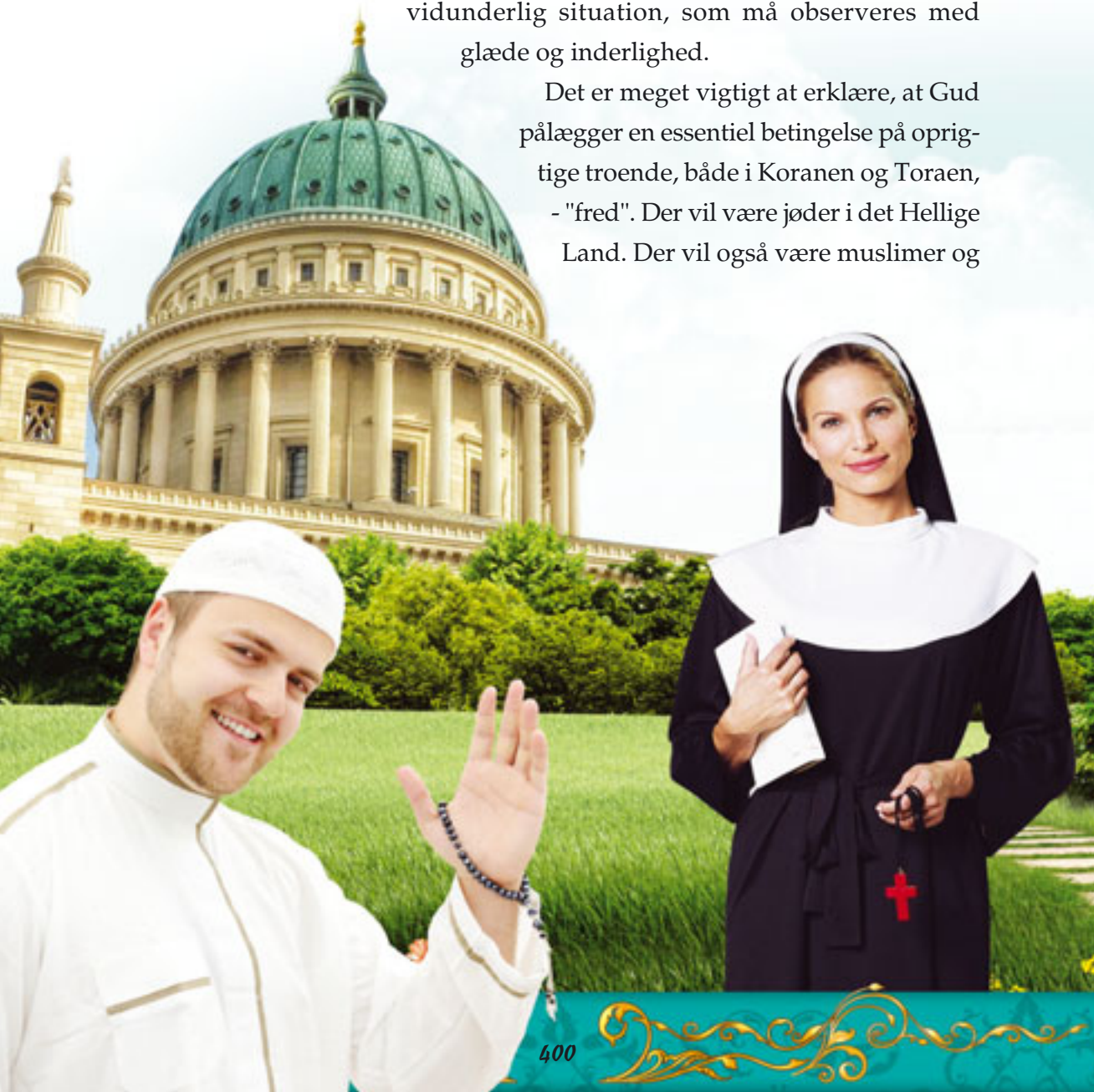
Dengang da Musa sagde til sit folk: "O mit folk! Husk Allahs nåde over jer, at Han lod profeter fremstå blandt jer og gav jer kongedømme. Han skænkede jer det, som Han ikke gav nogle andre i alle verdnerne.

O mit folk! Træd ind i det hellige land, som Allah har foreskrevet jer, og vend ikke tilbage. For da vil I vende tilbage som tabere." (Sura al-Ma'ida, 20-21)

Og Vi sagde derefter til Israels børn: "Bosæt jer i landet. Og når løftet om det hinsidige bliver opfyldt, vil Vi bringe jer sammen." (Sura al-Isra', 104)

Som det tydeligt vises i Koranens vers, erklærer både Toraen og Koranen, at jøder må eksistere i det Hellige Land. Faktisk er det en god ting, at der er jøder i det Hellige Land, og det er en kilde til glæde for sande muslimer. Det er en overordentlig fin ting at se et 3000 år gammelt løfte fra Gud blive opfyldt, og at være vidne til det, der blev forudsagt af Profeten Abraham (ﷺ) og Profeten Moses (ﷺ). Gud åbenbarede, at "Jøder vil være i de lande" for tusindvis af år siden, og vi kan se det mirakel manifesteres nu. Dette er en vidunderlig situation, som må observeres med glæde og inderlighed.

Det er meget vigtigt at erklære, at Gud pålægger en essentiel betingelse på oprigtige troende, både i Koranen og Toraen, - "fred". Der vil være jøder i det Hellige Land. Der vil også være muslimer og

kristne der, og de vil alle sammen sikre, at kærlighed og fred hersker i hele regionen. De vil leve i broderskab. Der er masser af plads til alle. Ingen vil blive tvunget fra sit hjem eller uddrevet. Dette vil ikke ske. Gud ønsker altid fred for os alle.

For at der skal være fred må sult efter land og fjendskab slutte, og den fanatiske tankegang skal elimineres. De sande trosretninger, religiøse moralske værdier, de troende og Koranen er alle essentielle på det område. Konflikter baseret på et begær efter land eller ideologi vokser altid og når de mest forfærdelige dimensioner. Det, der kan fjerne dette, er rigtig uddannelse i den sande forståelse af troen ved at bruge Koranen som referencepunkt. Denne uddannelse kan eliminere alle disse fejl og absorbere alle fjendskaber. Når folks tankegang er ændret, vil der ikke være noget grundlag for fjendskab eller krig, og den eneste måde at opnå den ændring i tankegang er gennem uddannelse.

Jøder, såvel som kristne og muslimer, vil være til stede i det Hellige Land, og sammen vil de lade fred og kærlighed herske i regionen. Det er, hvad Gud vil have fra os, og hvad vi må stræbe efter.

Efterskrift

Radikalismens plage påvirker i øjeblikket hele verden, fra det mest vestlige punkt til det mest østlige. Da dette problem først kiggede frem, forestillede mange vestlige lande sig, at man let kunne håndtere det. Men det er ikke, hvad der skete, fordi det radikale islam er et trossystem, som næres af opdigtede hadith, og mange islamiske lande og lærde tror på de opdigtede hadith, selvom de fordømmer krig og vold. Det er derfor meget svært at se, at løsningen til det radikale islam skal komme fra de lande og lærde.

At bruge militære midler til at håndtere radikalisme er blevet forsøgt mange gange, og er slået fejl hver gang. Det er en svag og dumdristig politik, som har slagtet tusindvis af uskyldige mennesker, efterladt tusindvis af andre uden hjem eller land, og har påført lande endnu være ustabilitet. Hovedtrækket ved bevæbnede ekstremister er ikke, at de bruger deres våben godt, men at de følger en falsk ideologi. At søge en løsning ved kun at dræbe, mens man ignorerer deres falske ideologi, vil ikke tjene andet formål end at medføre endnu større katastrofer i verden og styrke de ekstremisterne endnu mere, hvilket bestemt er sket i dag.

Det eneste, der kan eliminere dette brutale og farlige trossystem, som plager næsten hele den islamiske verden, er det sande islam. Ingen andre midler til at overtale folk, ingen våben og ingen trussel er løsningen på problemet. Der er simpelthen

ingen anden løsning end det sande islam.

De, som søger en løsning på radikalisme, må tage det første trin ved at undgå adfærd og initiativer, som fordømmer islam og den uendelige mistanke til det. De må lytte til de, som taler med Koranen. De må danne en alliance med sådanne folk for at fortælle verden sandheden. De må ikke blive offer for defaitisme og apati ved at sige "Hvad kan vi gøre?" De må ikke glemme, at radikale samfund samler tilhængere udelukkende ved at sprede deres falske ideer i hele verden gennem sociale medier. De må huske, at sandheden vil spredes endnu hurtigere, og må etablere en strategi for korrekt uddannelse uden forsinkelse. Lad os huske, at dette kun kan gøres af muslimer af Koranen, som adlyder det sande islam og er rensset for alle mistænkelige begreber.

Lad os huske et vigtigt faktum, som blev understreget i starten af denne bog: det islam, vi går ind for, er ikke et islam, som er blevet moderniseret eller blevet mere moderat med tiden (islam er bestemt større end det). De islam, vi følger, er det sande islam i Koranen. Vi har pligt til på nyt at udbrede det sande islam, som meget af den islamiske verden har glemt, hvis verden skal kende til fred og ro. De, som besvarer vold med vold eller drømmer om en verden uden islam på grund af en håndfuld ekstremisters handlinger, vil altid ubevidst skabe flere ekstremister og møde endnu større brutalitet. Disse folk skal vide, at verden aldrig kan eksistere uden islam. Den fred og kærlighed, som verden længes efter, kan kun komme gennem islam. Vi har Koranen, Islams sande og uforanderlige Bog, til det. Det eneste, man skal gøre, er at uddanne folk med Koranen.

Bedraget om evolutionen

Darwinisme, med andre ord evolutionsteorien, blev fremsat med det formål at benægte Skabelsen, men er i sandhed ikke andet end fejlagtigt, uvidenskabeligt vrøvl. **Denne teori, som påstår at livet opstod ved et tilfælde fra livløst materie, blev ugyldiggjort af det videnskabelige bevis for en mirakuløs orden i universet og i levende ting, såvel som opdagelsen af mere end 300 millioner fossiler, der afslører, at evolutionen aldrig fandt sted. På denne måde bekræftede videnskaben, at Allah skabte universet og de levende ting i det.** Den propaganda, der i dag udføres for at holde evolutionsteorien i live, er udelukkende baseret på fordrejningen af videnskabelige fakta, ladede fortolkninger og løgne forklædt som videnskab.

Men denne propaganda kan ikke skjule sandheden. Det faktum, at **evolutionsteorien er det største bedrag i videnskabens historie**, er blevet udtrykt mere og mere, i den videnskabelige verden, i de sidste tyve til tredive år. Forskning udført efter

1980'erne har især afsløret, at påstandene om darwinisme ikke har noget grundlag, hvilket er blevet erklæret af et stort antal forskere. I USA især anerkender mange forskere fra forskellige felter, som biologi, biokemi og palæontologi, darwinismens ugyldighed og anvender Skabelsesfaktummet til at redegøre for livets oprindelse.

Vi har undersøgt evolutionsteoriens kollaps og beviserne for Skabelsen i stor videnskabelig detalje i mange af vores værker og fortsætter stadig med dette. Når man tager emnets enorme vigtighed i betragtning, vil det være til stor fordel at opsummere det her.

Darwinismens videnskabelige kollaps

Som et hedensk doktrin, der går helt tilbage til det gamle Grækenland, blev evolutionsteorien i mest fremsat i det nittende århundrede. Den vigtigste udvikling, som gjorde det til det største emne i videnskabens verden, var Charles Darwins 'Arternes Oprindelse', udgivet i 1859. I denne bog modsagde han, ifølge ham selv, det faktum, at Allah skabte forskellige levende arter på Jorden, separat, for han påstod fejlagtigt, at alle levende væsner havde en fælles forfader og havde udviklet sig forskelligt med tiden og med små ændringer. **Darwins teori var ikke baseret på konkrete videnskabelige fund –et faktum som han også accepterede, det var blot en "formodning".** Endvidere, som Darwin indrømmede, i det lange kapitel af sin bog kaldet "**Teoriens vanskeligheder**", **slog teorien fejl over for mange kritiske spørgsmål.**

Darwin investerede alle sine håb i nye videnskabelige opdagelser, som han forventede skulle løse disse vanskeligheder. Men modsat forventningerne øgede videnskabelige fund dimensionerne af disse vanskeligheder. Darwinismens nederlag til videnskaben kan opsummeres inden for tre grundlæggende emner:

- 1) Teorien kan ikke forklare, hvordan livet opstod på Jorden.
- 2) Ingen videnskabelige fund viser, at den "evolutio-

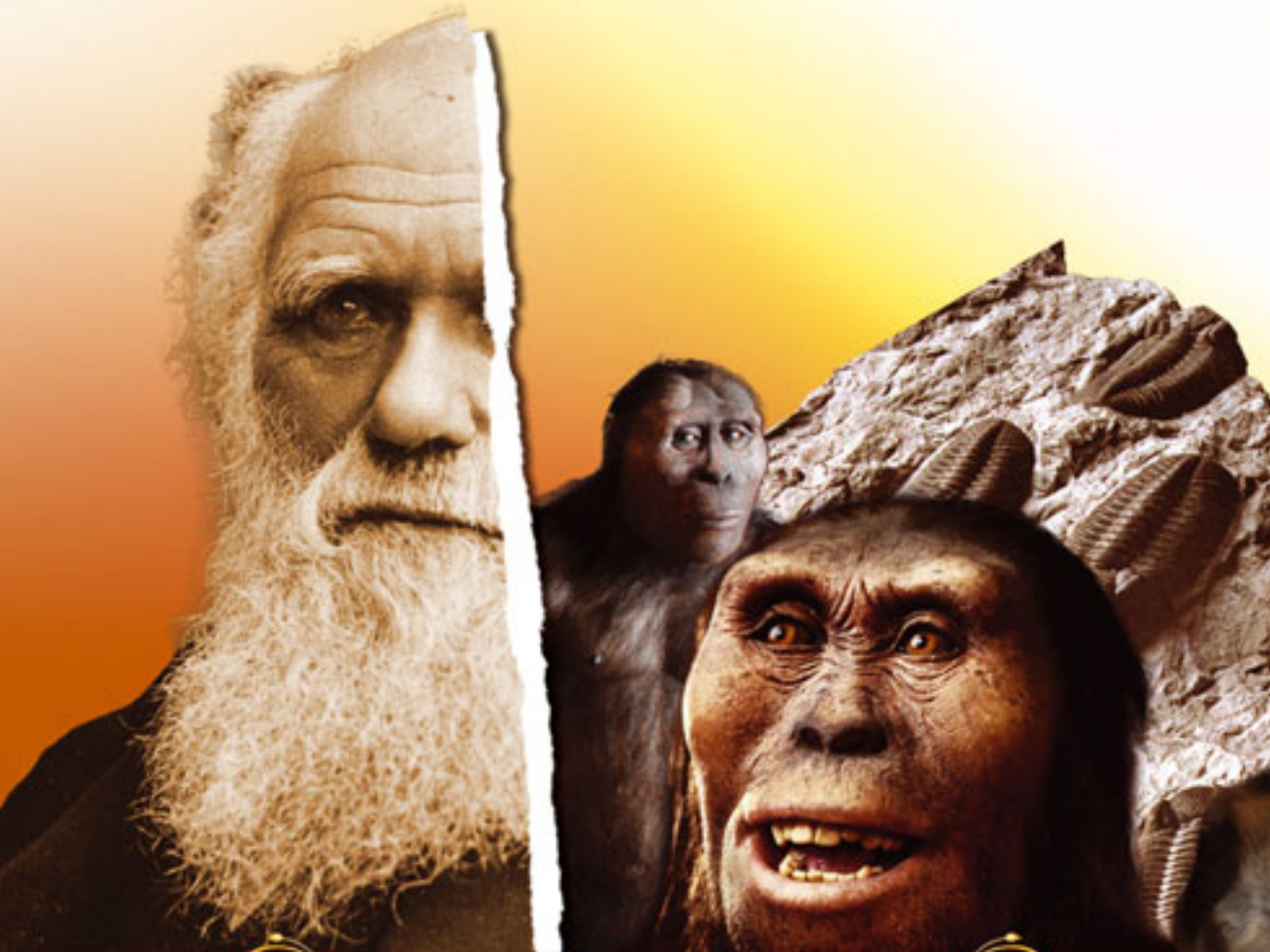
nære mekanisme", foreslået af teorien, har nogen evolutionær magt overhovedet.

3) De fossile levn beviser præcis det modsatte af, hvad teorien foreslår.

I dette afsnit vil vi undersøge hovedtrækkene ved disse tre grundlæggende emner:

Det første uoverkommelige trin: Livets oprindelse

Evolutionsteorien postulerer, at alle levende væsner udviklede sig fra en enkelt levende celle, som opstod på Jorden for 3,8 milliarder år siden, og som efter sigende skete som resultat af tilfældigheder. Hvordan en enkelt celle kunne generere millioner af komplekse levende arter og, hvis sådan en evo-

lution virkelig skete, hvorfor spor af den ikke kan ses i de fossile levn, er nogle af de spørgsmål, som teorien ikke kan besvare? Men først og fremmest må vi spørge: **Hvordan opstod denne "første celle"?**

Siden evolutionsteorien afviser Skabelsen, vedholder den, at "den første celle" opstod som et produkt af fuldstændige tilfældigheder inden for naturens love, uden nogen plan eller noget arrangement. Ifølge teorien må livløst materiale have produceret en levende celle som resultat af tilfældigheder. Sådant en påstand er dog ikke i overensstemmelse med biologiens mest uangribelige love.

"Liv kommer fra liv"

I sin bog henviste Darwin aldrig til livets oprindelse. Den primitive forståelse af videnskab, på hans tid, hvilede på den formodning, at levende væsner havde en meget simpel struktur. Siden middelalderen var spontan dannelse, som hævder at ikke-levende materialer gik sammen for at danne levende organismer, blevet bredt accepteret. Man troede, at insekter blev dannet fra madrester og mus fra hvede. Interessante eksperimenter blev udført for at bevise denne teori. Noget hvede blev placeret på en beskidt klud, og man troede, at mus ville opstå fra den efter nogen tid.

Ligeledes formodede man, at udviklingen af mider i rådnende kød var bevis for spontan dannelse. Men **man forstod senere, at orme ikke opstod spontant i kød men blev båret dertil af fluer i form af larver, usynlige for det blotte øje.**

Selv da Darwin skrev Arternes Oprindelse, var den tro, at bakterier kunne dannes fra ikke-levende materiale bredt accepteret i videnskabens verden. Men **fem år efter udgivelsen af Darwins bog, annoncerede Louis Pasteur sine resultater efter lange studier og eksperimenter, som modbeviste spontan dannelse, en grundpille i Darwins teori.** I sit triumferende foredrag ved Sorbonne i 1864 sagde Pasteur: "**Aldrig vil doktrinen om spontan dannelse komme sig over dødsstødet fra dette simple eksperiment.**"¹

I lang tid modsatte fortalere for evolutionsteorien sig disse fund. Men som udviklingen af videnskaben afslørede den komplekse struktur af celler i levende væsner, stod ideen om, at liv kunne dannes tilfældigt, over for et endnu større dødvande.

Ufyldstgørende indsatser i det tyvende århundrede

Den første evolutionist, som tog emnet om livets oprindelse op i det tyvende århundrede, var den anerkendte russiske biolog Alexander Oparin. Med diverse teser, som han fremsatte i 1930'erne, prøvede han at bevise, at levende celler kunne opstå ved tilfældigheder. Disse studier var dog dømt til at mislykkes, og Oparin måtte komme med følgende indrømmelse:

Desværre er problemet om cellens oprindelse dog måske det mest obskure punkt i hele studiet om evolutionen af organismer.²

Evolutionistiske følgere af Oparin prøvede at udføre eksperimenter for at løse dette problem. Det bedst kendte forsøg blev udført af den amerikanske kemiker Stanley Miller i 1953. Ved at kombinere de gasser, han påstod

Louise
Pasteur

Som accepteret også af de seneste evolutionistiske teoretikere, er livets oprindelse stadig en stor hindring for evolutionsteorien.

havde eksisteret i Jordens atmosfære i de tidligste stader, i et eksperimentalt set-up og tilføje energi til blandingen, syntetiserede Miller flere organiske molekyler (aminosyrer), som findes i proteiners struktur.

Blot få år gik, før det blev afsløret, at **dette eksperiment, som dengang blev præsenteret som et vigtigt skridt i evolutionens navn, var ugyldigt, fordi den atmosfære, der blev brugt i forsøget, var meget forskellige fra de rigtige forhold på Jorden.**³

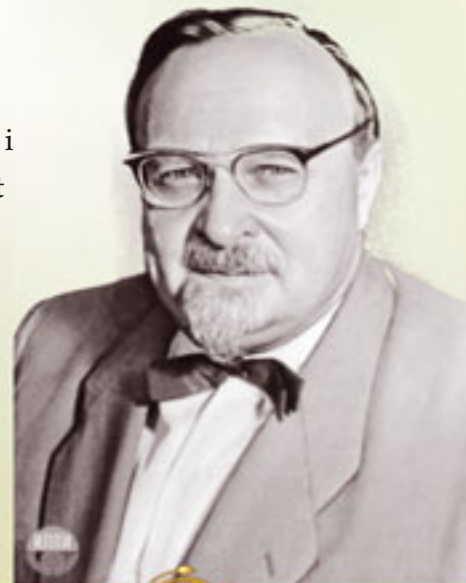
Efter lang tids stilhed indrømmede Miller, at den atmosfære, han brugte, var urealistisk.⁴

Alle evolutionisternes indsatser, for at forklare livets oprindelse, gennem det tyvende århundrede, mislykkedes. Geokemikeren Jeffrey Bada fra San Diego Scripps Institute accepterer dette faktum i en artikel udgivet i Earth magazine i 1998:

I dag, som vi forlader det tyvende århundrede, står vi stadig over for det største uløste problem, som vi havde, da vi gik ind til det tyvende århundrede: Hvordan opstod liv på Jorden?⁵

Livets komplekse struktur

Den primære årsag til, at evolutionister endte i så stort et dødvande omkring livets oprindelse er, at selv de levende organismer, som darwinister betragtede som værende de simpleste, har enestående komplekse egenskaber. En celle i en levende ting er mere kompleks end alle vores menneskeskabte teknologiske produkter. **I dag, i selv de**

Alexander Oparins forsøg på at tilbyde en evolutionistisk forklaring for livets oprindelse sluttede i en stor fiasko.

mest udviklede laboratorier i verden, kan ikke et enkelt protein i cellen, og selv ikke en levende celle i sig selv, produceredes ved at sammensætte organiske kemikalier.

De forhold, der kræves for dannelsen af en celle, er for mange til at kunne forklares af tilfældigheder. Men der er ingen grund til at forklare situationen med disse detaljer. Evolutionister er ved en blindgyde, selv før de når cellen. Det er, fordi sandsynligheden for, at blot et eneste protein, en essentiel byggesten i cellen, bliver dannet ved et tilfælde er matematisk lig nul.

Hovedårsagen til dette er behovet for, at der er andre proteiner til stede, hvis et eneste protein skal dannes, og dette udrydder fuldstændig muligheden for tilfældig dannelse. Dette faktum er i sig selv tilstrækkeligt til at eliminere evolutionisterne påstand om tilfældighed helt fra starten. For at opsummere,

Protein kan ikke syntetiseres uden enzymer, og enzymer er allesammen proteiner.

Omkring 100 proteiner skal være til stede for, at et eneste protein kan syntetiseres. Der må derfor være proteiner for, at proteiner kan eksistere.

DNA producerer de proteinsyntetiserende enzymer. Protein kan ikke syntetiseres uden DNA. DNA skal derfor også bruges for, at proteiner kan dannes.

Alle cellens organeller har vigtige opgaver i proteinsyntese. Med andre ord må en perfekt og fuldt fungerende celle med alle sine organeller eksistere for, at proteiner skal dannes.

DNA-molekylet, som findes i kernen af en celle, og som lagrer genetisk information, er en fantastisk databank. Hvis informationen kodet i DNA blev skrevet ned, ville det udgøre et gigantisk bibliotek bestående af omkring 900 bind af encyklopædier bestående af 500 sider hver.

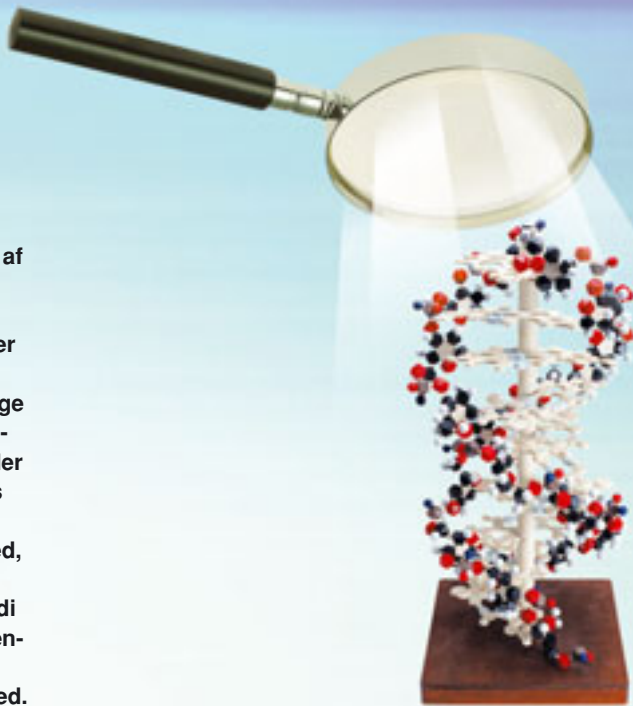
Et meget interessant dilemma opstår på dette tidspunkt: DNA kan kun replikere sig selv ved hjælp af nogle specialiserede proteiner (enzymer). Men syntesen af disse enzymer kan kun realiseres af den information, som er

kodet i DNA. Da de begge afhænger af hinanden, må de eksistere på samme tid for replikation. Dette bringer scenariet om, at liv opstod af sig selv, til en blindgyde. Prof. Leslie Orgel, en anerkendt evolutionist fra the University of San Diego, Californien, indrømmer dette faktum i september 1994 udgaven af the Scientific American magazine:

Det er ekstremt usandsynligt, at proteiner og nukleinsyrer, som begge er strukturelt komplekse, opstod spontant på samme sted på samme tid. Men det virker også umuligt at have den ene uden den anden. Og så, ved første blik, ville man måske være nødt til at konkludere, at liv faktisk aldrig kunne være opstået med kemiske midler.⁶

Hvis det er umuligt for liv at være opstået spontant som resultat af blind tilfældighed så må det uden tvivl accepteres, at liv blev **skabt**. Dette faktum ugyldiggør tydeligt evolutionsteorien, hvis hovedformål er at benægte Ska-belsen.

Et af de fakta, som afkræfter evolutions-teorien, er den forbløffende komplekse struktur af liv. DNA-molekylet i levende væsners cellekerner er et eksempel på dette. Den DNA er en slags databank dannet af arrangementet af fire forskellige molekyler i forskellige sekvenser. Denne databank indeholder koden til alle fysiske træk hos det levende væsen. Når det menneskelige DNA skrives ned, er det blevet udregnet, at det ville resultere i en encyklopædi på 900 volumener. Så enestående information afviser utvivlsomt konceptet om tilfældighed.

Opdigtede evolutionære mekanismer

Den anden vigtige pointe, som modsiger Darwins teori er, at man forstod, at begge koncepter fremsat af teorien som "evolutionære mekanismer", i virkeligheden ikke havde nogen evolutionær magt.

Darwin baserede sin evolutionspåstand fuldstændigt på mekanismen "naturlig selektion." Den vigtighed, han tillagde denne mekanisme, var tydelig i navnet på hans bog: Arternes Oprindelse ved naturlig selektion.

Naturlig selektion påstår, at de levende ting, som er stærkere og bedre tilpasset til de naturlige forhold i deres habitater, vil overleve i kampen om liv. For eksempel, i en hjorteflok, under truslen af angreb af vilde dyr, vil de, som løber hurtigst, overleve. Derfor vil hjorteflokken udgøres af stadig hurtigere og stærkere individer. Men denne mekanisme vil uden tvivl ikke gøre, at hjortene udvikler sig og transformerer sig til andre levende væsner, for eksempel heste.

Derfor har denne mekanisme af naturlig selektion ingen evolutionær magt. Darwin var også klar over dette faktum og måtte erklære dette i sin bog, Arternes Oprindelse: Naturlig selektion kan ikke gøre noget, indtil favorable individuelle forskelle eller variationer forekommer.⁷

Lamarcks indflydelse

Så hvordan kunne disse "favorable variationer" opstå? Darwin forsøgte at besvare dette spørgsmål med udgangspunkt i den primitive forståelse af videnskab på den tid. Ifølge den franske biolog Chevalier de Lamarck (1744-1829), som levede før Darwin, videregav levende væsner de træk, de fik gennem deres levetid, til den næste generation. Han påstod, at disse træk, som akkumuleredes fra en generation til den næste, gjorde, at nye arter blev dannet. For eksempel påstod han, at giraffer udvikledes fra antiloper: da de kæmpede for at spise bladene på høje træer, blev deres halse forlænget fra generation til generation.

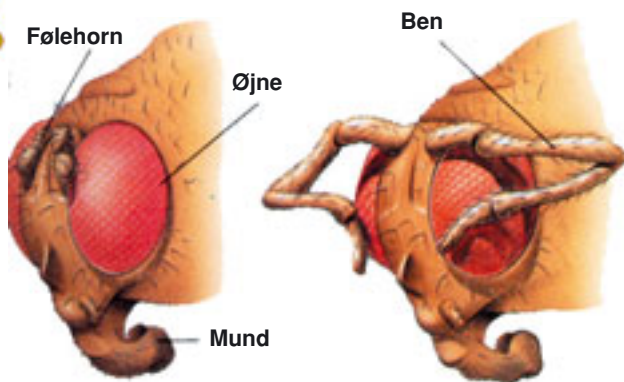
Darwin gav også lignende eksempler. I sin bog *Arternes Oprindelse* sagde han for eksempel, at nogle bjørne gik i vandet for at finde mad og transformerede sig selv til hvaler med tiden.⁸

Men lovene om arv, opdaget af Gregor Mendel (1822-84) og bekræftet af genetikens videnskab, som florerede i det tyvende århundrede, knuste fuldstændig den legende, at opnåede træk blev videregivet til efterfølgende generationer. Så naturlig selektion svandt bort som en evolutionær mekanisme.

Neodarwinisme og mutationer

For at finde en løsning fremsatte darwinister "den moderne syntetiske teori", eller som den kendes bedre, neodarwinisme, i slutningen af 1930'erne. Neodarwinisme tilføjede mutationer, som er forstyrrelser dannet i generne hos levende væsner på grund af eksterne faktorer såsom stråling eller replikationsfejl, som "årsagen til favorable variationer" i tillæg til naturlig mutation. I dag er neodarwinismen den model, som darwinister går ind for, på trods af deres egen bevidsthed om dens videnskabelige ugyldighed. Teorien påstår, at millioner af levende væsner blev dannet som resultat af en proces, hvor-

Siden starten af det tyvende århundrede har evolutionære biologer ledt efter eksempler på fordelagtige mutationer ved at lave mutantfluer. Men denne indsats er altid resulterede i syge og deformerede væsner. Billedet til venstre viser hovedet på en normal frugtflue, og billedet til højre viser hovedet på en frugtflue med ben stikkende ud fra – resultatet af mutation.

ved adskillige komplekse organer i disse organismer (fx ører, øjne, lunger og vinger) undergik "mutationer", altså genetiske forstyrrelser. Men der er et direkte videnskabeligt faktum, som totalt underminerer denne teori: **Mutationer udvikler ikke levende væsner – modsat er de altid skadelige.**

Årsagen til dette er meget simpel: **DNA har en meget kompleks struktur, og tilfældige effekter kan kun skade det.** Den amerikanske genetiker B. G. Ranganathan forklarer dette som følger:

For det første er ægte mutationer meget sjældne i naturen. For det andet er de fleste mutationer skadelige, fordi de er tilfældige frem for ordnede ændringer i geners struktur: enhver tilfældig ændring i et meget ordnet system vil være negativ, ikke positiv. For eksempel, **hvis et jordskælv rystede en meget ordnet struktur såsom en bygning, ville der ske en tilfældig ændring i bygningens rammeværk, som – med al sandsynlighed – ikke ville være en forbedring.**⁹

Ikke overraskende er der endnu ikke blevet observeret en mutation, som er brugbar – altså som observeres at udvikle den genetiske kode. Alle mutationer har vist sig at være skadelige. Det blev forstået, at mutation, som fremstilles som en "evolutionær mekanisme", faktisk er en genetisk hændelse, som skader levende ting og efterlader dem skadede. (Den mest almindelige effekt af mutation hos mennesker er cancer.) Selvfølgelig kan en destruktiv mekanisme ikke være en "evolutionær mekanisme." Naturlig selektion kan, på den anden side, "ikke gøre noget selv," som Darwin også accepterede.

Dette faktum viser os, at **der ikke er nogen "evolutionær mekanisme" i naturen**. Siden ingen evolutionær mekanisme eksisterer, kan ikke imaginær proces kaldet "evolution" have fundet sted.

Fossile fund: Intet tegn på overgangsformer

Det tydeligste bevis på, at det scenarie, som evolutionsteorien foreslår, ikke fandt sted, er de fossile fund.

Ifølge denne teoris uvidenskabelige formodning stammer enhver levende art fra en forfader. En tidligere eksisterende art blev til noget andet med tiden, og alle arter er blevet dannet på denne måde. Med andre ord sker denne transformation gradvist over millioner af år.

Havde dette været tilfældet, skulle der have eksisteret og levet utallige overgangsarter inden for denne lange transformationsperiode.

For eksempel skulle der have levet nogle halvt fisk/halvt reptil arter i fortiden, som havde fået nogle reptiltræk ud over de fisketræk, de allerede havde. Eller der skulle have eksisteret reptilfugle, som fik nogle fugletræk ud over de reptiltræk, de allerede havde. Da disse ville have været i en overgangsfase, ville de være handicappede, defekte, forkrøblede levende væsner. Evolutionister henviser til disse imaginære væsner, som de mener har levet i fortiden, som "overgangsformer. "

Hvis sådanne dyr virkelig eksisterede, skulle der være millioner eller milliarder af dem i antal og variation. Vigtigere endnu skulle resterne af disse mærkelige væsner være til stede i de fossile fund.

I Arternes Oprindelse forklarede Darwin:

Hvis min teori er sand, må utallige overgangsvariationer, som sammenkæder alle arterne i den samme gruppe, bestemt have eksisteret... Som konsekvens kunne bevis for deres tidligere eksistens findes i fossile rester.¹⁰

Men Darwin var meget vel klar over, at ingen fossiler af disse overgangsformer endnu var blevet fundet. Han betragtede dette som et stort

Denne fossile krokodille fra kridttiden er 65 millioner år gammel. Den er identisk til krokodiller, der lever i dag.

Dette 50 millioner år gamle fossile platantræ blad blev udgravet i USA. Platantræ blade er forblevet uændret i 50 millioner år og har aldrig udviklet sig.

Denne Mene Maculata udgravet i Italien er 54 til 37 millioner år gammel.

problem ved teorien. I et kapitel i bogen, "Teoriens vanskeligheder", skrev han:

Hvorfor, hvis arter nedstammer fra andre arter ved umærkeligt små gradueringer, **ser vi ikke overalt utallige overgangsformer? Hvorfor er hele naturen i forvirring i stedet for, at arterne, som vi ser dem, er veldefinerede? ... Men, da der ifølge denne teori må have eksisteret utallige overgangsformer, hvorfor ser vi dem ikke indlejret i stort antal i jordens skorpe?... Hvorfor er enhver geologisk formation og ethvert stratum ikke fuld af sådanne overgangsformer?**¹¹

Darwins håb knust

Men selvom evolutionister har gjort store indsatser for at finde fossiler, siden midten af det nittende århundrede, over hele verden, **er ingen overgangsformer endnu blevet fundet**. Alle fossiler viser, modsat evolutionisters forventninger, at **liv opstod på jorden pludseligt og fuldt udviklet**.

En kendt britisk palæontolog, Derek V. Ager, indrømmer dette faktum, selvom han er en evolutionist:

Sagen er, at hvis vi undersøger de fossile fund i detaljen, hvad enten det angår ordenen eller arterne, **finder vi – igen og igen – ikke gradvis evolution men den pludselige eksplosion af en gruppe på bekostning af en anden**.¹²

Dette betyder, at **i de fossile fund, opstår alle levende arter pludseligt som fuldt udviklede uden nogle overgangsformer mellem dem**. Dette er lige modsat Darwins formodninger. Dette er også et meget stærkt bevis for, at **alle levende ting skabes**. Den eneste forklaring på, at en levende art opstår pludseligt og komplet i hver detalje uden nogen evolutionær forfader er, at den er blevet skabt. Dette faktum indrømmes af den berømte evolutionist Douglas Futuyma:

Skabelse og evolution udgør tilsammen de mulige forklaringer på oprindelsen af levende ting. Organismen opstod enten på jorden fuldt udviklet,

eller de gjorde ikke. Hvis de ikke gjorde, må de have udviklet sig fra tidligere eksisterende arter ved nogle modifikationsprocesser. Hvis de opstod i et fuldt udviklet stadie, må de bestemt være blevet skabt af en almægtig intelligens.¹³

Fossiler viser, at levende ting opstod fuldt udviklet i en perfekt udgave på Jorden. Dette betyder, at "arternes oprindelse", modsat Darwins formodning, ikke er evolution men **Skabelse**.

Fortællingen om menneskelig evolution

Det emne, der oftest bringes på banen af fortalere for evolutionsteorien, er emnet om menneskets oprindelse. Den darwinistiske påstand siger, at mennesker udvikledes fra såkaldte abelignende væsner. Under denne angiveligt evolutionære proces, som skal være startet for fire-fem millioner år siden, skal nogle "overgangsformer" mellem mennesket og hans imaginære forfædre have eksisteret. Ifølge dette komplet imaginære scenarie nedskrives fire grundlæggende "kategorier":

1. Australopithecus
2. Homo habilis
3. Homo erectus
4. Homo sapiens

Evolutionister kalder menneskets såkaldte første abelignende forfædre for Australopithecus, som betyder "Sydafrikansk abe". Disse levende væsner er faktisk ikke andet end en gammel abeart, som er uddød. Grundig forskning på diverse Australopithecus prøver af to verdensberømte anatomer fra England og USA, nemlig Lord Solly Zuckerman og Prof. Charles Oxnard, viser, at disse aber tilhørte ordinære abearter, som uddøde og ikke havde nogle ligheder med mennesker.¹⁴

Evolutionister klassificerer det næste trin af menneskelig evolution som "homo", altså menneske. Ifølge deres påstand er de levende væsner i Homo serien mere udviklede end Australopithecus. Evolutionister udtænker en

fantasifuld evolutionær orden ved at arrangere forskellige fossiler af disse væsner i en særlig orden. Denne orden er imaginær, fordi det aldrig er blevet bevist, at der er en evolutionær sammenhæng mellem disse forskellige klasser.

Ernst Mayr, en af de tyvende århundredes vigtigste evolutionister, anfører dette i sin bog *One Long Argument* som "særligt historiske [spørgsmål], såsom livets eller *Homo sapiens'* oprindelse, er ekstremt vanskelige og modstår måske endda en endelig, tilfredsstillende forklaring."¹⁵

Ved at fremstille kæden som *Australopithecus* > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens* antyder evolutionister, at hver af disse arter er den andens forfader. Men palæontologers nyere fund har afsløret, at *Australopithecus*, *Homo habilis* og *Homo erectus* levede i forskellige dele af verden på samme tid.¹⁶

Endvidere har et særligt segment af mennesker, klassificeret som *Homo erectus*, levet indtil meget nyere tider. ***Homo sapiens neanderthalensis* og *Homo sapiens sapiens* (mennekset) sameksisterede i samme region.**¹⁷

Dette indikerer ugyldigheden ved påstanden om, at de er forfædre til hinanden. Den afdøde Stephen Jay Gould forklarede dette dødvande for evolutionsteorien, selvom han selv var en af de førende fortalere for evolution i det tyvende århundrede:

Hvad er sket med vores stige, hvis der er tre sameksisterende afstamminger af hominider (*A. africanus*, den robuste *Australopithecus* og *H. habilis*), hvoraf ingen tydeligt stammer fra en anden? Endvidere udviser ingen af de tre nogle evolutionære tendenser gennem deres levetid på jorden.¹⁸

Kort sagt er scenariet om menneskelig evolution, som "holdes oppe" ved hjælp af diverse tegninger af nogle "halvt abe, halvt menneske" væsner, som optræder i medier og lærebøger – altså ved brug af propaganda – ikke andet end **en fortælling uden noget videnskabeligt grundlag.**

Lord Solly Zuckerman, en af de mest berømte og respekterede forskere i England, som udførte forskning på dette område i årevis og studerede *Australopithecus* fossiler i 15 år, konkluderede endelig, på trods af at være

evolutionist, at der ikke findes noget sådan familietræ, som forgrener sig ud fra abelignende væsner til mennesket.

Zuckerman lavede også et interessant "videnskabsspektrum", som rangerede fra dem, han betragtede som videnskabelige, til dem, han så som uvidenskabelige. Ifølge Zuckermans spektrum er de mest "videnskabelige" – altså de som hviler på konkrete data – områder af videnskaben kemi og fysik. Efter dem kommer biologiske videnskaber og så social videnskab. Helt i enden af spektret, som er den del, der betragtes som mest "uvidenskabelig", er "ekstrasensorisk opfattelse" – koncepter såsom telepati og sjette sans – og endeligt "menneskelig evolution". Zuckerman forklarer sin tankegang:

Vi bevæger os så væk fra registret af objektiv sandhed til områderne for formodet biologisk videnskab, såsom ekstrasensorisk opfattelse eller fortolkningen af menneskets fossile historie, hvor alt er muligt for den troende [evolutionist] – og hvor den glødende troende [på evolution] nogle gange er i stand til at tro på flere modsigende ting på samme tid.¹⁹

Fortællingen om menneskelig evolution koges ned til intet andet end de fordomsfulde fortolkninger af nogle fossiler, udgravet af visse folk, som blindt følger deres teori.

Den darwinistiske formel!

Ud over alle de tekniske beviser, vi har set på indtil nu, så lad os nu for en gang skyld undersøge, hvilken slags overtro, evolutionister har, med et eksempel så simpelt, at selv børn kan forstå det:

Evolutionsteorien påstår, at liv dannes ved et tilfælde. Ifølge denne irrationelle påstand satte livløse og ubevidste atomer sig sammen og dannede cellen, og så dannede de på en eller anden måde andre levende ting, inklusiv mennesket. Lad os tænke over det. Når vi sammensætter de elementer, som er livets byggesten, såsom karbon, fosfor, nitrogen og kalium, dannes kun en bunke. Uanset hvilke behandlinger, det udsættes for, kan denne atomiske bunke ikke danne bare et levende væsen. Hvis du vil, lad os udføre et "eksperiment" på dette område og lad os undersøge, på vegne af evolutionister, hvad de virkelig påstår uden højt at udtale navnet "**Den darwinistiske formel**":

Lad evolutionister komme masser af materialer fra opbygningen af levende ting såsom fosfor, nitrogen, karbon, oxygen, jern og magnesium i store tønder. Lad dem endvidere i disse tønder tilføje ethvert materiale, som ikke eksisterer under normale forhold, men som de finder nødvendige. Lad dem i denne blanding tilføje så mange aminosyrer og så mange proteiner – hvoraf ikke et eneste kan dannes ved tilfælde – som de vil. Lad dem udsætte denne blanding for så meget varme og fugt, som de vil. Lad dem røre i det med hvilken som helst teknologisk udviklet anordning de vil. Lad dem sætte de bedste forskere ved disse tønder. Lad disse eksperter vente på tur ved siden af disse tønder i milliarder, og selv trillioner af år. Lad dem bruge alle slags forhold, de mener, er nødvendige for et menneskes dannelse. **Uanset hvad de gør, kan de ikke producere et menneske fra disse tønder, eller en professor som undersøger sin cellestruktur under elektronmikroskopet.**

Kan liv opstå, hvis alle evolutionisterne fastsatte forhold mødes? Selvfølgelig ikke! For at vise hvorfor ikke, lad os udføre det følgende forsøg: Læg alle enzymer, hormoner og proteiner – alt som evolutionister ser som essentielt for at liv kan dannes – i en tønde, som på billedet til venstre. Bland så alle disse materialer ved at bruge alle mulige fysiske og kemiske teknikker. Men hvad end du gør, uanset hvor længe du venter, vil ikke en eneste levende celle opstå fra den tønde.

De kan ikke producere giraffer, løver, bier, kanariefugle, heste, delfiner, roser, orkideer, liljer, nelliker, bananer, appelsiner, æbler, dadler, tomater, meloner, vandmeloner, figner, oliven, vindruer, ferskner, påfugle, fasaner, flerfarvede sommerfugle eller millioner af andre levende væsner som disse. Faktisk ville de ikke kunne opnå blot en eneste celle fra nogen af dem.

Kort sagt **kan ubevidste atomer ikke danne cellen ved at sætte sig sammen**. De kan ikke tage en beslutning og dele denne celle i to, så tage andre beslutninger og skabe professoren, som først opfandt elektronmikroskopet og så undersøgte sin egen cellestruktur under mikroskopet. **Materie er en ubevidst, livløs bunke, og det kommer til live med Allahs overlegne skabelse.**

Evolutionsteorien, som påstår det modsatte, er en totalt fejlslutning, som fuldstændig modsiger al fornuft. At tænke blot en lille smule over evolutionisternes påstande afslører denne sandhed, ligesom i eksemplet ovenfor.

Teknologi i øjet og øret

Et andet emne, som forbliver ubesvaret af evolutionær teori, er den enestående kvalitet af sansning i øjet og øret.

Før vi går videre til at tale om øjet, så lad os kort besvare spørgsmålet om, hvordan vi ser. Lysstråler fra et objekt falder omvendt på øjets retina. Her transmitteres disse lysstråler af celler til elektriske signaler og når et lille punkt bagest i hjernen, "synscentret". Disse elektriske signaler opfattes i dette center som et billede efter en række processer. Med denne tekniske baggrund, lad os tænke lidt.

Hjernen er isoleret fra lys. Det betyder, at dens inderside er fuldstændig mørk, og at intet lys når frem til det sted, hvor den ligger. Altså røres "synscentret" aldrig af lys, og det er måske endda det mørkeste sted, du nogensinde har set. Men du observerer en oplyst, klar verden i dette bælgmørke.

Billedet dannet i øjet er så skarpt og distinkt, at selv teknologien i det tyvende århundrede ikke har været i stand til at opnå det. Se for eksempel på den bog, du læser, dine hænder hvormed du holder den, og løft så dit

hoved og kig dig omkring. Har du nogensinde set et så skarpt og distinkt billede noget andet sted? Selv de mest udviklede fjernsynsskærme produceret af de største fjernsynsproducenter i verden kan ikke danne et så skarpt billede for dig. Det er et tredimensionelt, farvet og ekstremt skarpt billede. I mere end 100 år har tusindvis af ingeniører prøvet at opnå denne skarphed. Fabrikker, enorme lokaler er blevet grundlagt, meget forskning er blevet udført, planer og designs er blevet lavet for dette formål. Se igen på en fjernsynsskærm og den bog, du holder i dine hænder. Du vil se, at der er en stor forskel i skarphed. Endvidere viser fjernsynet dig et todimensionelt billede, hvor du med dine øjne ser et tredimensionelt perspektiv med dybde.

Sammenlignet med kameraer og lydoptagere er øjet og øret meget mere komplekse, meget mere succesrige og indeholder langt overlegne egenskaber i forhold til disse produkter af høj teknologi.

I mange år har titusindvis af ingeniører prøvet at lave et tredimensionelt TV og opnå øjets synskvalitet. Ja, de har lavet et tredimensionelt fjernsynssystem, men det er ikke muligt at se det uden at tage specielle 3D-briller på. Endvidere er det kun en kunstig tredje dimension. Baggrunden er mere sløret, forgrunden fremstår som en papiropsætning. Det har aldrig været muligt at producere et skarpt og præcist syn som øjets. I både kameraet og fjernsynet er der et tab af billedkvalitet.

Evolutionister påstår, at den mekanisme, der producerer dette skarpe og distinkte billede, er blevet dannet ved et tilfælde. Hvis nogen fortalte dig, at fjernsynet i dit værelse var dannet ved et tilfælde, at alle dets atomer bare pludselig satte sig sammen og udgjorde dette apparat, som producerer et billede, hvad ville du så tænke? Hvordan kan atomer gøre, hvad tusindvis af mennesker ikke kan?

Hvis et apparat, der producerer et mere primitivt billede end **øjet, ikke kan være blevet dannet ved tilfælde**, så er det meget tydeligt, at øjet og billedet set af øjet ikke kan være blevet dannet ved et tilfælde. Det samme gælder for øret. Det ydre øre opsamler de tilgængelige lyde via øremuslingen og sender dem til mellemøret, mellemøret sender lydvibrationerne ved at intensivere dem, og det indre øre sender disse vibrationer til hjernen ved at oversætte dem til elektriske signaler. Ligesom med øjet, ender hørelsen i hjernens hørecenter.

Situationen i øjet er også sandt for øret. Det vil sige, **hjernen er isoleret fra lyd**, ligesom den er det fra lys. Den lader ingen lyde ind. Derfor er hjernens inderside fuldstændig stille, uanset hvor larmende ydersiden er. Ikke desto mindre opfattes de skarpeste lyde i din hjerne. **I din fuldstændigt stille hjerne lytter du til symfonier og hører alle lydene på en travl plads.** Men blev lydniveauet i din hjerne målt af et præcist apparat i det øjeblik, så ville man finde komplet stilhed der.

Som det gjaldt for billedet, så har man brugt årtier på at forsøge at generere og reproducere lyd, som er, som den originale. Resultatet af disse indsatser er lydoptagere, hi-fi systemer og systemer til at opfatte lyd. På trods af

al denne teknologi og de tusindvis af ingeniører og eksperter, som har arbejdet mod dette mål, har man ikke opnået nogen lyd, som har samme skarp-
hed og klarhed som den lyd, der opfattes af øret. Tænk på de allerbedste hi-
fi systemer produceret af det største selskab i musikindustrien. Selv i disse
apparater mistes nogen lyd, når det optages, eller du hører en hvæsende lyd,
før musikken starter. Men de lyde, som er produkt af menneskekroppens
teknologi, er ekstremt skarpe og klare. Et menneskeligt øre opfatter aldrig en
lyd sammen med en hvæsende lyd eller med bilyde, som et hi-fi apparat. I
stedet opfatter det lyd, præcis som den er – skarp og klar. Sådan har det
været siden **menneskets skabelse**.

Indtil nu har intet menneskeskabt visuelt eller auditivt apparat været så
sensitivt og succesfuldt i at opfange sensoriske data som øjet og øret. Men
når det gælder syn og hørelse, så ligger en meget større sandhed bag.

Hvem ejer bevidstheden, som ser og hører i hjernen?

Hvem ser en oplyst verden i hjernen, lytter til symfonier og fuglene
kvidre og lugter roserne?

De stimuleringer, der kommer fra en persons øjne, ører og næse, rejser
til hjernen som elektrokemiske nerveimpulser. I biologi-, fysiologi- og bioke-
mibøger kan du finde mange detaljer om, hvordan dette billede dannes i
hjernen. Men du vil aldrig falde over det vigtigste faktum: Hvem opfatter
disse elektrokemiske nerveimpulser som billeder, lyde, lugte og sensoriske
hændelser i hjernen? **Der er en bevidsthed i hjernen, som opfatter alt dette
uden behov for et øje, et øre og en næse.** Hvem ejer denne bevidsthed?
Bevidstheden tilhører selvfølgelig ikke nerverne, fedtlaget og neuronerne,
som udgør hjernen. Det er grunden til, at darwinistiske materialister, som
tror, at alt udgøres af materie, ikke kan besvare disse spørgsmål.

For **denne bevidsthed er sjælen, skabt af Allah**, som ikke behøver øjne
til at se billedet eller ører til at høre lydene. Den behøver heller ikke hjernen
til at tænke.

Alle, som læser dette eksplicitte og videnskabelige faktum burde tænke

over Almægtige Allah og frygte Ham og søge tilflugt hos Ham, for Han presser hele universet ned i et bælgmørkt sted på få kubikcentimeter i en tredimensionel, farvet, skygget og oplyst form.

En materialistisk tro

Den information, vi indtil videre har præsenteret, viser os, at **evolutionsteorien er i uoverensstemmelse med videnskabelige fund**. Teoriens påstand om livets oprindelse stemmer ikke med videnskaben, de evolutionære mekanismer den foreslår har ingen evolutionær magt, og fossiler viser, at **de krævede overgangsformer aldrig har eksisteret**. Så deraf følger, at evolutionsteorien burde tilsidesættes som en uvidenskabelig idé. Dette er måden hvorpå mange ideer gennem historien, såsom den model af universet hvor jorden er centrum, er blevet taget ud af videnskabens dagsorden.

Men evolutionsteorien fortsætter med at være på videnskabens agenda. Nogle folk prøver endda at fremstille kritik mod den som et "angreb på videnskaben." Hvorfor?

Grunden er, at denne teori er et uundværligt dogme for nogle kredse. Disse kredse er blindt hengivne til materialistisk filosofi og vedtager sig darwinismen, fordi den er den eneste materialistiske forklaring, som kan forklare naturens værker. Interessant nok indrømmer de også dette faktum fra tid til anden. En velkendt genetiker og en udtalt evolutionist, Richard C. Lewontin fra Harvard Universitet, indrømmer, at han "først og fremmest er materialistisk, og derefter forsker".

Det er ikke, at videnskabens metoder og institutioner, på en eller anden vis, tvinger os til at acceptere en materialistisk forklaring på den fænomenale verden, men tvært imod, at vi tvinges af vores a priori binding til materielle årsager, til at skabe et undersøgelsesapparat og et sæt begreber, som producerer materialistiske forklaringer, uanset hvor ulogiske og mystificerende de måtte være for de uindviede. Endvidere at materialismen er absolut, så vi ikke kan tillade en Guddommelig [indblanding]...²⁰

Disse er eksplicitte udtalelser om, at darwinisme er et dogme, der kun

holdes i live på grund af tilslutningen til materialisme. Dette dogme vedholder, at der ikke er noget væsen uden materie. Derfor påstår den, at livløst, ubevidst materie skabte liv. Den påstår, at millioner af forskellige levende arter (fx fugle, fisk, giraffer, tigre, insekter, træer, blomster, hvaler og mennesker) opstod som resultat af interaktionerne mellem materie såsom regnvand, lynglimt osv., altså ud af livløst materie. Dette er en idé, som modsiges både fornuft og videnskab. Men darwinister fortsætter med blindt at beskytte den, bare så de ikke med deres egne øjne skal anerkende Allahs klare eksistens. Enhver, som ikke ser på oprindelsen af levende væsner med materialistiske fordomme, ser den klare sandhed: **Alle levende væsner er formet af en Skaber, Som er Almægtig og Alvidende. Denne Skaber er Allah, Som skabte hele universet ud af ingenting i den mest perfekte form, og designede alle levende væsner.**

Signaler fra et objekt påvirker hjernen ved at blive til elektriske signaler. Når vi siger, vi ser noget, opfatter vi faktisk effekten af de elektriske signaler i vores hjerne. Hjernen er lukket for lys. Dens inderside er bælgmørk, og intet lys kan komme ind, hvor hjernen er. Området kendt som synsbarken er bælgmørk, et sted lys aldrig kan nå ind, mørkere end noget andet sted, du har set. Men du ser en klart farvet verden i det bælgmørke.

Evolutionsteorien: Den mest potente fortryllelse i verden

Enhver, som er fri for fordomme og indflydelse fra nogen særlig ideologi, som kun bruger sin fornuft og logik, vil klart forstå, at troen på evolutionsteorien, som leder tankerne hen på overtroen i samfund, som ikke anerkender videnskab eller civilisation, er ganske umulig.

Som det forklares ovenfor, tror de, som tror på evolutionsteorien, at nogle få atomer og molekyler, kastet ned i en stor blanding, kan producere tænkende, fornuftige professorer og universitetsstuderende, forskere som Einstein og Galileo, kunstnere som Humphrey Bogart, Frank Sinatra og Luciano Pavarotti, samt antiloper, citrontræer og nelliker. Endvidere, da disse forskere og professorer, som tror på dette vrøvl, er uddannede mennesker, så er det ganske retfærdigt at tale om denne teori som "den mest potente fortryllelse i historien". Aldrig før har nogen anden tro eller ide frataget folk deres fornuft, nægtet dem at tænke intelligent og logisk og skjult sandheden fra dem, som havde de bind for øjnene. Dette er en endnu værre og mere utrolig blindhed end totemtilbedelsen i nogle dele af Afrika, folket i Sabas tilbedelse af Solen, Profeten Abrahams (as) stammes tilbedelse af afguder, som de havde lavet med deres egne hænder, eller nogle blandt Profeten Moses' (as) folk, som tilbad Guldkalven.

Faktisk har Allah peget på denne mangel af fornuft i Koranen. I mange vers afslører Han, at nogle folks sind vil blive lukket, og at de vil være magtesløse over for at se sandheden. Nogle af versene lyder som følger:

Sandelig, de vantro, for dem er det ligegyldigt, om du advarer dem eller ikke. De vil ikke tro. Allah har forseglet deres hjerter og ører, og over deres øjne ligger der et slør. Den største straf er deres. (Surat al-Baqara, 6-7)

...De har hjerte, men de forstår ikke med det, de har øjne, men de ser ikke med dem, og de har ører, men de hører ikke med dem. De er som kvæg, endda mere vildfarne. Det er dem, som er forsømmelige. (Surat al-A'raf, 179)

Og hvis Vi skulle åbne en indgang til himlen for dem, hvorigennem de kan stige op, da ville de sandelig sige: "Vore øjne er berusede. Nej, rettere er vi et forhekset folk." (Surat al-Hijr, 14-15)

Ord kan ikke udtrykke, hvor forbløffende det er, at denne fortryllelse har holdt så stort et samfund tryllebundet, har holdt folk fra sandheden og ikke er blevet brudt i 150 år. Det er forståeligt, at en person eller få mennesker kan tro på umulige scenarier og påstande fulde af stupiditet og manglende logik. Men "magi" er den eneste mulige forklaring på, at folk fra hele verden tror på, at ubevidste og livløse atomer pludselig besluttede sig for at sætte sig sammen og danne et univers, som fungerer med et fejlfrit system med organisation, disciplin, fornuft og bevidsthed: en planet kaldet Jorden med alle dens egenskaber, så perfekt tilpasset liv, og levende ting fulde af utallige komplekse systemer.

Faktisk gengiver Allah i Koranen tilfældet med Profeten Moses (as) og Faraos, som viser, at nogle folk, som støtter ateistiske filosofier, faktisk påvirker andre ved magi. Da Faraos blev fortalt om den sande religion, sagde han til Profeten Moses (as), at han skulle mødes med sine egne magikere. Da Profeten Moses (as) gjorde dette, bad han dem om at demonstrere deres evner først. Verset fortsætter:

(Musa) sagde: "Kast I!" Og da de kastede, fortryllede de folks øjne, indjog frygt i dem og frembragte stor magi. (Sura al-A'raf, 116)

Som vi har set, var Faraos magikere i stand til at bedrage enhver, ud over Profeten Moses (as) og de, som troede på ham. Men hans beviser brød fortryllelsen, eller "slugte det, som de løgnagtigt har frembragt", som det skrives i verset:

Og Vi åbenbarede for Musa: "Kast din stav!" Og straks slugte den alt det, som de havde frembragt ved bedrag. Så var sandheden åbenbar. Og alt det, de havde gjort, blev til intet. (Sura al-A'raf, 117-118)

Som vi kan se, mistede Faraos magikere al troværdighed, da folk indså, at der var blevet kastet en fortryllelse over dem, og at det, de så, bare var en

illusion. Også i dag vil de blive ydmyget, når sandheden vises frem og fortryllelsen brydes, med mindre de, som under indflydelse af en lignende fortryllelse, tror på disse latterlige påstande under deres videnskabelige dække, og bruger deres liv på at forsvare dem, forlader deres overtro. Faktisk afslører den verdenskendte britiske forfatter og filosof Malcolm Muggeridge, som var en ateist, der forsvarede evolution i omkring tres år, men som efterfølgende indså sandheden, den situation, som evolutionsteorien ville befinde sig i, i den nærmeste fremtid, på denne måde:

Jeg er selv overbevist om, at **evolutionsteorien**, og specielt den grad, hvori den er blevet anvendt, **vil være en af de største vittigheder i fremtidens historiebøger**. Eftertiden vil undre sig over, at en så spinkel og tvivlsom hypotese kunne blive accepteret med den utrolige godtroenhed, den har.²¹

Den fremtid er ikke langt væk: Modsat vil folk snart se, at "forandring" ikke er en guddommelighed og vil se tilbage på **evolutionsteorien som det værste bedrag og den mest forfærdelige fortryllelse i verden**. Den fortryllelse begynder allerede at blive løftet fra folks skuldre over hele verden. Mange folk, som ser dens sande ansigt, undrer sig over, hvordan de nogensinde kunne tage den til sig.

1. Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, W. H. Freeman and Company, San Francisco, 1972, p. 4.

2. Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, Dover Publications, New York, 1936, 1953 (reprint), p. 196.

3. "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life," *Bulletin of the American Meteorological Society*, vol 63, November 1982, p. 1328-1330.

4. Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, p. 7.

5. Jeffrey Bada, *Earth*, February 1998, p. 40.

6. Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", *Scientific American*, vol. 271, October 1994, p. 78.

7. Charles Darwin, *The Origin of Species by Means of Natural Selection, The Modern Library*, New York, p. 127.

8. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, p. 184.

9. B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner of Truth Trust, 1988, p. 7.

10. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, p. 179.

11. Charles Darwin, *The Origin of Species*, p. 172.

12. Derek A. Ger, "The Nature of the Fossil Record", *Proceedings of the British Geological Association*, vol 87, 1976, p. 133.

13. Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, Pantheon Books, New York, 1983. p. 197.

14. Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, Toplinger Publications, New York, 1970, pp. 75-14; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature*, vol 258, p. 389.

15. "Could science be brought to an end by scientists' belief that they have final answers or by society's reluctance to pay the bills?" *Scientific American*, December 1992, p. 20.

16. Alan Walker, *Science*, vol. 207, 7 March 1980, p. 1103; A. J. Kelso, *Physical Anthropology*, 1st ed., J. B. Lipincott Co., New York, 1970, p. 221; M. D. Leakey, *Olduvai Gorge*, vol. 3, Cambridge University Press, Cambridge, 1971, p. 272.

17. Jeffrey Kluger, "Not So Extinct After All: The Primitive Homo Erectus May Have Survived Long Enough To Coexist With Modern Humans", *Time*, 23 December 1996.

18. S. J. Gould, *Natural History*, vol. 85, 1976, p. 30.

19. Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, p. 19.

20. Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World," *The New York Review of Books*, January 9, 1997, p. 28.

21. Malcolm Muggeridge, *The End of Christendom*, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, p. 43.

*Englene sagde: "Lovet være Du.
Vi ved ikke andet end det Du
har lært os! Du er Den
Alvidende og Den Alvise."
(Sura Al-Baqara, 32)*